

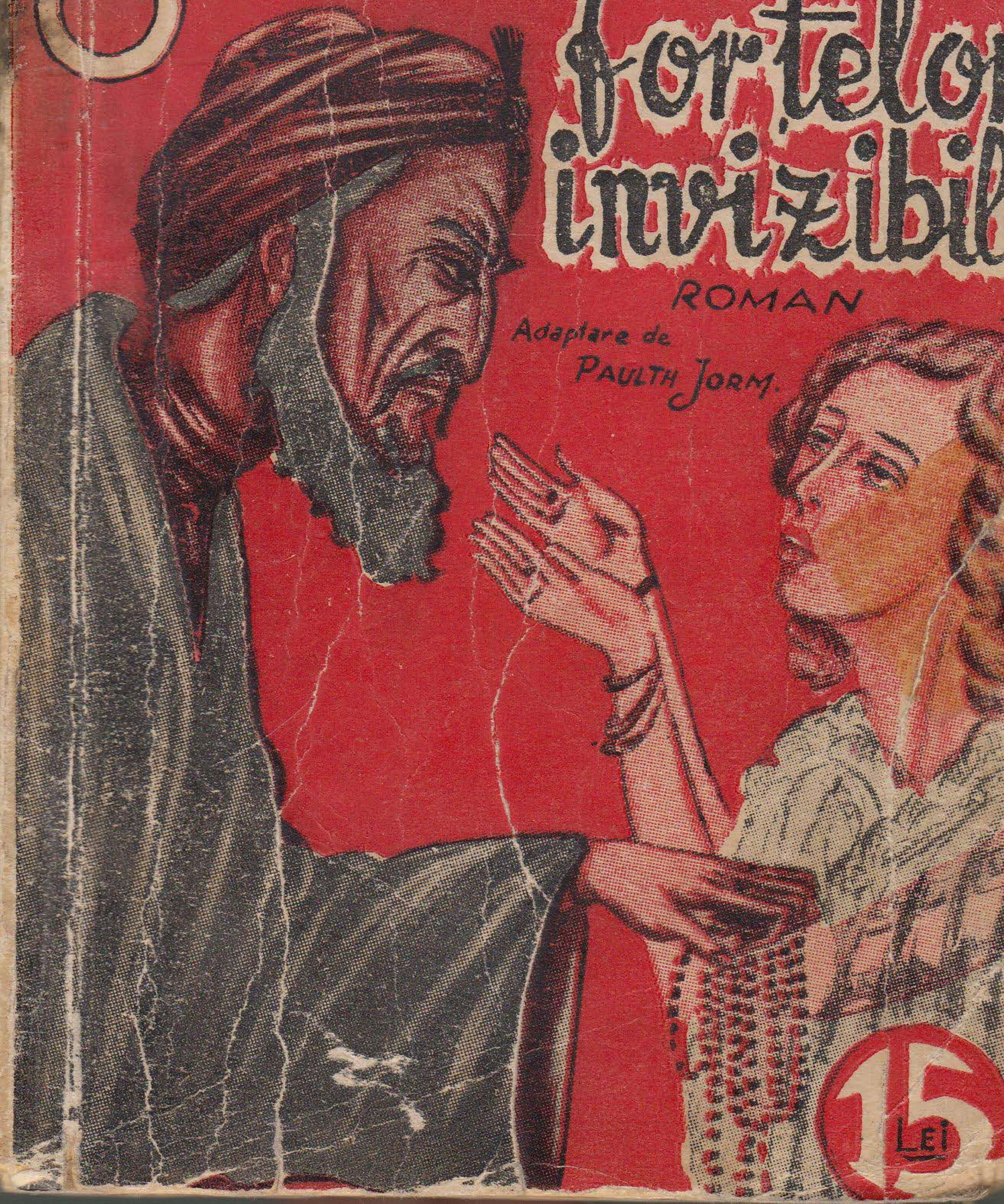
JACK DARR

SLAVII

fortele invizibile

ROMAN

Adaptare de
PAULTH JORM.

JACK PARRY

SCLAVII
FOŢELOR INVIZIBILE

— R O M A N —

Adaptare de PAUL TH—JORM.

imprimeriile „CURENTUL” S. A. R. Bucureşti
— Strada Belvedere, 6 —

ÎN TRE DOUĂ COMORI

este titlul divinului roman ce va apare în volumul următor al colecției noastre.

„Între două comori” redă viața stranie a doi tineri cu nervii tociți de civilizație într'un mediu de paradis unde îi aruncă o întâmplare extraordinară.

Cititorul va urmări pasionat bizarele aventuri ale celor doi pe un țărm prăjit în care viața ia alte forme și dragostea se naște obsedant, sălbatec...

Totul se desfășoară într'o atmosferă de lumină și în mijlocul unei naturi fermecate în care nostalgia sufletească se împletește cu setea bolnavă a omului după aur...

Iată în câteva cuvinte o vagă redare a subiectului original ce compune viitorul nostru volum.

Cereți deaceia, peste tot la 15 al lună viitoare superbul roman „Între două comori”.

SCLAVII FORTELOR INVIZIBILE

— ROMAN —

CAPITOLUL I

„Romanul începe!...”

Intreaga sa viață, Fred Holm nu trăise o singură dată o aventură adevărată. Acest gând îl preocupase totdeauna și acum când își lua masa de dimineață, tocmai fugărea în minte pe un groaznic criminal imaginat, ce nu făcuse nici mai mult nici mai puțin decât șase delikte.

— Freddy, — l-a smuls o voce din lumea sa fantastică, — ți se va răci ciocolata !

Alfred Holm, a privit la fața frumoasă și zâmbitoare a tinerei Ellen și cu o supărare comică a lovit marginea ceșcei cu lingurița :

— Ciocolata! Poftim, ciocolata! Dumneai ei îmi vorbește despre ciocolată, când

eu mă gândesc intens la romanul meu polițist !

— Puțin unt Freddy ? — a adăugat frumoasa femeie neturburată. Este foarte bun pentru intelectualii surmenați.

Fred s'a ridicat în picioare, înălțându-și mâinile deasupra capului.

— Oh, buna mea Ellen ! — a izbucnit el. Nu-ți dai deloc seama de situația mea ! Mă sbat aici în frigurile creației și tu îmi dai unt pe pâine !

— Dar bunul meu Freddy, nu te înțeleg deloc ! Ai avut numai succese până acum și...

— Tocmai aceasta mă necăjește, — o întrerupse el. Nu mai pune unt pe pâine Ellen și vei ști adevărul ; marele meu secret. Ascultă : nici una din cărțile mele nu-mi aparține ! O ! Nu te neliști, căci eu le-am scris ! Le-am scris însă după calapodul inventat de alții. Cele trei romane ale mele sunt făcute după genuri diferite. Primul este de tipul lui Edgar Wallace, al doilea după americanul Van Dine și al treilea îl copiază pe francezul Leblanc...

— Dar dacă ai succes... A voit ea să-l încurajeze.

— Da am succes, dar nu este destul ! — a exclamat el. Am ambiția să fac un roman demn de mine ! Original ! Dar cum ?

Am folosit toate intrigile și aventurile? urmări în avion, accidente de cale ferată, incendii, naufragii, societăți secrete, înfârșit chiar Maffia, Francmasoneria sau scrierile cifrate! Pericolul galben, asasinatele misterioase ce se abat asupra Londrei! Ah, Ellen! Ai remarcat că în cele mai multe romane polițiste, încep o serie de crime împotriva oamenilor celebri din Londra? Iar banda feroce este găsită în cartierul Withecapell? Sărmana Londră! De-ai ști cât este de pașnică!

— Și ce voești bunul meu prieten? Să renunți la romanele tale polițiste?

— Nu! Nu! draga mea! — s'a revoltat el, — dar n'am întâlnit în viață nici un tip de roman! Spune-mi, unde este omul cu fruntea însângerată? Unde se află omul fără cap, omul fără față, omul chel, omul cu o sută de măști, cu mii de brațe, acela care poartă costum închis sau deschis! Unde este femeia fatală?

— Freddy — l-a oprit ea cu un gest prietenos, — bunul meu prieten, pentru ce să fiu condamnată, eu, o făptură slabă, să am soț un ofițer de poliție și un cumnat autor de romane polițiste?

— Nu mai vorbi de soțul tău ofițer de poliție! — s'a revoltat el iarăși. Cea mai mare crimă de care mi-a vorbit, a

fost furtul a trei găini dintr'un coteț?
Nu te scandalizează aceasta? Vreau ceva
tare! Vreau sânge!...

— Oh, Freddy! Pentruce sânge? — a
exclamat Ellen. Pentruce mă faci să
trăiesc în această atmosferă de crime?
Eu... am văzut sânge...

Vocea i s'a frânt într'un suspin.

— Sunt o brută, iartă-mă micuța mea.
Cum am putut să uit...

În adevăr, cum putuse uita că Ellen
văzuse cu trei ani în urmă o adevărată
crimă? Bătrâna d-șoară Wilson, mătușa
și tutorele Ellenei fusese asisinată pen-
tru câteva zeci de lire...

Erau peste douăzeci de ani de când
Mary-Allen, sora mai mică a lui Miss
Mabel Wilson, se căsătorise cu Harry
Smith și plecase în America. Deși ameri-
can, Smith nu făcuse avere, astfel că
atunci când el și soția sa au pierit în-
tr'un accident de cale ferată, fiica lor în
vârstă de șaptesprezece ani, rămăsese la
New-York fără un ban. Miss Mabel Wil-
son chemase imediat pe mica sa nepoată
ce purta numele mamei sale și avea
aceeași inimă bună. În Anglia, tânăra
fată uitase treptat de marea ei nenoro-
cire și ajunsese să se bucure de liniștea de
acolo. Dar...

Fred Holm și-a privit cumnata; avea

acea expresie pe care el o cunoștea bine : gura ușor întredeschisă, ochii parcă mirați și fixați în depărtare ,complectau cu întreaga ei ființă o imagine de finețe și frăgezime. Dece oare trebuia ca acest copil frumos să cadă pradă unui fel de fatalitate sângeroasă ? Abea trecuse un an decând ducea o viață liniștită, când într'o dimineață, Miss Wilson fusese găsită asasinată în patul său. Sub fereastra victimei erau urme de pași iar pe obloane amprente digitale ale unui bărbat. Cu toate cercetările, asasinul nu a fost găsit.

Inspectorul din Guildford, Richard Moor, a găsit în schimb la locul crimei pe nepoata victimei, Ellen Smith, orfană încă odată, disperată și îngrozită. Inspectorul înduișat, a terminat interogatoriul... printr'o cerere în căsătorie. Ellen, la capătul forțelor, și-a lăsat capul să cadă pe umărul puternic al inspectorului, murmurând : „Mă vei proteja, nu este așa ? La care inspectorul a răspuns solemn : „Soțul este dator să-și protejeze soția !”

Richard Moor era totdeauna solemn, chiar când nu făcea o cerere în căsătorie. Totuși era un om excelent și Fred se gândea că Ellen dusesse o viață fericită în ultimii trei ani.

Fred Holm se găsea pe atunci la Londra pe cale de a-și scrie primul său roman. De atunci — dela căsătorie — venise regulat în casa fratelui său vitreg, și trăise momente plăcute, lângă femeia aceasta adorabilă pe care Richard avusesese norocul s'o descopere. Inspectorul era fiul tatălui său vitreg, din prima căsătorie a acestuia; totuși, Ellen fusese totdeauna pentru el numai o soră pe care o iubea și o respecta pentru candorea ei...

— Ellen, micuță surioară — a șoptit el cu dragoste. Nu te teme, fii liniștită...

— Cum să nu mă tem când tu cauți aventuri cari nu știu unde te vor duce? Mă îngrozești: Tu cauți femei fatale...

Felul candid în care Ellen a pronunțat aceste cuvinte l-a făcut pe Fred să izbucnească în râs :

— Ah micuța mea neștiutoare ! Chiar căsătorită, nu rămâi decât o tânără copilă din timpul reginei Victoria ! Dacă nu găsesc femeia fatală sau geniul criminal, posed cel puțin pentru viitorul meu roman tipul fetei nevinovate, pe care eroul o scapă din cele mai mari primejdii !

— Sunt la adăpost de orice primejdie acum !

— În adevăr ! Casa ta este chiar casa legii !

— Legea este sufletul societății !...

La auzul acestei voci solemne, Fred și Ellen s'au întors repede. Cu capul sus, cu degetul ridicat, Richard Moor se oprise pe prag.

— O ceașcă de ceai ? Unt pe pâine ? — L-a întrebat Ellen când s'a apropiat de masă.

— Azi nu poate fi vorba de mâncare, copila mea. Este vorba de lege ; ea este motorul vieții sociale. Acest motor trebuie să fie pus în mișcare. Alfred !

— Spune, prietene.

— Mereu mă întrebai de afaceri senzaționale. Ei bine...

— Ei bine, s'a furat a patra găină a doamnei Brown ? — l-a întrerupt Fred cu un zâmbet.

— Alfred — a reluat solemn inspectorul, ironia este mama tuturor viciilor. Gravitatea indică simțul de responsabilitate la un om. Dacă ești serios, am să-ți permit poate să mă secundezi în această afacere.

— Ce afacere ?

— Dacă m'ai fi ascultat, știai. Atenția este mama tuturor virtuților.

— Richard Moor, eu te întreb ce afacere ?

— Curiozitatea...

— Dacă mai continui, vânzătorii de ziare vor striga mâine în gura mare : „Atentat fraticid! Inspectorul Richard Moor asasinat de fratele său !”

— Ei bine, vânzătorii de ziare, strigă altceva în acest moment : „Sir Peter Ormsby, faimosul colecționar...”

— Ucis ? - l-a întrerupt Ellen, cu un strigăt ușor.

— Nu, răpit ! Ziua în amiaza mare, în modul cel mai misterios ! Știți că Sir Peter m'a însărcinat să veghez asupra vilei sale din cauza celebrei colecții de bijuterii antice pe care o posedă. Unul din oamenii mei era totdeauna de pază în fața proprietății sale. Este uimitor cum s'a întâmplat !

— Spune totul amănunțit, a exclamat Fred cu ochii strălucitori.

— Azi de dimineață pe la zece, Lady Ormsby a venit agitată la biroul meu. M'a informat că soțul său a plecat ieri cu mașina la Londra, și a promis că va reveni seara. Deoarece nu s'a reîntors, azi de dimineață la nouă a telefonat la apartamentul lor din Londra. A fost informată că nici cel puțin nu trecuse pe acolo, iar la club i s'a comunicat că nu a fost văzut. Mașina nu fusese readusă. Ingrozită, a venit să mă anunțe.

— Nu poate fi în altă parte ?

— Nu, și nici de vreun accident nu poate fi vorba ! În plus, altceva a îngrozit-o și mai mult ! Ați auzit vorbindu-se de contele de Mirandello ?

— Colecționarul de tablouri celebre ?

— El însuși ! Ei bine, a dispărut de trei zile, și l-am căutat peste tot înainte de a da știrea în public. A plecat din Mont Street unde locuiește, însoțit de o doamnă ce-i propunea o pânză celebră și nu s'a mai întors. Ce zici Alfred ?

— Seria de crime misterioase ce se abat asupra Londrei ! — a murmurat Fred extaziat.

În aceeaș clipă a sunat telefonul. Inspectorul Moor s'a dus în cabinetul unde era aparatul și s'a reîntors peste puțin cu fața schimbată :

— Mi s'a telefonat dela birou... Se semnalează dispariția profesorului von Sauerbruch, faimosul colecționar de medalii și monede vechi !

— Asta este ! — a izbucnit Fred, fără a-și stăpâni bucuria. Gentlemanul englez, artistocratul italian și savantul german ! Trei personagii !

— Trei ce ?...

— Trei personagii, bătrâne ! Și tu ești al patrulea ; inspectorul de poliție care nu ghicește nimic !

— Ce ? Cine zici ?

— Iar eu al cincilea : detectivul amator care descurcă toate ! Ura !... Romanul meu începe !...

CAPITOLUL II

Femeia fatală

— Ai noroc prietene că am venit astăseară. Dealtfel, n'am venit pentru tine, m'am gândit numai că ai putea să-mi fii de folos !

Spunând acestea Fred Holm își privea șiret prietenul, care s'a grăbit să-i răspundă :

— Ești foarte politicos ! Desigur, când ești în plin roman, un prieten din copilărie contează prea puțin ! În sfârșit, îmi vei da un rol în cartea ta ?

— Ți promit !

— Ura ! Aviatorul John White va fi cunoscut de posteritate dacă nu ca un recordman, cel puțin ca un erou de roman ! Când vei avea nevoie de un braț puternic, sunt gata !

White i-a întins brațul încordat, pe care celalt l-a admirat râzând.

Cei doi tineri erau instalați confortabil în fotolii de piele la clubul lor select.

— Prietene, — a reluat White — nu pot să înțeleg tactica acestor bandiți : Dece să-i răpească pe colecționari, și să nu le ia numai colecțiile ?

— Lasă-mă să-ți povestesc : Crezi că nu li s'au răpit și colecțiile ?

— La naiba, dar toate ziarele anunță că poliția a sigilat cele trei colecții : Bijuteriile lui Sir Peter, medaliile profesorului Sauerbruch și galeria de tablouri a contelui Mirandello. Nu lipsește, deci, nimic !

— Da, în adevăr, nimic ; numai... autenticitatea ! Toate obiectele de valoare au fost înlocuite cu imitații. Am constatat aceasta personal. La Sir Peter, este o adevărată barbarie : S'au lăsat vechile monturi de bijuterii și s'au înlocuit numai pietrele prețioase !

— Aceasta însă, întoarce problema : Dacă hoții au reușit să pună mâna pe obiectele de valoare, dece i-au mai răpit pe proprietari ?

— Mister ! Evenimentele ne vor desvălui adevărul. Un prim pas, s'a făcut prin descoperirea colecțiilor truate...

— Descoperire datorită unui tânăr și strălucit autor !... Trebuia însă mult timp pentru substituire !

— Da, este de presupus că banda a avut vre'o cale de lucru. Servitori com-

plici, intrări secrete sau cine știe ce plan al geniului criminal !

— Cum, un geniu criminal? Ce geniu?

— În orice roman este nevoie de unul. La momentul oportun îl voi găsi și eu !

În aceeași clipă, o voce jovială cu accent american, a răsunat în spatele lor :

— Aud vorbindu-se despre romane și genii ale crimei ! Eram sigur că nu poate fi altcineva decât d. Fred Holm !

Cei doi tineri s'au ridicat grăbiți. În fața lor era Georg Barney, cordial și plin de umor, inteligență și dolari, calități cari îi aduceau stima și simpatia tuturor membrilor clubului. În mână avea o pipă pe care o îndesa cu tutun.

— Este frumoasă „olandeza” mea ! A exclamat el văzând privirea celor doi tineri. Dar să o vedeți pe cea „rusă” pe care am cumpărat-o dela marele duce !

Era un colecționar pasionat de pipe rare.

— Sunteți sigur că nu aveți nici o pipă falsă în colecția dvs. ? Nici una nu a fost înlocuită cu vre'o copie?

— O copie ? Printre pipele mele ? Barney a izbucnit în râs. Ai imaginația bogată. Te gândești de sigur la colecționarii dispăruți ! Vei vedea că toată povestea este o farsă ! Sau vezi pe fruntea mea

semnul fatal care mă indică drept a patra victimă a bandiților misterioși ?

— În locul dvs. d-le, aş angaja un bun detectiv să mă păzească şi un altul să aibe grije de pipele mele !

— La vârsta dumitale, este explicabil, — a zâmbit îngăduitor americanul. Şi eu eram la fel. Dacă totuşi voeşti să veghezi asupra siguranţei mele, nu mă opun ; voi mânca la Ritz, unde mă întâlnesc cu Miss Ann Boles, fiica unui vechi prieten. Când am văzut-o ultima oară, avea numai doi ani... şi au trecut douăzeci de ani de atunci ! Cum a venit la Londra, a luat un apartament la Ritz.

Scurt timp după plecarea milionarului, Fred s'a ridicat :

— La revedere White, şi nu uita să fii totdeauna în preajma mea. Ori când am nevoie de un personagiu secundar, îţi fac semn !

• • • • •
— Este timpul să înceapă acţiunea — îşi spunea Fred în timp ce se instala la o masă în restaurantul Ritz. Prea multe conversaţii până acum. Cititorul începe să se plictisească. Acţiune, fraze scurte, evenimente, iată ce trebuie acum...

Privirea lui Fred, care părea că este în căutarea unui asasinat la orizont, s'a

oprit asupra lui Barney, care tocmai intra cu o femeie la braț.

Era o femeie în rochie de seară, cu trenă ce aluneca pe parchet ca o limbă de foc. La umăr avea o crizantemă de aur strălucitor. Părul său negru, mânușile de aceeași culoare și sprâncenele ca două mici arcuri întunecate, îi dădeau un farmec deosebit, făcând-o să apară în rochia sa portocalie ca un incendiu în noapte. Nu avea nimic din aspectul acelor mondene, pe jumătate goale și pline de fard.

Barney, văzându-l pe Fred, i-a aruncat o privire zâmbitoare.

— Aici, scumpa mea Ann! — a îndemnat-o colecționarul de pipe pe frumoasa lui însoțitoare. Aici, la masa aceasta!

Alesese intenționat o masă aproape de aceea a lui Holm.

Când tânărul a observat fața însoțitoarei lui Barney, n'a mai văzut nimic altceva în jur. Cuprins de o emoție fără margini a murmurat involuntar:

— Ellen!

Tânăra, a tresărit puternic și ochii ei limpezi s'au deschis în fața celor ai săi. Cât cunoștea de bine privirea aceasta uimită!

— Ann, copila mea! Lasă-mă să te ajut — a spus atunci milionarul, tră-

gând scaunul. Nu este așa de îndemânatec un urs bătrân ca mine !

— Tata mi-a spus că nu ești prea delicat — a mărturisit zâmbind tânăra fată — dar îți lauda în schimb alte calități.

Fred și-a stăpânit cu greu un strigăt. Vocea aceasta cu accent american, pe jumătate șters, îi era atât de bine cunoscută !

A trecut un timp până ce tânărul scriitor a reușit să judece iarăș limpede :

— Să raționăm — și-a zis el. Întâlnesc aici o prietenă a unui bogat membru al clubului, care are o asemănare ciudată cu Ellen Moor, cumnata mea. Șoptesc fără voe „Ellen”, și ea tresare. Am sentimentul de neexplicat că este chiar Ellen, soția inspectorului Richard Moor și totuși, aceasta este imposibil !

O idee l-a făcut să se ridice și să se ducă la o cabină telefonică. Aici, a obținut îndată casa inspectorului. Acesta, i-a răspuns în persoană și el l-a rugat să-i dea receptorul soției sale Ellen.

Când tânăra femeie i-a răspuns a rămas plin de uimire ; apoi, a revenit gânditor la masa lui.

— Să raționăm iarăș — și-a zis el, examinând atent pe frumoasa însoțitoare a lui Barney. Prin ce seamănă ? Această

Ann Boles este mai înaltă și mai subțire ca Ellen, dar rochiile schimbă atât de mult pe femei! Nu! Nu este vorba de siluetă! Atunci? Părul, trăsăturile, fața? *Ellen numărul unu*: păr blond și lung. *Ellen numărul doi*: păr negru curat și tăiat scurt. *Ellen numărul unu*: blândă, discretă, timidă. *Ellen numărul doi*: hotărâtă, mondenă, îndrăzneată! Asemănarea se reduce deci la ceva cu totul subtil... vocea, gesturile...

Fred Holm a sorbit puțin din paharul său cu vermuth și și-a urmat gândurile:

— După toate aparențele, Miss Ann Boles este bogată, în timp ce sărmanul Fred Holm nu primește decât veniturile cărților sale... Hm! Cine știe? Bandiții îl răpesc pe Barney și odată cu el și pe Miss Boles...

Captivitate, disperare, pericol. Apoi, detectivul amator Holm, salvează eroina. Pe urmă? Vine dragostea; dacă *Ellen numărul doi* nu este sentimentală, va fi în viitor!

Odată acestea stabilite, Fred a devenit foarte atent la conversația ce tocmai avea loc între cei doi din apropierea sa.

— Vrei să mergi la teatru Ann? — tocmai spunea Barney. Este o piesă bună...

— Imposibil, scumpul meu. Altădată.

Am promis unei prietene din pension să vin la ea cum ajung la Londra. Țin prea mult la Elynor pentru ca să o supăr. Dacă voești, vino cu mine ! Ar fi minunat !

— Dar scumpă copilă, nu-i cunosc pe acești oameni...

— Ba nu ! Te voi prezenta drept cel mai bun și scump prieten al tatălui meu !

Au plecat împreună, iar Fred, după ce a mai stat puțin, s'a reîntors acasă.

În dimineața următoare, telefonul l-a deșteptat din somn :

— Domnul Holm ? — a întrebat o voce necunoscută, — aici este biroul d-lui Barney. Mai multe persoane cărora le-a dat întâlnire, s'au prezentat zădărnice în dimineața aceasta, căci nu a venit. I-am telefonat acasă și nu ne răspunde ; la fel și la club : ni s'a spus că nu a mai dat de aseară pe acolo...

Peste 20 de minute Fred Holm era la Ritz, unde întreba de Ann Boles. Directorul l-a privit nehotărât.

— Sunt din partea d-lui Barney ! — a insitat tânărul.

— Ni s'a întâmplat ceva ciudat domnule ! — s'a hotărât însfârșit directorul să vorbească. Miss Ann Boles care a reținut un apartament la noi...

— Da, știu aceasta !...

— Să vedeți ; nu a mai revenit în noaptea aceasta !

— Am înțeles ! Răpită ; și aceasta nu este tot...

Observând că directorul era atent la altceva, i-a urmat direcția privirii :

În mijlocul hotelului, înconjurată de cutii și geamantane de lux, era o tânără femeie, înaltă, subțire și cu părul negru. Era vizibil că este indignată și în prada unei turburări puternice.

Fără a mai privi la director, Fred a înaintat în întâmpinarea ei :

— Stimată doamnă, eu sunt un prieten al domnului Barney ; dvs. sunteți...

— Sunt Miss Ann Boles.

CAPITOLUL III

Sacra, lumina Orientului

Politia înștiințată discret de directorul hotelului, a sosit imediat.

După primele cercetări, inspectorul Spoon dela Scotland Yard, s'a prezentat tinerei fete. Constatând că Miss Boles este în posesia unor acte perfecte, polițistul s'a înclinat cu demnitate în fața ei.

— Vă rog să mă scuzați domnișoară, pentru aceste penibile formalități. Acum

ne mai rămâne să stabilim cine este aventuriera care v'a jucat rolul și în ce scop a făcut aceasta !

Fred nu s'a putut opri să nu ridice din umeri.

Era chiar un inspector de poliție acela care vorbea !

Când se știa că aventuriera a plecat în trăsură împreună cu Barney, nu mai puteau exista îndoieli asupra motivelor ce o îndemnaseră să se deghizeze !

Inspectorul s'a întors spre el în aceiaș clipă, dar când Fred s'a recomandat, s'a grăbit să-i spună că îl cunoaște de mult din romanele sale, și chiar i-a oferit o autorizație specială, spre a putea să se ocupe liber de acest caz ciudat.

— Dacă voiți — a încheiat el, — puteți merge cu mine la biroul domnului Barney ca să luați interogatorii !

— Sunteți prea amabil, domnule inspector — i-a răspuns Fred. Prefer să mai rămân cu Miss Boles !

— Desigur ! Faceți cum credeți ; iar dacă descoperiți la Ritz indicii secrete cari au scăpat ochilor noștri neexperimentați, vă rog dați-mi de știre !

În prag s'a oprit și s'a întors spre fată :

— Iertați-mă domnișoară dacă insist, dar în afară de cei cari mi i-ați spus

nu mai știe nimeni de venirea dvs. la Londra ?

Tânăra a negat.

— Nimeni ? — a repetat inspectorul.

— Nimeni ! — a răspuns ea ca un ecou.

Fred Holm, care era lângă ea, a văzut-o roșindu-se ușor.

— Miss Boles — a întrebat-o el brusc când pașii inspectorului s'au pierdut pe coridor. Vă place culoarea portocalie ?

— Este culoarea mea preferată. Dece ?

— Fiindcă persoana care v'a copiat ieri seară purta o rochie tocmai de culoarea aceasta. Avea aceleași sprâncene, aceiaș gură și chiar aceleași unghii. De departe, putea să se confunde cu dvs.

Cum tânăra fată uimită nu spunea un cuvânt, Fred i-a luat mâinile și și-a confundat privirea în ochii ei :

— Spuneți-mi ce persoană mai știa de sosirea dvs. la Londra ? O persoană despre care n'ați vorbit inspectorului Spoon !

Tânăra a voit să-și smulgă mâinile și a spus indignată :

— Nu știu ce voiți să spuneți ! Lăsați-mă !

Fred savura însă dublul succes de a se simți stăpân pe situație, și pe cale a

descoperi „îndicii secrete scăpate de poliție“.

— Miss Boles — a zis el cu „vocea metalică“ pe care o împrumuta eroilor săi, — puteți avea încredere în mine. Nu sunt dela poliție și voi păstra secretul. De ceea ce știți, poate că depinde viața domnului Barney.

— Dar aceasta nu se leagă de evenimentele petrecute — a încercat ea să-i reziste.

— Gândiți-vă la prietenul tatălui d-voastră! — a urmat el convingător. — La omul care v'a purtat pe brațe când aveți doi ani!

— Imi promiteți că nu veți vorbi nimănui?

— Cuvântul meu de onoare!

Ann Boles părea convinsă.

— Domnule Holm! A spus ea. D-voastră sunteți un literat... un psiholog... Cunoașteți femeile... (Fred s'a înclinat). Le înțelegeți desigur slăbiciunile. Cred că nu mă veți socoti o prostuță!

— Vă rog să mă credeți — a asigurat-o el cu căldură — sunt convins că vorbesc în această clipă cu o femeie atrăgătoare și modernă.

— Modernă, — acesta este cuvântul — a murmurat ea ușurată. Sunt sigură că înțelegeți știința contemporană... cerce-

țările psihice... telepatia... Anumite lucruri de cari mulți își bat joc, dar cari trebuiesc de fapt să le luăm în serios... Nu este așa?

— Vă rog să mă credeți că eu nu-mi bat joc de nimic — a asigurat-o el, neștiind unde voește să ajungă. — Ironia — a urmat apoi, amintindu-și dictonul fratelui său vitreg, Richard — ironia este mama tuturor viciilor!

— Tot așa gândesc și eu — a exclamat miss Boles. — Nu voesc să se ironizeze un fapt la care țin mai mult ca la orice pe lume! Persoana care știe că vin la Londra — după cum știe totul din viața mea — ca și din viața unui mare număr de femei sus puse, inteligente, cultivate și nobile — este...

Miss Ann Boles s'a oprit o clipă emoționată, și apoi aplecându-se spre Fred, a șoptit:

— Este Sacra!

— Sacra? — a repetat Fred plin de mirare. Cine este acesta?

Fata era uimită că el nu știa.

— I se spune Sacra — l-a lămurit ea, — dar adevăratul său nume este Nahut Sacra Ali Bey. Este el oare persan, syrian, egiptean sau indian? Nu se știe! Inițiații spun că este a douăzeci și patra încarnare a zeului Indra. Nu primește la

sine decât pe cei aleși. Sunt numeroși acei pe cari îi refuză. Este o mare onoare să fii primit de el!

Sacra nu este un ocultist obișnuit. Este foarte bogat și nu primește bani pentru consultațiile sale. Câte odată, numai la cererea specială a celor pe cari îi sfătuiește, le permite să facă un dar pentru marea operă.

— Ce operă?

— Opera de inițiere.

— Inițierea cui?

Figura tinerei fete luând o mină de nerăbdare și revoltă, Fred s'a grăbit să adauge:

— Înțeleg. Este superb! Mysticism. Mister. Este tocmai ce căutam. Pericolul oriental.

— Exact, aceasta este. Sacra este lumina Orientului.

— Unde l-ai cunoscut, în Orient?

— Nu. La New-York, acum patru ani. O prietenă intimă mi-a vorbit despre Sacra. A pronunțat numele respectuos. Este interzis să se vorbească despre el aceluia cari nu cred în ocultism. Acest polițist mi s'a părut nedelicat. S'ar fi dus poate să-l deranjeze pe maestru din meditație dacă-i spuneam ceva și apoi eu aș fi riscat să nu mai fiu primită de el. Nu aș fi putut îndura aceasta! De când

mă cunoaște, mi-a prezis o întâlnire misterioasă care s'a și produs. Apoi, de atunci îmi conduce viața.

L-am văzut la New-York, la Geneva, la Viena, iar acum îl voi revedea la Londra. Când sunt departe, îi scriu iar el îmi răspunde în câteva cuvinte, cari conțin cheia viitorului meu. În această întâmplare stranie care s'a produs, numai el mă poate sfătui.

„Văd că aveți încredere în puterea lui, domnule Holm. Mergeți și-i faceți o vizită. Consultați-l și veți găsi un super-erou!

— Da, desigur — a urmat Fred“. — Mă veți recomanda acestui geniu?

— Socotesc că meritați, astfel că îmi iau răspunderea aceasta!

— Sunteți prea bună, domnișoară Boles. — Fred s'a ridicat. — Am să vă mai vizitez.

Și-a luat ziua bună dela discipola lui Indra și a dat patru telefoane pe la locuințele celor patru dispăruți. Nu se știa încă nimic de soarta lor.

O idee îndrăsneată i-a venit atunci lui Fred Holm. Ieșind afară, a chemat un taxi și i-a dat adresa particulară a lui Barney. Când au ajuns în Berkley Square, a plătit cursa și a sunat la locuința impozantă a milionarului.

Servitorul care a venit imediat, l-a anunțat că domnul Barney este absent.

— Știu — a răspuns nerăbdător Fred — trebuie însă ca chiar acum să vorbesc cu personalul casei. Sunt un prieten al stăpânului vostru. Dealtfel peste un sfert de oră veți fi interogați de poliție.

Puțin după aceea, Fred era în interiorul casei. În întâmpinarea sa a venit cu repeziciunea pe care i-o permitea corpolența, un bărbat care avea o oarecare asemănare cu Georg Barney.

— Sunteți un prieten al fratelui meu?
— a început el întinzând mâna lui Fred.
— Eu sunt Pat Barney. Imi aduceți vre'o noutate dela sărmanul Georg?

În câteva cuvinte, Fred l'a pus în curent cu situația.

— Mi-am permis să viu aici, domnule, înaintea poliției — a urmat el — deoarece fratele dvs. m'a însărcinat să-l păzesc! A făcut aceasta mai mult în glumă, dar faptele sunt serioase. Aș dori să pun câteva întrebări servitorilor.

— Se înțelege, domnule Holm — a acceptat după o scurtă gândire Pat Barney. — V'am citit cărțile și aceasta îmi ajunge. Nu am încredere în poliție. De aceea vă propun să primiți angajamentul de detectiv particular în căutarea fratelui meu, Georg.

Fără a mai asculta răspunsul tânărului romancier, Pat Barney i-a luat brațul și l-a condus într-o elegantă cameră de fumat.

— Ascultă-mă — i-a șoptit el. — Nu știu povestea dela Ritz, dar de dimineață, când Thomas, servitorul, — mi-a telefonat că fratele meu nu s'a reîntors, am înțeles că a fost a patra victimă a bandiților. Am venit repede ca să mă asigur că neprețuita lui colecție era în regulă...

— Nu este nimic contrafăcut? A întrebat repede Fred.

Pat Barney, i-a aruncat o privire ascuțită.

— Nimic, încă. Dar aceasta se poate întâmpla chiar sub ochii poliției! Acest inspector Spoon este un incapabil.

— Și atunci?

— Atunci, am ascuns eu însumi pipele fratelui meu așa ca nimeni să nu le găsească. Nu voesc ca atunci când Georg se va reîntoarce, să-și găsească tezaurul falsificat! Cu ajutorul lui Thomas, am dus o parte din pipe la loc sigur. Ajută-mi să le ducem și pe celelalte până la venirea lui Nick Spoon!

Savurând noua sa poziție de detectiv, Fred i-a ajutat lui Pat Barney să scoată din vitrinele camerei de fumat ultimele

pipe ale lui Georg Barney și să le împacheteze în hârtie de mătase.

— Domnule Barney — a răsunat în acelaș moment glasul valetului Thomas.
— Domnul Spoon vine!

Pe loc, o jumătate de duzină de pipe au intrat într'un singur buzunar a lui Barney. Până să-și dea seama ce se întâmpla cu el, Fred s'a trezit alergând împreună cu ceilalți doi pe un coridor. Au mai trecut prin două camere modeste — camere de servitori, gândea Fred — și au ieșit pe o scară de serviciu chiar în clipa când răsuna puternic târâitul soneriei.

În partea opusă a casei, acolo unde a ajuns Fred cu însoțitorii săi, era o curte mare. O mașină aștepta gata să pornească și ei s'au grăbit să se sue în ea.

— Grație dvs., domnule — a spus milionarul pe când mașina gonia pe drum — am fost înștiințați la timp.

A scos un carnet pe care Fred l-a recunoscut îndată cu o tresărire plăcută că era compus din cecuri.

— Ai nevoie de o mică sumă pentru a începe — a spus fără ocoluri Pat Barney. — Nu protesta, poate urmele te duc afară din Londra. De îndată ce mai ai nevoie de alți bani, mă înștiințezi!

— „Milionarul american a semnat un cec de o mie de dolari surâzând” — a spus Fred fără voe o frază, dintr'unul din romanele sale.

— Chiar o mie, dragul meu — a confirmat Pat Barney. Iar când vei reuși vei primi alte 99 de mii!

— O mie de dolari! a exclamat Fred Holm când a fost lăsat în fața clubului său. — Și alte 99 de mii cari vor veni! Voi reuși!

CAPITOLUL IV

Prietena trădătoare

— Respectul dispare Jenkins — a spus convins și solemn inspectorul Richard Moor sergentului care ședea atent și serios în fața sa. Epoca noastră va pieri prin lipsă de respect.

— Da, domnule! — a răspuns plin de convingere Jenkins.

— Respectul stă la baza societății. Fără respect nu poate fi ierarhie și fără ierarhie nu există ordine.

— Da, domnule — a repetat Jenkins.

— Dacă ar exista respect, oamenii nu ar vorbi prea mult despre datoriile făcute de sir Peter Ormsby. Ca și când averea lady-ei Ormsby nu ar fi sufi-

cientă să acopere orice datorie! Dar ce este Anderson?

— Miss Lydia Green dorește să vă vorbească, domnule!

— Să intre. Mă vei aștepta jos, Jenkins.

Richard Moor a salutat solemn pe Miss Lydia Green.

— Căror împrejurări fericite îi datorez vizita dvs? A întrebat el.

— Vai! Imprejurarea nu este fericită! Miss Lydia Green, a ridicat către cer penele de struț cari împodobeau din belșug pălăria sa.

— După emoția dvs., doamnă, cred că este vorba de ceva grav! O nouă răpire?

Penele de struț s'au aplecat afirmativ.

— Da, dar nu din cele care crezi dumeata. O răpire materială se poate repara, pe când o răpire morală este o adevărată tragedie!

Moor, a privit intrigat la bătrâna autoare de romane medievale.

— Am dreptate să presupun — a spus el — că un suflet a fost sustras de sub influența dvs. binefăcătoare?

— Mai mă întrebi? — Penele de struț au oscilat. — Două femei, Richard, te-au văzut când ai venit pe lume: Sarah Moor, sora tatălui tău și cu mine. Nici

una nu am veghiat la leagănul fiilor noștri. În schimb, eu am avut creația morală. Timp de 43 de ani Sarah Moor mi-a încurajat eforturile copiind cu propria sa mână tot ce am scris. Sarah a fost secretara și prietena mea până acum doi ani, când mi-a răpit-o o boală nervoasă. A consultat toți doctorii și acum s'a reîntors la Londra, unde Ellen, soția ta, i-a dat îngrijiri atât de devotate!

— Era datoria sa!

— Richard — a spus bătrâna — cu toate îngrijirile Elenei, Sarah este capabilă să te desmoștenească!

— Imposibil, doamnă — i-a replicat inspectorul rece. Testamentul său este făcut!

— Il va schimba! Este capabilă de orice! Dovadă este că pe mine m'a dat afară!

— Cum se poate? a exclamat Richard dând un pas înapoi.

— Da, da! Voiam să-i fac o surpriză. Știam că este în pat și voiam să încerc să-i redeștept vitalitatea arătându-i fructul ultimilor doi ani de muncă încordată...

— *Cruciada cavalerului* — a spus respectuos Richard Moor. — Soția mea

a plâns de emoție la ultimele două capitole!

— Și totuși Sarah m'a gonit! Am sunat la ușa ei și mi-a deschis o îngrijitoare nouă în loc de bătrâna Florence.

Am dat la o parte această creatură, și m'am dus în dormitorul bolnavei. „Sarah, — i-am spus — cerul mă trimite să te vindec; îți aduc „*Cruciada cavalerului*!” Și Sarah atunci a strigat răgușit bonei sale: „Dă-o afară cu cavalerul ei cu tot!”

Miss Lydia Green s'a ridicat.

— Părerea mea, — a spus ea — este că tu, singura ei rudă, trebuie să te asiguri că este în toate mințile. Totul este schimbat la ea. Cred că este victima vre'unui șarlatan de medic! Mândria îmi interzice să mă reîntorc la ea, dar ca și cavalerul meu, am de îndeplinit o cruciadă!

Peste câteva ore, Ellen Moor, era în drum spre Londra.

Sotul său se gândise că numai ea le-ar putea împăca pe cele două bătrâne prietene și o rugase să facă aceasta.

Trenul gonia neîntrerupt și Ellen privea peisagiul pe fereastră. Pe genunchi, avea *Cruciada Cavalerului*, volum în format mare de 450 de pagini...

Când Ellen a ajuns la locuința bătrânei Sarah Moor și a sunat, nimeni nu i-a deschis. Nu auzea nici un sgomot de pași.

Ingrijitoarea trebuie că plecase. Ellen a mai sunat odată. Tăcerea se prelungea.

După o scurtă ezitare, a scos din geantă o chee, încredințată de mătușa sa, și a deschis. În vestibulul gol s'a oprit o clipă crezând că locuința este goală. Deodată s'a auzit o voce bărbătească :

— Mâinile sus !

Ellen s'a avântat către ușa salonului și a împins-o cu toate puterile. În prag s'a oprit pe neașteptate: Miss Sarah Moor, în picioare, ținea un revolver îndreptat către Miss Lydia Green.

CAPITOLUL V

Fata fără nume.

Fred Holm, s'a prezentat sigur de sine la ghișeul băncii Westminster spre a încasa cecul pe care socotea că îl merită pe deplin.

Până să vină casierul cu banii, a parcurs cu privirea un număr recent al ziarului „Chicago Star” care protesta că „regele abatoarelor, din Chicago, marele

filantrop, patriot și Mecena, Georg Barney, a scăpat de gangsterii din Chicago spre a fi răpit de o bandă în bătrâna Europă”...

Fred, a fost întrerupt din lectură, de un funcționar al băncii, care l-a rugat să-l urmeze în cabinetul subdirectorului.

Peste câteva minute ieșea furios căci cecul se dovedise a fi fără acoperire. Subdirectorul, nu înțelegea cum fusese sustras dela bancă livretul de cecuri din care provenea acela adus de Fred, și reținuse micul document falsificat spre a-l arăta inspectorului Nick Spoon cu care era foarte bun prieten.

La hotelul unde îi comunicase că a tras, Fred Holm nu a găsit nici o urmă a lui Pat Barney.

În cursul drumului de înapoiere, s'a oprit pe la Ritz și a întrebat de Miss Ann Boles.

Tânăra femeie tocmai cobora, mângâind rampa scării cu mâneca largă a toaletei sale splendide de culoare portocalie.

— Ai noutăți domnule Holm ? L-ai regăsit pe Georg Barney ? — a întrebat ea cum l-a văzut.

— Nu l-am găsit — i-a răspuns el necănit — dar nici nu îl voi mai căuta !

Pat Barney, fratele marelui dumitale milionar, mi-a dat un cec fals !

— Fratele domnului Barney ? — a repetat tânăra mirată. Ați spus chiar fratele lui ? Dar bine domnule, *Mr. Georg Barney nu are nici un frate !*

Fred, necăjit de felul cum se lăsase înșelat, a rătăcit fără țintă câteva ore, până când o nouă idee i s'a înfiripat în minte,

„Contessina !” și-a zis el.

Fiica nobilului conte di Mirandello, despre care servitorul aristocratului italian dispărut, îi spusese la telefon că nu primește pe nimeni. Tânărul autor știa totuși că di Mirandello, era văduv și nici un ziar nu pomenise de existența unei fice.

Fred se gândea că va mai găsi poate o cale să scape de sarcasmele inspectorului Spoon, deaceia s'a grăbit să se ducă la locuința italianului.

După ce a sunat în numeroase rânduri, i-a deschis un individ cu fața adormită care abia își stăpânea un căscat. L-a privit fără să înțeleagă ce voește, și abia când Fred i-a spus energic că este dela poliție, l-a lăsat să intre.

— Unde este *Contessina* ?

— Domnișoara a eșit.

— Va reveni ?

— Da, dar mi-a dat ordin să nu primesc pe nimeni.

— Acest ordin nu mă atinge pe mine — a spus Fred sigur de el. Iată, am autorizația poliției să cercetez cazul răpirilor misterioase !

Când a intrat în casă, Fred a urmat :

— Te rog să mă conduci în galeria de tablouri.

— Da domnule. Sala se găsește la al doilea etaj, și este păzită de doi polițiști.

Fred s'a răzgândit.

— Bun. Dacă este așa, condu-mă mai întâi în camera de lucru a contelui.

Odată ajunși, primul lucru care i-a atras atenția lui Holm, a fost un portret ce reprezenta un tip frumos de florentin și o fată cu față de Madonă și păr buclat castaniu.

Contele și contessina — a explicat valetul care era totodată și secretarul contelui, cu o voce leneșă.

Părea că iese dintr'un fel de toropeală, deoarece Fred l-a privit bănuitor.

— Cum te numești ? — l-a întrebat el brusc.

— John.

— Și mai cum ?

— Este necesar să spun ?

— Repede fără șovăială ! — a reluat Fred. Cum te numești ?

— Domnule — a spus servitorul — am să vă spun, dar vă cer o totală discreție. Veți înțelege ușor pentru ce !

A băgat mâna în buzunarul dela piept și a scos o serie de hârtii de identitate în perfectă regulă, pe numele de lord Preston.

Observând uimirea tânărului, valetul a continuat :

— Familia mea a fost ruinată în timpul războiului, astfel că m'am văzut în situația de a primi primul serviciu care mi se oferea. Patronul meu — poate știți — este conte numai de doi ani și mi-am luat obligația să-l învăț anumite lucruri pe care un aristocrat trebuie să le știe. Am preferat să rămân în umbră, și să-i dau indicații fără să se știe. Era practic pentru amândoi. În calitate mea de valet-secretar, nu eram silit să apar în fața vizitatorilor.

— Pentru ce dormeai la ora aceasta?

— l-a întrebat Fred bănuitor.

— Este ciudat, în adevăr — a murmurat lordul Preston. Aseară m'am culcat la ora obișnuită cu tot personalul casei.

— Adică ce personal?

— Bucătarul, primul valet și camerista *Contessinei*.

— Totdeauna ați numit-o „Contessina” pe domnișoara ?

— Insuși d. conte îi spunea „Fiica mea *contessina* !” Știu, nu este corect, dar ce puteam face ?

— Ce mai poți spune ?

— Nu știu altceva, decât că m'am deșteptat când ați sunat repetat. Ce oră este ?

— Aproape patru după amiază.

— Cum ? — a întrebat uimit celalt.

— Exact. Cum de știi că frumoasa „Contessina” a eșit ?

— I'am observat în trecere camera goală ; dealtfel nu am văzut pe nimeni încă prin casă ! Ce se petrece oare aici ?

— Ați băut vin aseară ?

— Da cu toții ; am dus o sticlă și polițiștilor de sus.

— Ah ! Ați fost narcotizați ! Repede, să mergem la galeria de tablouri !

Au urcat scara în fugă. Ușile sigilate de poliție, erau rupte iar cei doi agenți dormeau. S'au deșteptat buimăciți când noii veniți i-au scuturat violent.

Din sală lipseau toate tablourile, în afară de două, cari nu fuseseră încă ridicate.

— Ea va reveni să le ia și pe aceste două! A murmurat Fred.

În curând întreg personalul casei care băuse din vinul cu prafuri adormitoare, se deșteptase. Lordul Preston, valetul contelui, s'a grăbit să anunțe poliția la telefon.

Fred, obsedat de gândul lui, a eșit repede afară din casă și s'a postat aproape de intrare, adăpostit după un colț, așa ca să nu fie văzut de cei cari ar fi venit.

Nu a avut de așteptat mult. După câteva momente, a apărut o mașină care s'a oprit în fața locuinței contelui, din care a coborât o tânără fată.

Fred, abia i-a aruncat o privire. La față semăna cu o Madonă florentină încadrată de bucle castanii. Fără să-și dea seama ce face, a eșit din ascunzătoare și a venit lângă ea:

— *Ellen!* — a spus fără voe.

Ca și în ajun, ea a tresărit puternic și l-a privit cu ochii săi limpezi; aceiași ochi ce îl privise și în seara dela Ritz — numai că acum ea avea alte bucle, alte sprâncene...

— Nu vreau să te prindă, — a urmat el cu grijă, fără a se putea stăpâni. Salvează-te! Poliția va veni în câteva clipe!

Tânăra l-a privit cu ochii ei mari, can-

dizi, fără să pară că l-a înțeles. Șoferul însă, cu o injură înăbușită, s'a aplecat brusc, a luat-o de braț și a împins-o în mașină.

Atrăși de o forță ciudată, ochii ei au rămas fixați pe acest tânăr frumos, înalt, cu forme atletice și ochi inteligenți, care o privea cu o duioșie nespusă. Apoi, mașina a pornit.

— Să nu o pierd ! — a exclamat Fred Holm și privind desperat în jurul său, a avut norocul să vadă un taximetru gol, pe care l-a chemat în pripă.

— Urmărește mașina care trece colțul — i-a dat el ordin șoferului. Cinci lire dacă nu o pierzi din vedere !

Pe drum, fără a părăsi din ochi mașina urmărită, Fred își spunea înciudat :

— Pentru a doua oară îi scap pe răufăcători din mâna poliției ! Frumoasă meserie pentru un scriitor de cărți detective !

După lungi ocoluri menite a înșela pe eventualii urmăritori, automobilul s'a oprit brusc. „Contessina”, a coborât, și mașina s'a îndepărtat după aceea în grabă. Cu inima ușoară, abia stăpânindu-și bucuria, Fred Holm, a aruncat o bancnotă șoferului, atât de dibaci și a sărit jos.

Din câteva salturi, a ajuns-o pe fru-

moasa fată care mergea liniștită fără să întoarcă privirea. Părea că nici nu se gândește că ar putea fi urmărită.

O timiditate de licean l-a cuprins pe Fred.

— Domnișoară... a oprit-o el. Tânăra l-a măsurat „de sus” cu o privire mirată și s’a întors să plece mai departe.

„Aventuriera aceasta cu privirea limpede — și-a zis Fred nu fără admirație — are o putere de stăpânire extraordinară !”

Trecând peste ciudata lui jenă, tânărul s’a apropiat iarăși de ea șoptindu-i :

— Am avut plăcerea să vă admir sub numele de Ann Boles...

Fata, l-a privit mirată, și a ridicat ușor din umeri :

— Este o eroare domnule, — a spus ea cu bunăvoință.

— Nu este o eroare domnișoară... *domnișoară Ann Boles !* — a accentuat el.

Tânăra l-a privit neliniștită într’o măsură.

— Acest nume mi se pare cunoscut — a spus ea — vă înșelați însă domnule nu sunt eu cea care credeți.

Fred a zâmbit. Hotărît, ea îl amuza.

— Intr’adevăr domnișoară nu acesta este numele dvs. Nu vă numiți Ann Boles ci...

— Grazzia di Mirandello — a urmat ea cu voce monotonă.

— Incântat *contessina* — a spus el înclinându-se. Eu sunt Fred Holm.

Privirea neliniștită a reapărut în ochii ei.

— Și acest nume l-am auzit undeva...

— Sunt fericit că modestul meu renume a ajuns până la dvs... Astăzi cred că v'am făcut un adevărat serviciu...

Fata îl privea cu ochii săi nevinovați. Absența fardurilor, noua formă artistică dată gurei și sprâncenelor, îi dădeau un farmec deosebit și o schimbau. Ceva subtil era însă prezent. Ceva dulce și simplu din Ellen plutea în jurul ei. Fred ar fi recunoscut-o dintr-o mie de transformări.

Stăpânindu-și ciuda care voia să-l cuprindă el a vorbit iarăși :

— Și ce voiți să faceți acum *contessina* ?

— Imi este interzis să vorbesc cu străinii, domnule ! I-a replicat ea serios.

— Mă mai socotiți un străin după dovada de devotament pe care v'am dat-o puțin mai înainte ? Dar știți că aş putea fi arestat pentru complicitate ?

— Nu vă înțeleg ! — i-a ripostat ea rece.

— Te rog încetează să te mai prefaci. A izbucnit el. Știu că faci parte dintre acei cari au pus la cale toate aceste răpiri. Deasemeni sunt în curent cu toate transformările dumitale. Dacă nu te dau pe mâna poliției este că... dar nu este nevoie să știi. Înțelegi ?

Tânăra a dat încet din cap.

— Nu înțeleg .

Sub lumina acelei priviri atât de curate dar parcă golită de suflet și absență, Fred a simțit un fior bizar. „Să fie nebună ?” — s'a gândit el. Apoi a pronunțat brusc :

— Ann !

Tânăra nu a făcut nici o mișcare.

— Bianca !

Aceiaș privire goală i-a răspuns.

— Ellen !

Pentru a treia oară, auzind acest nume, tânăra a tresărit. O durere fără margini a umplut pentru o clipă ochii ei goi și gura a căpătat un rictus de suferință.

— Ellen... — a repetat ea. Ellen... Ellen... Pentru ce mă numești așa ?

— Cum te numești în realitate ? — a întrebat-o el blând.

— Nu știu.

— Unde te duci ?

— În casa aceasta.

I-a arătat un imobil care se afla în apropiere.

— Pentru ce mergi acolo ?

— Fiindcă trebuie.

— Și ce vei face acolo ?

— Nu știu.

— Atunci nu te mai duc.

— Nu pot să nu mă duc.

O puternică mânie a pus stăpânire pe Fred.

„Face pe proasta pentru ca să mă înșele, — și-a spus el — iar eu îi fac jocul ca un nesocotit ce sunt !”

Erau în fața casei depe Queens Road Nr. 31.

Fata tocmai voia să intre, când el i-a cuprins brațul.

— Nu intra ! — i-a spus convingător. Ce faci tu printre acești nelegiuiți ? Ești atât de delicată, așa de diferită de toate celelalte ! Dece să-ți sacrifici viitorul ?

Nu ești făcută pentru asta ! Ascultă-mă ! Uită trecutul ! Vino ! Te voi scăpa de ei ; te voi ascunde de poliție și de toți. Te voi salva și te voi duce la capătul lumii !

Fata făcea un efort pentru a-l înțelege. Apoi, trecându-și mâna peste frunte ca pentru a alunga niște idei obsedante, s'a întors și a intrat.

Fred a urmat-o pe scară și i-a apucat brațul.

— Cine ești ? A întrebat-o cu voce aspră.

— Sunt contessina Grazzia di Mirandello. I-a răspuns ea cu voce monotonă ca și când ar fi spus o lecție învățată pe dinafară.

— Nu este adevărat ! A contrazis-o el aspru. Tu nu ești contessina !

Fata a șovăit ușor și s'a întors spre el :

— Nu sunt contessina ? A repetat ea cu voce nesigură.

— Nu !

— Atunci cine sunt ?

Fred și-a trecut mâna peste frunte.

— Oare îmi pierd mințile ? Apoi, prinzându-i mâna cu ultima energie i-a spus: *Vino !*

Tânăra a scuturat capul.

— Trebuie să mă duc — a reluat cu aceiaș voce monotonă. Este necesar să merg în Queen's Road 31 la primul etaj unde stă Sarah Moor...

Fred Holm a lăsat mâna fetei. Așa era, cum de uitase ? Doar el însuși o condusesese adesea pe Ellen Moor aproape de această stradă când venea la Londra ! Aici era deci apartamentul bătrânei mă-

tuși a inspectorului Richard Moor fratele său vitreg !

Fata tocmai apăsa butonul soneriei.

Un pas s'a apropiat grăbit, și o îngrijitoare i-a dat drumul tinerei înăuntru.

Fred a împins ușa cu îndrăsneală.

— D-na Moor este aici ? Spune-i că o caută cumnatul său, d. Holm !

— D-na Moor nu a venit astăzi ! I-a răspuns domnea voind să închidă ușa.

În cazul acesta doresc să vorbesc cu bătrâna domnișoară Moor.

— Domnișoara Sarah Moor nu primește pe nimeni domnule !

— Cum pe nimeni ? Dar această domnișoară ?

— Această domnișoară este infirmiera sa trimisă de medic. Vă rog să mă scuzați, dar au nevoie de mine !

Fred Holm, s'a văzut în fața unei uși închise.

CAPITOLUL VI

Darul prințului indian.

Fred Holm se întreba ce poate să facă. Nu avea nici un drept să pretindă să intre, iar chei potrivite aveau numai eroii săi din roman.

Singura soluție ce i s'a impus a fost să-i telefoneze fratelui său Richard.

— Richard — i-a spus el, când a căpătat legătura la un post public din apropiere. În casa mătușei tale Sarah, se petrece ceva ciudat !... Cum ? Ti s'a mai spus ?... Slavă Domnului că nu a venit Ellen astăzi !... Cum ? Este și ea la mătușa ta ?... Deasemeni bătrâna domnișoară Lydia Green ?... Vii tu ? Caută să fii aici cât mai repede !

Fred Holm s'a reîntors la apartamentul domnișoarei Sarah Moor, dar cum se aștepta, nimeni nu a venit să-i deschidă deși a sunat de repetate ori.

Toate gândurile sale erau la Ellen numărul unu. Ellen numărul doi era o înșelătoare probabil ce se da aici drept infirmieră. Trebuia să descopere misterul !

Nerăbdător, se plimba în fața ușii și trecuse aproape o oră, când un domn bătrân însoțit de un tânăr suplu și cu față albă a coborât dela etajul superior și l-a surprins privind prin gaura cheii.

Fred a roșit și l-a lăsat pe bătrân și pe tânărul delicat și subțirel să treacă spre scara ce cobora mai departe.

Însfârșit, după încă o tăcere apăsătoare ce se prelungea parcă la nesfârșit, statura masivă a lui Richard Moor a

apărut în cadrul scării. Era însoțit de un sergent.

Au forțat ușa și au pătruns în interiorul apartamentului în grabă.

În salon, două femei erau întinse la pământ :

— Moartă — a pronunțat în șoaptă inspectorul Moor — lăsând mâna bătrânei domnișoare Lydia Green — ciudat, nu are nici un fel de rană!

Fred se aplecase asupra celui alt trup întins. Era Ellen.

Din fericire, tânără femeie era numai leșinată...

Medicul legist chemat în grabă, a constatat că moartea Lydiei Green, fusese provocată de o sincopă naturală.

— Pentru a îndepărta orice bănueli — a încheiat el — îi vom face autopsia. Cred însă că s'a speriat de ceva, și cum suferea de inimă, este explicabil...

Starea Ellen-ei era cu mult mai bună. Cum nu-și revenea din leșin, medicul i-a sfătuit să o ducă la un sanatoriu apropiat.

Cercetările făcute în primul moment, au stabilit că bona Jane Morris, cu care vorbise Fred, plecase în timp ce acesta telefona fratelui său. Ingrijitoarea casei o văzuse.

— Cine mai venea la Miss Moor? —

a întrebat-o Fred Holm după ce i-au fost date aceste explicații.

— Păi să vedeți — a spus bătrâna femeie — venea tânăra doamnă Moor și infirmiera ; dar aceasta nu venea în fiecare zi...

— Și altcineva ?

— Doctorul, domnule !

— Ce fel de om era acesta ?

— Un bărbat înalt cu o barbă neagră și frumoasă. Un om cu ochii întocmai ca și cărbunii ; păreau că văd până în fundul sufletului !

— Cum se numea ?

— Nu știu !

— Mai venea cineva ?

— Da, dar întâmplător. Nu puteam să-i văd pe toți căci lucrez și în alte camere.

— Înțeleg. Domnișoara Moor locuia tot etajul întâi. Sunt locatari și în etajul superior ?

— Da, este d. Manfred. Un celibatar. Trăește singur iar eu îi fac în fiecare dimineața curățenie. Adesea călătorește căci este ziarist. Primește tot felul de oameni... este meseria lui ! Incolo, este un om foarte cumsecade !

— Este acasă acum ?

— Nu știu ! Ieri era absen

Au sunat zadarnic la ușa domnului Manfred, căci a rămas închisă.

Venirea inspectorului Spoon, nu a mai adus nici o lumină în plus. După o altă serie de cercetări, acesta s'a grăbit să spună :

— Cred că ancheta este sfârșită. Am examinat totul.

— Pot să mă reîntorc în salon ? — a întrebat Fred. Am văzut acolo o bibliotecă imensă. Am motive să mă interesez de cărțile pe cari le citea Miss Moor...

Rafturile superioare erau ocupate de lucrări ce tratau asupra psihologiei și magnetismului.

Fred, a scos câteva din ele să le privească, dar în aceiaș clipă și-a reținut un strigăt de uimire : Biblioteca lăsase în spatele rândurilor de cărți un spațiu gol în fundul căruia se găsea o scară.

La chemarea sa, ceilalți au alergat grăbiți.

Inspectorul, care a înțeles din prima clipă mecanismul simplu al ascunzătorii, a îndepărtat primul plan al bibliotecii care se deschidea întocmai ca o ușă. A ridicat scara, a spriinit-o de zid, s'a urcat și a bătut cu degetul îndoit în tavan.

După mai multe încercări, au găsit un loc ce suna a gol.

O trapă ! — a strigat Fred.

Inspectorul a făcut un semn afirmativ și a împins fără succes. Un agent s'a suit lângă el pe scară să-i ajute, și după mai multe încercări, au reușit să o deschidă.

Au pătruns pe rând în apartamentul d-lui Manfred, care într'adevăr da impresia unei locuințe de ziarist. Peste tot erau reviste, cărți și diferite hârtii. Mobilă era comodă dar în dezordine.

La început, nu au descoperit nimic suspect.

Peste un timp însă, inspectorul Spoon deschizând un dulap, a scos o exclamație de uimire. Descoperise două pachete de vesminte.

Când a fost desfăcut primul, s'a scos o roche de mătase neagră împodobită cu dantele și un șal indian mare, în cutele căruia se prinsese o batistă. Pe un colț al acesteia, erau două inițiale: S. M.

— Vesmintele mătușei mele — a strigat inspectorul Moor uimit.

— Sau mai precis ale aceleia care i-a jucat rolul în ultima vreme ! — l-a corectat Fred Holm cu multă convingere.

— Ce părere ai Alfred ? — a continuat Moor serios.

— Ți-am spus că am văzut coborând un bătrân însoțit de un tinereț. Este evi-

dent că amândoi s'au travestit aici. Vestimentele pe cari le-am găsit, sunt acelea pe cari le-au purtat mai înainte. Omul în vârstă, purta rochia aceasta neagră iar tânărul...

— Ei bine ! Tânărul ?...

Înainte chiar de a se desface al doilea pachet, Fred ştia răspunsul. Deaceea nu a fost deloc uimit să vadă rochia, pantofii şi celelalte obiecte purtate de *contesina*...

Au pus totul la loc pentru ca cei cari locuiau apartamentul de sus să nu bănuiască prea repede că intrarea lor тайnică a fost descoperită şi au părăsit apartamentul închizând trapa cu grijă.

Fred s'a despărţit de toţi ceilalţi cu inima întristată fără a-şi da complet seama de ce era aşa ; în seara aceea a avut un somn cu totul neliniştit.

A doua zi, primul lucru pe care l-a aflat, a fost confirmarea ipotezei medicului legist că bătrâna domnişoară Lydia Green murise de moarte naturală.

Acest fapt nu a împiedicat totuşi, ca „marele” ei roman „Cruciada Cavalerului” să se vândă până la epuizare.

Alte patru zile s'au scurs fără niciun fapt important.

Misteriosul Manfred, nu reapăruse iar

frumoasa Ellen Moor fusese transportată în clădirea soțului său dela Guildford.

În tot acest timp, Alfred Holm șezuse în Londra.

Dorul de Guildford nu-i da însă pace și cedând nerăbdării a luat trenul ce-l ducea acolo. Nu a îndrăznit totuși să o turbure pe Ellen care era încă slăbită, deaceia s'a dus la biroul fratelui său vitreg Richard.

Inspectorul, nu era singur. Financiarul Rice, cel mai bătrân bancher din Guildford, era instalat într'un fotoliu.

— Domnule Rice — a vorbit Richard Moor când Fred a intrat — vă prezint pe fratele meu Alfred Holm.

— Perfect — a spus bancherul strângând mâna lui Fred — sunt mulțumit că luați parte la convorbirea noastră căci presupun că vă va interesa.

Fred s'a instalat și bancherul tușind ușor, a reluat adresându-se lui Richard Moore :

— Știți, fără îndoială, că averea destul de mare a sărmanei dvoastră mătușe a cărei soartă nu este încă cunoscută, se găsea în depozitul băncii noastre.

— Se găsea ? — a repetat Moor.

— Da, se găsea ! Domnișoara Moor, a socotit că îi este mai la îndemână să-și aibă averea la Londra, astfel că și-a de-

pus banii la o bancă londoneză... Totuși testamentul bătrânei a rămas la noi în depozit și prin el domnule Moor, sunteți legatar universal.

Inspectorul, a scos un suspin de ușurare.

— Dar — a reluat bancherul tușind încurcat — am aflat din *ăsvor* sigur — știți între colegi — că Miss Moor, prin cecuri succesive, și-a retras dela bancă aproape întreaga sumă de care dispunea...

Richard Moor, a deschis și a închis gura de mai multe ori pe rând, fără a spune nimic și și-a ajustat mai bine ochelarii.

— Totdeauna am fost convins — a reluat Eduard Rice — că retragerea banilor dela banca noastră, va fi urmată și de alte supărări. Astfel că ce mai am să vă anunț, vă atinge deasemeni de aproape. Miss Mabel Wilson, mătușa soției d-tale, a fost omorâtă după ce și-a retras din tezaurul nostru faimosul său colier.

— Ce colier? A întrebat inspectorul Moor neînțelegând nimic.

La rândul său, bancherul a rămas cu ochii mari de uimire.

— Vă rog să mă iertați domnule Moor: M'ați întrebat ce colier?

— Da, domnule Rice, v'am întrebat ce colier ?

— Știați totuși că Miss Mabel Wilson posedea un colier de perle de o valoare excepțională !

— Nu domnule Rice, nu știam absolut nimic.

— Voiți să spuneți că nu cunoașteți povestea colierului familiei Wilson ?

— Nu Sir, nu cunosc această poveste!

— Dar bine domnule — a strigat bancherul roșu de emoție — cum se poate ? Soția dumitale este doar moștenitoarea renumitului colier al familiei sale !

— Soția mea — a afirmat Richard Moor ridicându-se în picioare — nu a moștenit dela familia sa decât un nume fără pată și o cinste ireproșabilă,

— Domnule Moor — a declarat bancherul Rice ștergându-și fruntea cu o batistă, — iată cea mai mare surpriză pe care am avut-o în viața mea ! Domnișoara Wilson nu a lăsat moștenire nepoatei sale un colier de perle ?

— Nici un fel de colier.

— Și nici nu s'a găsit vre'un colier printre lucrurile sale ?

— Știi bine domnule Rice, că totul a fost furat la moartea sa — vorbesc de bani și bijuterii.

— În acest caz — a remarcat banche-

rul, colierul a fost furat cu restul ! Este enorm domnule ! Acest furt se cifrează la milioane !

— La milioane ?

— Domnule Rice — a intervenit Fred Holm care vedea că discuția amenința să se eternizeze, — voești să ne povestesti chestiunea aceasta dela început ?

— Chiar trebuie ! Văd că este necesar acest lucru ! Iată domnule Moor : Un unchi al tatălui domnișoarei Mabel Wilson era, cum poate știți, colonel în India. În circumstanțe extrem de romantice, el a avut ocazia să salveze viața unui Maharajah.

Puțin timp după aceea, el se căsătorește cu o femeie seducătoare și Maharajahul recunoscător, a oferit tinerei femei, drept dar de nuntă, un măreț colier format din trei șiraguri de perle roz, dintre cari fiecare în parte, valora o avere. Impodobită cu această comoară neprețuită, tânăra femeie a plecat cu soțul său la Bumali unde se găsea garnizoana ofițerului. Erau aproape de țintă, când în timpul crepusculului, dintr'un stufiș a pornit o săgeată care a lovit-o în piept pe frumoasa soție a colonelului.

Săgeata era otrăvită. Colonelul Wilson, știa ce mână a aruncat-o. Era dușmanul Maharajahului scăpat de el, care

se răzbuna. Puțin timp după aceea, colonelul a fost ucis sau s'a lăsat ucis într'o bătălie. A lăsat colierul fratelui său recomandându-i însă multă prudență. Într'o scrisoare găsită asupra corpului său îi spunea : „Nu voi uita niciodată că am văzut aceste perle fatale la gâtul soției mele însângerate. Sunt prețul vieții sale. Fă ce voești cu ele dar nu le folosi decât la mare nevoie căci poartă nenorocire”.

Domnul Wilson s'a supus ; nu a spus nimănui de colier decât bunicului meu — stăpânul băncii de aici — căruia i-a dat colierul spre păstrare.

Nu a vândut decât o perlă la mare nevoie și apoi alte două spre a-și căsători fiica. Grație acestei dote, Miss Mary-Allen mama soției dumitale, a putut trăi în America. Pentru a-l ajuta pe soțul ei Harry Smith — tatăl soției dumitale — Miss Mabel Wilson a mai vândut o perlă ; ea însăși nu s'a atins însă niciodată de colier. În tradiția familiei era ca moștenitorul lui să fie fiul sau fiica mai mare al celui care îl posedă și care trebuia să țină secretă existența lui. Miss Mary-Allen, sau mai precis d-na Smith, nu a știut nimic de colier pentru că a murit prima, înaintea domnișoarei Mabel Wilson. Aceasta din urmă trebuie că a

făcut însă un nou testament în favoarea nepoatei sale Ellen, soția dvs...

— Miss Wilson și-a retras testamentul dela notar cu trei săptămâni înainte de a muri. Nu a mai fost regăsit așa că trebuie că l-a distrus.

— Adică și-a retras testamentul odată cu colierul ! Dar pentru ce ?

Richard Moor a ridicat mâinile către cer.

— Numai Dumnezeu știe ! Credeam că Ellen a moștenit numai casa și cele câteva sute de lire ale mătușei sale. Nimeni nu ne-a vorbit vreodată de colier!...

— Noi înșine am fost discreți ! — a mărturisit bancherul. Socoteam însă că aveți colierul și nu mai voiți să ni-l dați în păstrare. Era o chestiune de onoare să nu vă vorbesc despre el deși îmi părea rău că nu aveți încredere în noi !

— Ce păcat că nu ați vorbit mai de mult domnule Rice !

— Da într'adevăr ! Și există o coincidență curioasă !

— Ce anume ? — a întrebat Fred Holm grăbit.

— Capitalul lui Sir Peter Ormsby — colecționarul de bijuterii dispărut — sau mai precis al soției sale, de care el totuși putea să dispună, a fost retras dela

bancă în aceiaș perioadă cu al domnișoarei Wilson !

— În acest caz averea Lady-ei Ormsby ?...

— Nu mai există. Dar creditorii săi nu știu încă acest lucru.

— Dacă ar fi să scriu un roman — a urmat Fred visător — aş lega între ele toate aceste evenimente ciudate. Cei patru colecționari dispăruți, evenimentele din casa mătușei tale la Londra, și în sfârșit misterul colierului indian !

Se pare că există cineva care conduce din umbră firele acestor afaceri încurcate!

CAPITOLUL VII

O minciună greu de explicat.

Inspectorul Spoon, a constatat cu mirare în prima zi ce a urmat, că unul dintre colegii săi, inspectorul de poliție francez Lepic, făcuse o descoperire cu adevărat uimitoare.

După o serie de cercetări, Lepic stabilise că pretinsul profesor Sauerbruch, colecționar de medalii ce se găsea printre cei patru dispăruți, era în realitate un excroc internațional căutat de polițiile mai multor state. Acest fapt a de-

terminat o serie de cercetări discrete cari au dus la constatarea că ceilalți trei colecționari erau exact ceiace se dedeau. Nici un fel de eroare nu era posibilă.

Spoon și Lepic erau convinși că cei cari au sustras bijuteriile și colecțiile, le duceau într'un fel sau altul peste graniță, pentru a le plasa.

Prin fratele său vitreg, Fred Holm a fost pus și el în curent cu acest fapt ciudat.

Fred, își permisesese o scurtă vacanță de o zi, dar ne mai putând răbda să fie departe de Elen pe care o știa încă suferindă în urma șocului nervos primit în casa domnișoarei Sarah Moor, a bătut la locuința inspectorului Moor.

Elen se odihnea în pat.

— Alo, Freddy! — L'a întâmpinat cu vocea-i fragedă de copil.

Tânărul s'a aplecat și a depus o sărutare pe fruntea ei.

— Freddy — a reînceput ea nerăbdătoare. Am să-ți pun mai multe întrebări, trebuie să-mi răspunzi la toate.

— Lasă aceasta mai târziu surioară — a zâmbit el — nu trebuie încă să te obosești!

— Nu! Te rog! Emoția mă consumă mai mult dacă nu știu!...

— Ei bine — a cedat el — Ce vorești să știi ?

Elen a închis ochii. Intinsă pe patul alb, cu mâinile unite și cu buclele blonde ce i se revărsau în părți peste obraji fragezi, părea o copilă.

— Freddy, — a întrebat ea redeschizând ochii — ai mai revăzut-o pe femeia fatală ?

— Să nu mai vorbim despre această femeie ! Te rog !...

— Freddy ! — L'a amenințat ea cu degetul. Am dreptul să știu aceasta, deoarece îți voresc fericirea ! Doresc atât de mult să te căsătorești cu o fată proaspătă, nevinovată, luminoasă, care să te facă fericit !

— Nu există Elen ! A murmurat el visător. — Nu există decât una singură... dar te rog, nu mai mă chinui mica mea copilă !

— Răspunde-mi atunci numai la o singură întrebare. Pe această femeie, spune-mi... o iubești ?

— O iubesc fiindcă seamănă cu tine Elen ! — a spus el cu greutate.

S'a produs o lungă tăcere.

— Iubitul meu frate ! — A vorbit cu blândețe tânăra femeie. — Mai bine să-mi povestești tot ! Vrei ?! Aceasta îți va ușura inima !

Când Fred și-a terminat spovedania, Elen a șoptit emoționată :

— Sărmana ființă răătăcită ! Cine știe ? Poate că în fond este nevinovată ! Nu știm încă niciunul din motivele cari au împins'o la acest joc !

— Ești prea iertătoare Elen ! Când mă gândesc că ea ar fi putut să-ți facă rău !...

— O nu ! Ea nu mi-ar fi făcut rău ; dar nici nu știi cum s'a întâmplat totul !

— Și-a amintit tânăra femeie — Când am sunat și am văzut că nimeni nu-mi deschide, am descuiat ușa cu cheia pe care mi-o dăduse mătușa Sarah. Când am intrat în salon, sângele mi-a înghețat în vine. Mătușa Sarah, sau aceia care eu credeam că este ea, — avea un revolver îndreptat către Lydia Green, care era palidă ca o moartă. Atunci, am scos un strigăt și am alergat spre cele două, dar strigătul meu era prea mult pentru inima sărmanei Miss Green care a căzut pe covor neînsuflețită.

Atunci, nu am știut ce fac ! O groază nebună mă stăpânea, și m'am aruncat peste corpul neînsuflețit al sărmanei Lydia... Am auzit o voce aspră, o voce de bărbat, ordonându-mi ceva și teroarea mea și-a atins apogeul când am remarcat că aceea voce aparținea mătușei

Sarah... Am înțeles că nu este ea ; m'am ridicat greu și m'am agățat de mâna cu revolverul... „Bestie ! Bestie ! îi strigam... Apoi... apoi un plâns, un râs nebun m'a sguduit și nu mai știu... m'am trezit în sanatoriu...

Elen era cuprinsă de o emoție ciudată. Se părea că momentele evocate o făceau să re trăiască tragica întâmplare.

— Dar cum este posibil să nu fi observat de la început că nu aveai în față pe mătușa Sarah ?

— Oh ! Freddy ! — a exclamat ea. — Se schimbase așa de mult în ultima vreme ! Purta ochelari negri, căci o supăra lumina, umbla îmbrobodită și avea niște idei ! Era în starea aceasta de când o consulta ultimul ei doctor !

— Cine este acest doctor ?

— Nu știu ! Ea îl numea totdeauna „maestrul” sau „marele meu doctor”. Odată, când am întrebat-o cum îl cheamă, mi-a ripostat aspru că aceasta nu mă privește, că eram prea tânără să înțeleg ceva, dar că va veni un timp când mă va iniția. Nu l'am văzut pe acest om decât o singură dată.

— Cum arată ?

— Este un om înalt, frumos, cu o barbă neagră ca a regilor asirieni și cu ochi cari te înfioară. Niște ochi îngro

zitori ! Aveam teamă de el și eram mulțumită să nu-l întâlnesc.

— Și ce schimbări a îndeplinit mătușa Sarah după ce a intrat în legătură cu el ?

— A concediat-o pe bătrâna Florance și a angajat-o pe Jane ; cred că a făcut așa, în urma îndemnurilor medicului.

— Se înțelege ! N'ai remarcat nimic suspect la aceasta Jane ?

— Nu niciodată !

— Dar infirmiera... despre ea poți să-mi spui ceva ? A întrebat șovăitor Fred Holm.

— Nu am văzut-o decât de două sau de trei ori. La început, venea rar pentru a-i pune ventuze mătușei. Abia în urmă venea mai des. Mătușa Sarah mi-a spus odată, de mult... — Vocea fetei tremura ușor — „Infirmiera aceasta are ceva comun cu tine; și tu ai putea să fi infirmieră. Ai acea blândețe rară ce calmează bolnavii !”

— Și fiindcă ești atât de dulce — a spus Fred înciudat — Richard te-a lăsat atâta vreme să stai lângă o infirmă pe jumătate nebună !

— Fred ! l'a oprit ea cu asprime. Era singura lui mătușă ! Sora tatălui său, bolnavă, singură...

— Și bogată, să nu uităm. Plăteai cu

ființa ta pentru a o moșteni ! — Nu s'a putut el stăpâni să spună.

— Te opresc să vorbești așa ! A protestat tânăra femeie — Richard nu a făcut niciodată caz de bani; știi bine că m'a luat fără dotă !

— Da, dar amintește aceasta prea des ! Iartă-mă Elen — a urmat el repede — dar nu-mi place să te văd așa. Starea ta mă necăjește !

— Oh, și dacă ai ști cât de frumos s'a purtat și Richard cu mine ! Dacă ți-aș putea spune cu câtă cruțare mi-a spus povestea colierului ! Oh, acest colier ! Dacă aș fi știut de el, i-aș fi spus iubitei mele mătuși Mabel Wilson să-l dea !

— Nu a făcut niciodată aluzie la acest colier ?

— Ba da, de multe ori, dar șovăia todeauna să-mi spună tot, până când nenorocirea s'a produs. Richard m'a întrebat adesea în cursul ultimilor ani dacă în adevăr ea nu mi-a pomenit niciodată despre un colier; dar...

— Cum ? — a întrerupt-o Fred — Trebuie că te înșeli Elen ! Când ți-a vorbit Richard despre colier ?

— Dar mereu, de când ne cunoaștem ! Această chestiune părea că-l preocupă tot timpul. Ieri mi-a povestit că auzise

mai de mult că mătușa mea posedă un colier scump ; Dar nu știa nimic afară de aceasta.

Fred Holm, a privit-o fără să spună un singur cuvânt. Câteva fraze schimbate cu bancherul Rice, îi mai răsunau în minte. Pentru ce mințise Richard Moor că nu știe de colier ?

Elen obosită, se sprijinise de perne.

— Te-am turburat destul copila mea cu întrebările mele ! Am să plec...

— Nu Fred ! — L'a oprit ea — Nu pleca te rog ! Nu sunt încă liniștită .. Trebuie să-mi promiți ceva !

— Tot ce voești tu !

— Freddy — a reluat Elen cu voce joasă — Nu te lăsa prins de plasa vicleană a unei aventuriere. Nu urma decât pe femeia de care ești complet sigur...

În acel moment, s'a auzit ușa din afară, și apoi glasul solemn al lui Richard Moor.

— Este cu mult mai bine, Lady Ormsby ; va fi fericită să vă vadă !...

Soția dispărutului Peter Ormsby, a intrat cu un buchet de flori.

— Scumpă doamnă Moor ! A exclamat ea. — Sunt mulțumită să te văd refăcută. Mister Holm, vă aștept de o săptămână ! Mi-ați promis că mă vizitați !

Fred, se simțea nervos în fața fratelui său, deaceia a respirat ușurat când lady Ormsby s'a ridicat să plece.

—Imi permiteți să vă însoțesc ? A întrebat-o el respectuos.

— Cu toată plăcerea, domnule Holm ! Chiar voiam să vă vorbesc !

Elen, a privit lung după ei cum se îndepărtau...

CAPITOLUL VIII

Ședința de magnetism.

Ferestrele și ușile erau acoperite cu draperii grele de catifea neagră. Coverul era tot negru, cu desenuri bizare în fir de aur și argint, iar zidurile, acoperite de tapete negre cu chenare aurii, nu purtau nici un singur tablou. Podoabe, nu erau în casa aceasta ciudată, în afară de două oglinzi mari, cu rame de argint, cari față în față, ocupând spațiul dela podele până în tavan, reflectau la infinit acest decor funebru. Câteva divane joase, acoperite tot cu catifea neagră, și mai multe perne cari aveau brodate pe fondul lor întunecat ca noaptea desene cabalistice, complectau mobila. Singura lumină, provenea dela un bec ascuns într'o vază de argint.

Lady Edith Ormsby a fost străbătută de un fior.

— Parcă am fi într'un cavou! — a șoptit ea fără a îndrăsni să ridice vocea.

— Acest divan seamănă cu un catafalc!

— Ah, doamnă! — i-a șoptit la rândul-i Fred Holm. Nu aveți idee ce bine mă simt aici. Vă sunt foarte recunoscător că ați binevoit să mă însoțiți la domnul...

— Taci! Taci, te rog! — l-a oprit ea nervoasă. Putem fi auziți!

— Nu veți uita că sunt fratele soțului dvs.!

— Nu! M'am supus ciudatei dumitale dorințe în privința aceasta. Dar nu vă înțeleg motivele! Acest om va vedea prin dvs.! Fiți sigur de aceasta!

— Iar eu voi vedea poate prin el! I-a murmurat Fred aproape imperceptibil.

— Dela dispariția sărmanului meu soț și de când s'au produs toate celelalte întâmplări bizare, mă simt absolut desorientată. Am fost mai ales îngrozită când am descoperit în fundul unui dulap al lui Peter toate acele cărți sinistre asupra criminalității, magnetismului științelor oculte și vrăjitoriei....

Acest mister depășește înțelegerea umană. Fără îndoială că l'au vrăjit pe Peter, altfel nu ar fi făcut ce a făcut

cu banii noștri... Nu mai am încredere decât în dumneata, domnule... pardon, dragul meu Alfred! Am simțit mâna providenței când lady Lindermere, cumnata mea, mi-a vorbit despre maestru; ea nu face nimic fără el. I-a prezis lucruri cari s'au petrecut întocmai. Apoi, cazul ducesei de Rochester este renumit. Când era la New-York, i s'a furat broșa cu diamante pe care nu a găsit-o decât cu ajutorul acestui oriental misterios. Miss Ann Boles, care a venit să stea aici pentru câteva săptămâni, a spus deasemeni minuni despre el. Posedă darul celei de-a doua vederi într'un grad excepțional. Adesea, operează cu ajutorul unui mediu fără asemănare. Este o orientală; o creatură supratereastră, Elys...

— Elys? A repetat Fred. Voise să pună o altă întrebare, dar vocea îi lipsea.

— Da Elys, steaua Indiei. Odată, după dispariția curioasă a unui bancher bine cunoscut, sora victimei a venit să-l consulte pe maestru și Elys, în somnul său, a spus că vede o colibă într'o pădure pe care a indicat-o... Acolo în adevăr, bancherul a fost găsit în nesimțire și legat... A fost salvat astfel prin ea. Acum voesc și eu să știu ce este cu sărmanul meu Peter. Voesc să-i știu precis soarta,

căci nesiguranța aceasta este de mii de ori mai chinuitoare...

— Tăcere! — a șoptit Fred.

Perdeaua groasă de catifea neagră din fața lor, s'a îndepărtat și un servitor hindus ce avea pe cap un turban alb, le-a făcut un semn tăcut să-l urmeze.

După ce au trecut printr'un coridor lung, slab luminat și tapisat cu negru, indianul a ridicat o portieră și a deschis o ușă pe care apoi a închis-o în urma lor, el rămânând afară.

Orbiți de o lumină foarte puternică, cei doi abia intrați, au șovăit clipind repetat.

Când au putut să vadă, au constatat că se găsesc într'un fel de sală rotundă, fără ferestre, luminată din tavanul de cristal în formă de cupolă, de unde razele cădeau în valuri. Drept mobilă, se găsea în încăpere o bancă semi-circulară ce lua formatul peretului.

În față, de pe fondul unei perdele, se desprindea statuia impunătoare a unui bărbat cu barba neagră. Acesta, avea înaintea lui o masă metalică în formă de potcoavă, pe care se găseau tratate groase, obiecte ciudate și tot felul de desene cabalistice.

Un craniu își rânjea dinții goi într'un colț

Bărbatul cu barba neagră, îmbrăcat într'un costum întunecat, a ridicat către Lady Ormsby privirea sa magnetică, și a întrebat cu o voce calmă și suverană.

— Pentru ce ați adus cu dvs. un bărbat străin? V'am ordonat să veniți singură!

— Iertare, maestre... Lady Lindermere nu mi-a comunicat această dorință a voastră... Nu am știut că nu am dreptul să vin decât singură la dvs...

— Cine este însoțitorul vostru?

Lady Ormsby s'a roșit puternic, a plecat ochii și a murmurat:

— Este fratele mai mic al soțului meu, Alfred Ormsby.

Omul înalt și întunecat cu barba neagră, a privit lung și pătrunzător la Fred și cu vocea-i adâncă a spus liniștit :

— Edith Ormsby, pentru ce minți?

Lady Edith Ormsby, cu o exclamație de emoție, s'a lăsat să cadă pe banca semi-circulară.

— Acest om — a urmat neturburat ocultistul, nu se numește Ormsby!

— Pentrucă știi totul, — a intervenit Fred ironic — spune-mi atunci adevăratul meu nume!

Maestrul l-a privit ca și un suveran. Se simțea că plutește în sfere prea înalte,

pentru ca cel puțin să-l disprețuiască pe îndrăsnețul care-i vorbea astfel.

— Elys va spune cine ești — a pronunțat el rar.

Fred a simțit o ușoară înfiorare.

— Stați pe bancă! a urmat cu aceeași răceală de sfinx misteriosul om cu barba neagră.

S'a produs o scurtă tăcere. Maestrul, părea că s'a cufundat în meditație. Apoi, calmă, vocea sa a răsunat din nou.

— Ești prezentă Elys?

O voce curată și tânără, ce părea că vine de foarte departe, a răspuns imediat din spatele perdelei:

— Da, sunt aici!

— Vorbește : dormi ?

— Da, dorm.

— Cine se află în fața mea?

— Sunt... sunt un bărbat și o femeie.

— Pentru ce a venit femeia aici?

— Este în căutarea soțului său.

— Bărbatul pentru ce a venit?

— Se îndoește de maestru.

— Cine este el?

S'a produs o tăcere.

Maestrul a tras un cordon de argint și perdeaua s'a îndepărtat deodată.

Pe un scaun cu rezemătoare dreaptă și înaltă, sta nemiscată o ființă îmbră-

cată în voaluri albe din cap până în picioare. Era Elys, mediul clar-văzător.

Fred a recunoscut în ea pe fata din restaurant și pe contessina.

— Deschide ochii, Elys! A răsunat vocea ocultistului. Cunoști numele acestui om?

— Da!

— Cum se numește?

— Alfred Holm.

Un gest al lui Sacra-Ali, și perdeaua s'a închis la loc.

Lady Edith Ormsby, cuprinsă de o emoție puternică, s'a lăsat să cadă în genunchi și a suspinat.

Fred Holm, palid de umilință și mânie, a uitat orice prudență și a exclamat cu voce tăioasă:

— Nu este nimic uimitor în faptul că îmi cunoaște numele, i l-am spus eu însumi!

Brusc apoi, cu o mișcare neașteptată, tânărul s'a avântat către perdea, a îndepărtat-o violent, și cuprinzând umerii ființei adormite a strigat cu tărie:

— Elen!

Ca și o somnambulă deșteptată brusc, tânăra fată a tresărit puternic și ar fi căzut la pământ, dacă Fred nu ar fi susținut-o. Atunci, el s'a aplecat peste ea, și ochi în ochi i-a spus iarăși imperios:

— Elen!

Fata, a tresărit din nou și de data aceasta, l-a fixat cu o privire perfect lucidă. L-a prins mâna repede și în prada unei emoții fără margini, l-a implorat sfâșietor:

— Du-mă de aici! Salvează-mă! Am încredere în dumneata!

Deodată, ochii i s'au mărit peste măsură, i s'au umplut de groază și apoi, încetul cu încetul, orice expresie de înțelegere a dispărut din ei.

Condusă ca de o forță nevăzută, s'a îndreptat și s'a rezemat de spatele înalt al scaunului, ca și mai înainte.

Fred Holm a întors capul. Sacra-Bev privea intens și tăcut către Elys cu ochii săi negri, dominatori.

Tânărul a revenit lângă el indignat.

— Nu ai dreptul să o ții prizonieră pe această femeie! I'a strigat el. Pentru ce o întrebuințezi la desăvârșirea planurilor dumitale infernale?

Maestrul a făcut un gest de indiferență disprețuitoare.

— Poate să plece oricând! — A afirmat el. Dacă ea voeste să meargă, poți să o iei și acum cu dumneata! Eu nu mă opun.

Fred s'a întors către copila aceia misterioasă despre care nu știa ce să creadă.

— Elen ! A îndemnat-o el. Mica mea Elen, vino cu mine.

Ființa înveșmântată în voaluri albe, a păstrat o complectă tăcere. Părea că nici nu l'a auzit.

— Elen ! A repetat el disperat. Elen... mă auzi ?

Tăcerea s'a prelungit impresionantă.

Fred Holm, a cuprins un braț al fetei fără a întâmpina nici o rezistență. Mâna ei fină, era însă inertă ca și când ar fi fost lipsită de viață. Când Fred i-a dat drumul, a căzut ca și o greutate moartă.

O furie fără margini îi răpea tânărului orice rațiune.

— Bine, ai învins ! — i-a strigat el lui Sacra. Voi pleca singur. Sau ai de gând cumva să mă reții aici în vizuina ta infernală de vrăjitor ?

— Nu rețin pe nimeni cu forța ! A răspuns rece celalt.

— Nu cu forța ! Dar prin infernala ta putere hipnotică ! Cu mine însă nu merge așa ceva ! Plec acum, dar am să revin și atunci ferește-te...

— Ești liber să faci ce voești ! A spus Sacra-Bey disprețuitor.

Alfred Holm nu i-a răspuns, ci s'a întors către Lady Ormsby.

— Veniți, Lady Edith !

Sotia lui sir Peter Ormsby, și-a smuls

mâna dintr'a lui întorcându-și capul plină de oroare.

— Pleacă, ești un nelegiuit !

— Nebunie ! A strigat Fred pierzându-și firea. Și dumneata te-ai molipsit ? Dacă ți se întâmplă ceva aici, îți meriți soarta !

S'a poticnit de un perete înainte de a găsi ușa care se afla în spatele unei draperii grele și când în sfârșit a reușit să iasă, a pornit în fugă pe coridor, unde s'a lovit de hindusul cu turban alb.

— Arată-mi eșirea, câine ! L'a amenințat el. Și dacă îndrăznești să mă înșeli...

Indianul l'a condus tăcut până în vestibul unde i-a deschis ușa mare, în față.

Fred a pășit repede afară și în curând se găsea în stradă. Aerul proaspăt al serii, i-a făcut bine răcorindu-i fruntea înfierbântată și făcând să-i revină încet, încet întreaga stăpânire pe sine.

Deasupra sa, pe firmamentul nesfârșit, luceau mii și mii de stele făcându-l să filozofeze cât de mărunte sunt pasiunile omenești pe lângă acele sclipiri ale infinitului.

Gândul la fata ce o lăsase în urmă, în casa vrăjitorului, nu-i părăsea însă conștiința, și după ce făcuse câți-va pași repezi fără un țel bine definit, s'a oprit

nehotărît: Ce să facă? Să renunțe la luptă? Nu, nici nu se gândea! Atunci? Care era calea ce trebuia să o folosească împotriva acestui inamic atât de greu de înțeles? Hm! Nu prea îi venea în minte cum să iasă din această încurcătură! Dacă situația în care se găsea el s'ar fi întâmplat unuia dintre eroii romanelor sale, soluția ar fi fost imediată; eroul, optimist și hotărît ar fi pășit plin de încredere în steaua sa către lupta definitivă, ar fi scăpat pe fata stăpânită de farmecul diabolic al forțelor invizibile și totul s'ar fi terminat într-o deplină fericire...

Eroul său s'ar fi luptat cu acel monstru rece cu privire fascinantă de șarpe, l-ar fi ucis și ar fi răpit fata! Dar de ce nu? Fred Holm s'a simțit străbătut de o energie sălbatecă. De ce nu ar face și el la fel? De ce să nu o răpească pe frumoasa Elys care se turbura atât de mult când o chema cu numele de Ellen?

Fără îndoială că va face unele modificări la planul inițial; era dispus chiar să nu procedeze ca în roman ci să fie mărinimos să-l lase în viață pe Sacra-Bey. Pe Elys însă trebuia să o răpească!

A repezit cu energie piciorul într-o bucată de cărămidă din fața sa aruncând-o departe. Apoi, ușor încordat și cu sim-

furile la pândă, s'a întors privind către locuința ocultistului.

Clădirea se detașa pe cerul înstelat ca o masă mare întunecată nelăsând să se strecoare din interior nici cea mai mică urmă de lumină.

Cum să procedeze ? Desigur, cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă ! Va intra în casa aceasta fără să fie simțit și o va răpi pe fata aceia care îi ro-bise mintea cu imaginea ei de ființă perfectă.

„Să procedăm logic” — și- spus el cu seriozitate — „licheaua aceia de Ali-Bey este prea inteligent spre a nu pune să mă urmărească ; așa dar să fac pe cetățeanul pașnic ce renunță la planurile sale întunecate !”

S'a îndepărtat plin de demnitate și la prima stație de mașini a luat un taxi. A cerut șoferului să facă un ocol pe o stradă laterală și s'a lăsat să cadă pe banca din fund.

Se simțea din nou cuprins de emoție. In adevăr, era ceva să fii în miezul unei intrigi adevărate ! Să simți că lupți cu primejdia, să înfrunți o voință adversă și să fii hotărât să învingi ! Aceasta da, era viața cea adevărată !

Cu mulțumire, a pipăit conturul tare al unui mic revolver ce-l avea cu sine.

și apoi a privit plin de grijă pe fereastră din spate a mașinei. În urmă, nu se vedea nimic, și în afară de automobilul său, strada era tăcută și pustie.

Convins că adversari săi eventuali i-au pierdut urma, la primul colț a cerut șoferului să schimbe ruta, și în curând era iarăși în apropierea casei lui Nahut-Sacra-Bey.

A plătit o monedă mai mare — așa cum se face în romane — și automobilul s'a îndepărtat îndată.

Era din nou singur și gata de acțiune. Proprietatea ocupată de Ali-Bey, se mărginea în partea în care se oprise Fred, cu parcul unei vile ce se vedea singuratică printre copaci tocmai în fund. Tânărul a observat repede că poarta parcului era întredeschisă și în minte i s'a înfiripat repede planul după care urma să lucreze.

Era prea riscant să intre chiar pe poarta locuinței ocultistului căci ar fi putut să fie observat din casă. Deaceia, folosind șansa ce i se oferea atât de binevoitoare, a împins încet poarta spre parcul vilei din fața sa și a intrat.

Călcând așa ca să evite sgomotul, ajuns în curând la gardul despărțitor dincolo de care se profila casa unde dorea să pătrundă.

Fred nu era un om cu prea multe calități sportive, totuși, dacă din întâmplare ar fi scris un roman cu un tânăr ce ar fi sărit un gard așa cum a făcut el, ar fi spus despre el că a alunecat pe deasupra „că o năluca” făcând „mișcări de felină”.

Era în curtea lui Nahut Ali-Bey ; inima îi bătea cu tărie căci acum urma partea cea mai grea. Folosind drept acoperire fiecare boschet sau cele câte-va Pergola ce se găseau în partea laterală a clădirii, a ajuns până la zid.

Nu știa încă felul cum are să intre în casă, dar avea convingerea că întocmai ca oricare erou de roman care face pe „geniul cel bun”, va găsi vre'o fereastră întredeschisă, vre'o intrare prin pivniță, o deschizătură de canal sau alt ceva de felul acesta. Cu o răbdare de indian ce pândește, a făcut pe trei părți ocolul casei negăsind nimic din cele ce se aștepta. Puțin inciudat, a revenit pe propriile sale urme și s'a oprit gânditor în fața ușii de serviciu din spatele clădirii. S'a apropiat precaut și a încercat clanța. Ușa era încuiată. În aceiaș clipă însă, a simțit o ușoară presiune a clanței, ca și când cineva ar fi apăsă-o și din interior.

Gândul lui Fred, lucra repede ; acum

ori nicideată era momentul, și hotărât a ciocănit în panoul de lemn.

— Cine este ? — a răsunat de dincolo o voce înăbușită.

— Eu sunt — a răspuns Fred la întâmplare — m'a chemat maestrul să-mi comunice un ordin important !

— Dece nu ai venit prin față ? A răsunat bănuitor glasul de dincolo. Este deschis pe acolo !

— Măgarul de englez pândește în stradă — a șoptit Fred — n'am voit să mă vadă !

Un sgomot de zăvoare a răsunat și în lumina slabă ce se strecura din interior, tânărul Holm a putut vedea silueta unui om ce i se părea foarte cunoscut ; avea exact statura și felul de a fi al servitorului care jucase comedia aceea ridiculă alături de pretinsul frate al milionarului Barney.

Mulțumit că avea ocazia să-i dea răspunsul meritat așa de repede, Fred a înaintat doi pași, punând arma în pieptul bătrânului.

— Nici o mișcare — i-a șoptit el poruncitor. Să nu scoți nici un sunet dacă voești să nu treci imediat în lumea drepților !

Bătrânul Thomas a voit să dea înapoi, să-i trântască ușa în față, dar Fred

ghicindu-i intenția, în aceiaș clipă, și înaintat fulgerător și i-a cuprins gâtul într'o strângere puternică cu cealaltă mână :

— Ți-am spus să nu faci nici o mișcare canalie bătrână — a scrâșnit el amenințător ori ești sătul de viață ? Împingându-l cu revolverul înainte, Fred s'a orientat repede.

Erau în fața unei scări de piatră ce pornea în formă de melc în sus. Tocmai de departe, dela primul etaj, venea lumina aceea confuză răspândită probabil de nu bec cu putere redusă.

— Spune-mi repede a pronunțat Fred încet dar distinct — spune-mi repede pungaș bătrân unde este camera domnișoarei Elys ? Haide ! L'a îndemnat el energic îndesându-i țeava revolverului în piept. Haide spune căci s'ar putea să-mi pierd răbdarea și să apăs trăgaciul fără să vreau !

— Nu, nu ! A murmurat abia perceptibil bătrânul livid de spaimă. Vă rog îndepărtați arma aceea îngrozitoare. Am să fac tot ce îmi veți cere !

Fred l-a privit încruntat și neîncrezător.

— Să nu încerci să mă trădezi căci nu este deloc o glumă ce îți spun ! Nu ga-

rantez de viața ta dacă faci o singură mișcare suspectă !

I-a lăsat gâtul și bătrânul, palid și respirând sgomotos, l-a privit plin de teamă stăpânindu-și cu greutate tremurul nervos ce făcea să-i clănțane dinții.

— Du-mă imediat la ea — a urmat Fred Holm hotărât — și alege un drum așa ca să nu întâlnim pe nimeni. Și nu uita — a adăugat el — nu uita că viața ta este în joc ! Nu îți voi face nimic, îți promit, dacă mă duci la ea.

Fred simțea o emoție ciudată la gândul că va fi din nou pus în fața acelei tinere fete cu ochi stranii care îl impresionase atât de mult mai înainte.

Cu un gest de nerăbdare, l-a întors pe bătrân și acesta, fără să spună un singur cuvânt, a pornit înainte lăsându-și brațul în mâna tânărului care îi strângea nervos încheetura.

Au urcat câteva trepte și au ajuns în fața unei uși care după cele ce presupunea Fred da în apartamentul dela parter.

Bătrânul Thomas a continuat să urce scara și s'a oprit în fața ușii dela primul etaj pe care a deschis-o cu precauțiune.

De acolo, pornea un coridor slab luminat din față, pe care era așternut un covor lung. Tânărul, pășind cu mai multă precauțiune și strângând mai tare închi-

tura conducătorului său involuntar, a privit atent locul. Într'o parte și în cealaltă a coridorului se găseau două uși masive din lemn de stejar ce dădeau probabil în două camere laterale.

— Unde este ? A șoptit el moșneagului care tremura tot mai tare.

— Acolo... în hall să mergem — a răspuns acesta cu greutate.

Și-au reluat din nou strecurarea aceia tăcută cu mai multă ușurință, fiindcă preșul gros de sub picioare le înăbușea pașii aproape complet.

În hall, ardea numai o singură lumină-fantezie care mai lăsa un semiîntuneric prin colțuri.

Înaintau către o ușă pe care o indicase Thomas, când de undeva, dinspre parter, s'au auzit voci. Din hall, pornea o scară largă spre parter ce la mijloc se despărțea în două ramuri. Era scara de onoare ce lega încăperile de jos cu cele de sus. Cu o nouă amenințare făcută la adresa conducătorului său și plin de precauție, Fred s'a apropiat de scară. Ținând tot timpul mâna moșneagului într'a sa, a coborât câteva trepte, așa ca să poată arunca o privire în hallul de jos.

Era Nahut-Sacra-Ali-Bey care o conducea pe Lady Edith Ormsby. În curând

soția colecționarului de bijuterii dispărut, era plecată.

Sacra-Bey a revenit gânditor și Fred Holm — dela locul său — l-a văzut dispărând în direcția sălii celei mari unde își ținea de obicei ședințele de magnetism.

Au mai așteptat câteva clipe și când totul s'a liniștit, la un semn al lui Fred bătrânul Thomas a pornit iarăși.

Tânărul a fost condus într'una din camerele ale căror uși răspundeau în halul dela etaj și când bătrânul său însoțitor i-a indicat de unde să aprindă lumina, a descoperit, când a învârtit comutatorul, că se află într'o cameră intimă mobilată foarte elegant. Pe un divan, în veșmintele sale albe, era întinsă — adormită sau în nesimțire — fermecătoarea Elys, misterioasa stea a Indiei.

Vrăjit ca de o forță nevăzută, Fred s'a apropiat de ciudata ființă cu ochii închiși contemplând-o în tăcere.

Pentru o clipă vigilența sa a slăbit și lăsând mâna bătrânului s'a aplecat să atingă fruntea adormitei.

Thomas, a stat un moment nemișcat apoi, profitând de neatenția celuilalt, a făcut o săritură mare spre ușă reușind să apuce clanța.

Un fior a trecut ca o săgeată de gheață prin inima lui Fred Holm.

Nu! Nu trebuia să-i scape banditul! Trebuia să-l prindă, să-l împiedice să dea alarma!

Fără să-și dea măcar seama cât de fulgerător s'a desfășurat întreaga acțiune, s'a avântat într'o săritură de tigru în clipa când Thomas deschisese ușa pe jumătate și lăsând să-i cadă revolverul, a apucat cu ambele mâini picioarele bătrânului.

Fugarul, și-a pierdut echilibrul și cu un strigăt a căzut la pământ cu fața în jos. Fred Holm nu a mai așteptat să strige a doua oară. A pipăit înfrigurat după arma scăpată și apucând-o repede, i-a aplicat prizonierului său țeava rece pe ceafă.

— Taci! — a scandat el răgușit. Taci nelegiuitule sau ți-a sunat ultima clipă!

Thomas s'a cutremurat sub apăsarea sa, scoțând un scâncet de groază.

Fred s'a ridicat sprijinindu-l și pe bătrân care abia a reușit să stea în picioare.

Cu o smucitură, tânărul l-a tras înăuntru închizând apoi ușa cu precauțiune.

Se simțea neliniștit. Să fi fost auzit oare strigătul bătrânului nelegiuit de cei

De jos ? Trebuia să se grăbească dacă voia să facă ceva și să nu fie surprins !

Privirea sa a parcurs circular întreaga încăpere. Trebuia să scape de prizonierul său care începea să-l încurce.

O ușă i-a atras atenția. Târându-l după sine pe bătrân, s'a apropiat și a deschis-o. Era tocmai ceiace se aștepta și un oftat de mulțumire i-a ridicat pieptul. Garderoba aceea feminină fără ieșiri, îngropată în zid, er tocmai ceiace îi trebuia.

Smulgând șnurul unei draperii a apucat violent mâinile prizonierului și i le-a legat la spate. Cu un altul, i-a legat picioarele și după ce i-a pus și o batistă în gură, l-a închis în încăperea cea mică pe care a încuiat-o.

Insfârșit, acum putea să acționeze în voe ! S'a îndreptat din nou spre ușă ce da în hall și deschizând-o a ascultat atent câteva secunde.

Linștea era desăvârșită ; după toate aparențele strigătul bătrânului scelerat nu fusese auzit de nimeni.

Mai calm, a închis ușă și a revenit privind mișcat pe frumoasa adormită.

Plin de grijă i-a atins umărul căutând să o deștepte.

Elys a tresărit în somnul ei fără vise dar a continuat să doarmă.

Fred a rămas nemișcat privind-o. Era

atât de fermecătoare în rochia ei albă !
Părul acela negru dar parcă ușor nepotrivit nu reușea să-i strice perfecțiunea ovalului. Gura rumenă, puțin întredeschisă lăsa să se vadă ca niște boabe sidefii dinții ei frumoși și regulați.

Cu toate că avea o paliditate ușoară, și puțină suferință se desprindea de pe chipul ei, tânărul, uitând de toate, simțea ispita să-și lipească gingaș buzele de fruntea ei albă și netedă ca o petală de crin.

Ca și când s'ar fi simțit bine sub privirea lui ocrotitoare, tânăra fată a zâmbit ușor în somn și a întors capul la o parte.

Invingându-și ciudată slăbiciunea ce îi ingenunchia ființa, Fred Holm a mișcat-o iarăși șoptindu-i cu căldură :

— Ellen ! Micuță Ellen, deșteaptă-te !

Fata din nou a zâmbit și apoi ochii ei l-au privit încă voalați de negurile visului. Fixitatea aceia din priviri îi dispăruse și el simțea că se află în fața unei ființe normale, o ființă înțeleghătoare ce putea să-și spună de data aceasta propriile sale gânduri sau propriile sale sentimente.

Elys, s'a ridicat pe un cot dar se părea că este încă stăpânită de o ciudată slăbiciune.

— Ellen ! — a murmurat el stăpânit de emoție — micuță Ellen, îți mai reamintești de mine ?

— Da te cunosc — au șoptit buzele ei — nu știu de unde, dar am încredere în dumneata !

Oh, ia-mă, ia-mă te rog din acest loc groaznic !

Fața ei s'a crispat ca și când o amintire teribilă i-ar fi trecut prin minte și cu un oftat ușor, a recăzut pe perne închizând ochii extenuată.

Fred Holm nu știa ce să facă ; a sgu-duit-o iarăși cu delicatețe căutând să o redeștepte dar pleoapele, cu gene lungi continuau să rămână închise. Nehotărît, a privit în jur și o sticlă cu apă pusă pe o măsuță, i-a atras atenția.

A scos batista, și îmbibând-o bine cu lichidul rece, a trecut-o ușor peste fruntea și obraji adormitei chemând-o pe nume.

Contactul cu apa rece, a gonit slăbiciunea fetei și privirea ei l-a contemplat iarăși parcă ceva mai înviorată.

— Să mergem Ellen ! Te scap din acest infern ! Vino, să fugim ! A spus el energetic căutând să-i insufle dorința de a se mișca.

Tânăra fată a încercat iarăși să se ri-

„Dice și ajutată de el a reușit să stea în picioare.

— Nu știu ce am — s'a mirat ea — îmi este atât de somn ! Dar nu ! Trupul i-a fost zguduit de un fior. — Trebuie să plecăm ; ia-mă scapă-mă de aici ! Oh ! Dacă ai ști ! Dacă ți-ai da seama cât este de îngrozitor !

Și-a lăsat capul delicat pe umărul lui izbucnind în suspine.

Incurcat și simțindu-și ochii umezi, fără să știe de ce avea acea căldură ciudată în inimă, Fred i-a mângâiat părul spunându-i tot timpul cuvinte de încurajare.

Elys s'a mai liniștit și ochii ei umezi s'au fixat într'ai lui.

— Nu am cunoscut nici un bărbat — i-a mărturisit ea — mi-a fost întotdeauna teamă de ei ; nu știu de ce pot avea atât de multă încredere în dumneata pe care nu știu nici cel puțin cum te cheamă ! Totuși simt că ești singurul de aici, unica ființă ce nu are nimic împotriva mea. Am convingerea că voești să mă ajuți și nu știu de ce... Nu știu de unde mă cunoști și ce am făcut pentru ca să merit ajutorul dumitale...

— Ellen... Ellen... a pronunțat tânărul abia stăpânindu-și emoția. — Cât ești de frumoasă copila mea ! Ar fi o poveste

prea lungă să-ți spun de ce mă simt atât de legat de tine. O poveste îngrozitoare și plină de farmec în acelaș timp în care tu ai jucat fără să știi cele mai ciudate roluri... Dar vino ! Afară îți voi spune totul și tu ai să îmi spui povestea ta ! Aici, cum nu m'am gândit ? Putem fi surprinși în orice clipă !

Haide, să mergem !

Trecându-i o mână pe după umeri, tânărul a făcut încet primii pași spre ușă iar ea încă șovăind pe picioare și-a pus toată ambiția să-i arate „lui” că este tare, că forța ciudată ce căuta să o înlănțue iarăși și să o răpună, era prea slabă față de ceiace simțea ea în acel moment ! Au trecut de ușă cu precauțiune și au pornit pe acelaș coridor pe care venise Fred cu puțin înainte. Fără a face nici un sgomot, au ajuns în fața ușii dincolo de care pornea scara ce ducea spre libertate. Cu inima plină de bucurie că „ea” era alături de sine, Fred a apăsât clanța cu grijă. A tras, dar o rezistență i se opunea. Neliniștit, a apăsât mai cu putere dar în curând s'a convins că sfortarea sa era zadarnică ; în timpul când el era în camera fetei, cineva încuiase ușa. A încercat o cheie a sa în broască dar nu s'a potrivit, căci încuietoarea era foarte complicată.

Atunci, a pus umărul împingând cu forța disperării, dar ușa masivă de stejar, ca și toate celelalte, rezista neclintită neputincioasei sale încercări.

Nu avea decât o singură cale să scape, dar riscurile erau infinit mai mari ! Nu-i mai rămânea nici o speranță dacă erau descoperiți depe acum ; dacă Sacra-Bey se amuza jucându-se cu ei ca și pisica și șoarecele ! Dar poate ușa fusese închisă din întâmplare ! Poate că reușeau să se strecoare neobservați până la eșirea din față !

Fred simțea din nou asaltându-l acel val de mânie neputincioasă. Nu ! De data aceasta nu se va mai lăsa gonit ca un copil ! Era decis ca la nevoie să se servească chiar de armă împotriva aceluia monștru cu barba neagră.

Strângând dinții hotărât, a cuprins mai tare umerii fetei și căutând a da vocii o nuanță de liniște și nepăsare, fără a reuși însă pe deplin să se ascundă, a murmurat :

— Au încuiat pe aici ; să ne reîntoarcem și să coborâm prin față. Hai copila mea !

Elys l-a privit speriată dar s'a supus fără să spună un singur cuvânt. Au revenit în tăcere până în hall și au pornit să coboare scara ornamentală din față.

Fred își simțea inima bătând tot mai tare la fiecare pas ; ceva, ca o senzație de primejdie nedefinită simțea că îl asaltează. Ah ! Ar fi dat orice să fie acum afară din casa aceia sinistră, cu ființa de lângă sine ! O simțea tremurând și o admira că este totuși atât de curajoasă și nu-i spunea nimic din ce iace o frământa.

Au ajuns peste un timp ce li s'a părut un secol în hallul de jos și au pornit la fel de tăcuți către ușa ce se deschidea spre scara din dosul casei. Apăsând clanța, Fred abia a putut să-și stăpânească o exclamație de mânie ; ca și ușa de sus și această ușa era încuiată. Orice încercare de a-și urma calea le era deci tăiată prin partea aceasta. Singura eșire ce mai rămânea era prin față ; prin camera aceia sinistră, ornată cu oglinzi și cu draperii de doliu.

Locul părea pustiu și Fred s'a simțit puțin mai calm. Ducând fata de braț, fără să-i spună nici un cuvânt, a revenit în hall și orientându-se a găsit ușa laterală ce da în coridorul la capătul căruia se găsea sala rotundă și luminoasă a maestrului. În cealaltă direcție, era eșirea, poate libertatea...

Fred a iuțit pasul ducând după sine pe tânăra femeie care se lăsase cu totul

în voia lui. La capătul coridorului, a avut mulțumirea să găsească deschisă ușa ce da în camera cea neagră. Mai aveau să străbata această încăpere și ajungeau în vestibulul cu ușa în afară, spre monumentală scară din fața clădirei.

Camera era luminată slab și Fred călcând cu precauțiune, a făcut câțiva pași. În aceiaș clipă, ca și când ar fi fost împinsă de o mână nevăzută, ușa din spatele lor s'a închis cu sgomot.

Fred s'a întors brusc și instinctiv a înțeles că trebuia să renunțe la orice fel de strategie și să lupte direct.

Nu mai era timp să se întoarcă înapoi să vadă ce este. Acum datoria lui era să meargă înainte, să sfarme orice obstacol și să ajungă în vestibul și apoi afară. Hotărât, a smuls revolverul din buzunar, și gata de luptă s'a avântat înainte, spre ușă. În acelaș moment însă, a dat fulgerat înapoi smucind-o și pe frumoasa lui însoțitoare: De undeva din tavan, se lăsase brusc o uriașă cortină de fer ce a acoperit în întregime peretele în care se găsea ușa libertății.

Fred a scos o exclamație de mâinie și cuprinzând iarăși umerii fetei, a așteptat îndârjit desfășurarea evenimentelor. Era decis să facă orice pentru nevinovata copilă de lângă el. Iși spunea că nici

moartea nu i se va părea îngrozitoare alături de ea, dar aceasta nu-l împiedica să strângă fălcile mânios și animat de hotărîrea de a-și vinde pielea cât mai scump.

Cinci minute au trecut poate ca cinci secole și atunci Fred Holm s'a hotărît să revină și să încerce ușa pe unde veniseră în camera neagră. Așa cum se așteptase, a găsit-o încuiată. Chinuit de nesiguranță se întreba ce ar putea să facă, dar se părea că adversarii săi nu-i mai permiteau timp de gândit căci cu o pâlpăire ușoară singura lumină ce răspândea puțin întunericul din cameră s'a stins.

Inlănțuiți între cele două oglinzi mari din mijlocul zidurilor, cei doi tineri așteptau cu inimile palpitânde cele ce li se pregătea de perfidia vrăjitorului.

Fără a le permite să-și revină cât de puțin din groaza ce simțeau că îi cuprinde în întunericul acela profund în care aveau impresia că sunt orbi, cel care conducea comedia sinistrală și-a continuat neturburat înscenarea.

Pe nesimțite, întunericul s'a răspândit într'o măsură redusă și acolo, pe cortina metalică ce căzuse între ei și ușă, a apărut o imagine ce devenea tot mai distinctă, mai luminoasă. La vederea ei, fata

a scos un geamăt de groază strângându-se și mai tare lângă tânărul ce o ocrotea. Fred, cuprins de o emoție fără margini, a înțeles de ce se temea ea, căci din față, depe cortină, îi contempla cu ochii săi îngrozitori Nahut Sacra Ali-Bey.

Era tot mai distinct, tot mai mare și Fred înebunit de strigătul de groază pe care ea nu și l-a mai putut stăpâni, a descărcat câteva gloanțe de revolver în neștire spre imaginea aceea diabolică.

Degeaba însă! Chipul infernal nu pierdea, și încruntarea lui era tot mai amenințătoare.

Acum luase proporții grotești dominând pe cei doi tineri paralizați de spaimă. La fel de iritat ca și mai înainte, Fred Holm a continuat să-și descarce revolverul până când tăcănitul caracteristic al trăgaciului, l-a înștiințat că nu mai are gloanțe. Impins de imboldul de a face ceva, a aruncat cu arma în acea imagine fantastică ce continua să se mărească plină de amenințare în fața lor. Sgomotul ce l-a făcut arma lovindu-se de peretele metalic i-a stârnit o amintire și brusc totul s'a luminat în mintea sa. Antrenat de groaza fetei ce atârna aproape neînsuflețită în bratele sale, fusese victima unui biet truc ielnic prin care banditul acela reușise să-l de-

sarmeze. S'a întors brusc și — în adevăr — a descoperit că nu se înșela. Deasupra ușii, se desfăcuse un mic spațiu de unde se infiltra o lumină slabă. Era locul pe unde se proiecta imaginea aceia dominatoare a lui Sacra Bey care printr'un sistem de lentile, era mărită treptat. Cu mult curaj, Fred s'a apropiat de cortina de fer și a văzut pe ea umbra sa și a feței acoperind imaginea vrăjitorului.

Un suspin de ușurare i-a străbătut pieptul ; o clipă fusese ispitit să creadă că acest om posedă în adevăr puteri extraordinare. În fața acestei înșelătorii și-a dat însă seama că nu este decât un bun psiholog ce știe să exploateze cu nerușinare slăbiciunile omenești.

Plin de dispreț, s'a întors către mica deschizătură pe unde venea lumina și cu glas plin de mânie a strigat tare, așa ca să fie auzit.

— Ieși deacolo șarlatanule căci manevra ta nu a reușit. Termină comedia aceasta ridiculă.

În adevăr, ca și când ar fi fost auzit, mai multe lumini s'au aprins în cameră și imaginea a dispărut depe placa de metal.

Fred, a ajutat frumoasei Elys să se întindă pe divanul acoperit cu stofa aceia

de catifea neagră, liniștind-o tot timpul cu mângâieri și vorbe de îmbărbătare.

Fata avea fața crispată dar legănată de glasul lui îmbietor, încet s'a destins și izbucnind în hohote de plâns s'a agățat de gâtul lui.

— Oh, iubitul meu ! I-a șoptit. Ia-mă din locul acesta îngrozitor ! Simt că mă pierd, înebunesc sub stăpânirea acestor manifestații fatidice ! Iubitul meu, nu mă lăsa !

— Elys !

Cuvântul a răsunat în tăcerea camerei întocmai ca un pocnet de bici.

Fred s'a întors brusc spre ușă în cadrul căreia se vedea statura înaltă a lui Sacra-Bey.

— Elys ! A repetat acesta. Ți poruncesc ascultă-mă !

Sub inflexiunile dominatoare ale aceluia glas, lacrămile depe fața fetei s'au uscat și fără a mai da dovadă de vre'o slăbiciune aparentă, s'a ridicat drept în picioare privind fix la acela de care era așa de învățată să asculte și să i se supună.

Fred ar fi voit să strige, să se mânie, să sară de gâtul bărbatului cu barba neagră, dar o forță mai tare decât el îi făcea să urmărească fermecat pe fru

moasa copilă ce se ridicase de lângă sine.

Cu mers de automat, cu ochii ficși, cu capul ușor aplecat spre spate, Elys înainta spre maestru părând că alunecă. Când a ajuns alături de acesta, el i-a prins mâna și atunci un fior părea că o străbate din cap până în picioare.

— Vei fi cuminte! A spus el convingător.

— Da maestre — a pronunțat ea cu un entuziasm ciudat.

— Nu te mai simți chinuită, teama nu te mai agită, iar acum vei merge și te vei culca imediat! Când te voi deștepta, vei fi odihnită; perfect odihnită! A urmat el cu glas monoton dar plin de o convingere sălbatecă.

— Da maestre! A repetat ea.

Sacra, lăsându-i mâna i-a făcut loc să treacă pe lângă el și ea, fără a mai întoarce măcar privirea către tânărul pe care cu puțin mai înainte îl implorase să o salveze s'a îndepărtat cu pași ușori.

— Ellen! Ellen! — a strigat Fred alergând după ea. Stai vino la mine!

În ușă tânărul s'a lovit de statura impunătoare a lui Sacra. Ochii lui îl sfredeleau dușmănos. Dincolo, fata își continua neturburată drumul părând că nu a auzit strigătul lui.

— Stai — l-a oprit ocultistul — Dece
te mai grăbești domnul meu ? Acum ai
pierdut partida și ai pierdut-o și pe ea !
Între noi doi, deci.

Fred deși se simțea mai slab, a făcut
un gest ca și când ar fi voit să se avân-
te de gâtul diabolicului personagiu, dar
în aceiaș clipă, Sacra a scos un revolver
și i l-a pus în față.

— Nu încerca să mai faci alte prostii
— i-a spus el rece — fii mulțumit că ai
scăpat neatins până acum ! Nu-ți dai
seama cât de mic ești pentru mine ? Am
știut din prima clipă când ai intrat
aici, căci la fiecare ușă există un zăvor
special care când nu este pus lasă aprins
un mic bec în biroul meu. Te-am lăsat în
pace urmărindu-ți fiecare pas cât te-ai
mișcat în casă, după ce am expediat-o pe
femeia aceea cu care ai venit la început.
Însfârșit te-am făcut inofensiv silindu-te
să-ți descarci arma într'o imagine înșelă-
toare. Acum ești în mâna mea ; un gest
să fac și ești mort. Dece îți îngreuezi si-
tuația ? Dece nu îți recunoști înfrânge-
rea ?

Fred Holm se simțea umilit ; într'atât
de umilit încât ar fi voit să nu mai știe
de el să nu mai fie acolo, sub ochii îngro-
zitori și calmi ai lui Sacra.

— Trage odată ! — a strigat el exa-

perat — dacă ai învins dece ești laș și nu sfârșești? Impușcă-mă, termină cu jocul tău nesuferit sau lasă-mă în pace!

Ochii întunecați ai ocultistului s'au oprit asupra sa.

— Ar trebui poate să sfârșim! A acceptat el. Ești însă protejat. Am promis că te voi cruța, dar ascultă-mă nu mai veni iarăși în calea mea! Vocea lui devenise amenințătoare. Este ultima oară când îți mai permit să mă superi fără să te pedepsesc! Acum ești liber!

Fred nu putea să mai simtă decât umilință și mânie neputincioasă. Ii lipsea forța luptei și simțea o oboseală puternică, dorința să renunțe, să fugă din casa aceasta: să iasă la aer curat departe de orice influență și să poată judeca iarăși situația, tot ce are de făcut!

Sacra-Bey s'a îndreptat spre o parte laterală a cortinei de fier și a apăsat pe perete într'un anumit punct.

Mai încet decât se lăsase, placa s'a ridicat lăsând eșirea liberă.

Ocultistul a deschis ușa.

— Poți pleca — a vorbit el — dar să nu mai revii! Ascultă-mi acest sfat cât timp mai îmi pot stăpâni mânia!

Fred Holm, a trecut pe lângă el ca și un copil dojenit. Aerul rece din vestibul l-a mai răcorit puțin limpezindu-i gân-

durile. A deschis ușa larg și a coborât scara fără a-și da măcar seama când a ajuns jos.

Cu pași înceți a ajuns până la poartă și închizând-o în urma sa, un oftat adânc i-a umflat pieptul.

Totul se desfășurase întocmai ca un coșmar : nu-i venea să creadă că el fusese acela care trăise acele evenimente extraordinare.

Gândurile i se coordonau din nou și dorința de luptă se năștea iarăși în pieptul său. Ocultistul reușise să i se impună pentru un moment, dar nu putuse să-l îngrozească.

Lucrase prost ; lucrase mai rău ca un copil, dar experiența atât de umilitoare pe care o făcuse, îl învățase să-și respecte mai mult adversarul și să caute o altă cale mai sigură pentru a-l învinge.

Un plan s'a înfiripat iarăși în mintea sa și a pornit hotărât în josul străzii oprindu-se la primul telefon public. Când a obținut legătura și a recunoscut vocea inspectorului, i-a comunicat stăpânit de emoție :

— Alo, Richard ! i'am regăsit pe doctorul mătușei tale Sarah Moor ! Sunt sigur că acum misterul va fi lămurit !

Este Nahut-Sacra-Ali-Bey fakirul !...

Cum ?... Să te aștept aici în apropiere ?...
Da, așa voi face!...

.....
Când inspectorul Richard Moor, a venit însoțit de doi sergenți, Fred Holm abia de mai putea să stea pe loc de nerăbdare. Așteptase la un local din apropiere pe care i-l indicase inspectorul, necăjit că nu-i venise în minte să-i spună că îl va aștepta chiar în fața casei lui Sacra-Bey. În felul acesta, ar fi putut urmări tot ce se petrece în preajma locuinței acestuia.

Conduși de Fred Holm, au ajuns repede la țintă și au pătruns cu toții în vestibul; aici, au fost întâmpinați de hindusul cu turban alb, care i-a privit cu ochi speriați.

— Unde este Sacra-Bey ? A întrebat aspru Richard Moor. Condu-ne imediat al el !

— Stăpânul, nu este aici, — a spus cu frică indianul, — a plecat împreună cu „Steaua Orientului” !

— Unde au plecat ?

— Nu știu... Nu s'a întâmplat niciodată așa — a urmat cu voce tremurătoare omul — nu a luat cu sine decât un singur geamantan...

— Du-ne în camera lui !

Au cercetat casa amănunțit, dar nimic

nu le-a atras atenția. Sacra-Bey era foarte prudent.

Ședeau nehotărâți în misterioasa sală rotundă a magului, când de undeva, a răsunat soneria unui telefon.

După puțină cercetare, au descoperit aparatul într'un sertar al mesei în formă de potcoavă.

— Stai ! — a exclamat Fred reținându-l de braț pe Richard — lasă-mă pe mine !

A ridicat receptorul, a îndesat o batistă în pâlnie și apoi, imitând vocea metalică și imperativă a lui Sacra-Bey, a răspuns chemării :

— Alo, Maestrul ? — a întrebat o voce grăbită.

— Da ! Ce voești ?

— Venim la Croydon ? Ah... Vocea s'a stins în receptor și Fred a auzit sunetul caracteristic al punerii telefonului în furcă.

— M'a recunoscut, ticălosul ! — a exclamat el necăjit. Ce o fi voit să spună prin Croydon ?

CAPITOLUL IX

Un record de aviație

A doua zi Fred Holm, în timp ce-și lua masa de dimineață, răsfoia distrat o revistă ilustrată.

— A reușit să-mi scape, banditul —
gândea el — și nu am cel puțin o singură
urmă pentru a începe iarăși ceva !

Intr'adevăr, după toate aparențele,
drumul era închis în fața lui Fred. Hin-
dusul cu turban alb din apartamentul
bizar al lui Sacra Ali Bey, era un om
inofensiv, fără nici un amestec în mași-
națiile întunecate ale stăpânului său.
Fusese angajat printr'un birou de pla-
sare care garanta pentru cinstea lui.

Fred, continua să răsfoiască visător
revista, când brusc, privirea i s'a fixat
pe un avion de tip nou fotografiat pe o
pagină.

— Croydon ! — a exclamat el tare.
Ah ! Ce naiv sunt !

Fără a mai întârzia o clipă, a dat un
telefon la aeroport și apoi luând un taxi,
i-a dat adresa lui John White, prietenul
lui.

Când a pătruns în apartamentul a-
cestuia, valetul i-a comunicat că John
încă doarme ; Fred însă neținând seama
de protestele lui, a pătruns în dormitor.

La sgomotul ușii, John s'a deșteptat
buimăcit și a privit fără să înțeleagă la
Fred Holm.

— White — i-a spus acesta nerăbdă-
tor și cu un zâmbet amuzat — mi-ai spus

că atunci când am nevoie de tine, să te chem în ajutor ! Iată-mă !

— Sunt la dispoziția ta, Fred.

— Poți să bați un record de viteză ?

— Tocmai am visat că am trecut Pacificul ! — A glumit White.

— Nu este vorba de visat, ci de îndeplinit ! Ceasul este douăsprezece și cinci minute. La ora unsprezece și cincizeci, avionul de cursă al lui „Air Union“, a plecat dela Croydon spre Paris. Tu mai ai avionul tău la Hanwall ?

— Da.

— Este în perfectă stare ?

— Gata să pornească !

— Hârtiile le ai în regulă ?

— Absolut !

— Atunci cum crezi ? Dacă pornești imediat, ai putea să ajungi la Bourget înaintea avionului plecat ?

John White nu a mai răspuns. Zece minute mai târziu, o mașină îi ducea pe cei doi tineri către Hanwall, unde printre alte garaje de avioane particulare, se găsea și acela al lui John White.

— Vezi cum stau lucrurile ! — a exclamat Fred Holm sfârșindu-și povestea. Nu mi-a venit în minte decât acum câteva minute că aseară telefonul primit de Sacra-Bey se referea la aeroportul Croydon. Cum de atunci nu a plecat nici

un avion spre continent, au plecat cu acest aparat. Era prea târziu să-i mai opresc la Croydon și atunci m'am gândit la tine. Dacă sosești la Bourget înaintea lor, vom lua măsurile necesare. Oricum ar fi deghizați, îi voi recunoaște.

— Ai încredere în mine ! L'a asigurat John White.

Mișcările sale erau precise și repezi. Fred și-a pus pe cap cascheta de piele și a intrat în locul pentru pasager. Păsărea de oțel s'a desprins ușor dela pământ și și-a luat sborul lin. Printr'o ciudățenie, gândurile lui Fred s'au întors spre Elen și Elys. Către amândouă se simțea puternic atras.

„Nu te lăsa prins în plasa unei aventuriere” îi spusese una.

„Salvează-mă ! Am încredere în dumneata”, — îl implorase cealaltă.

Pe decorul nourilor albi de primăvară din fața sa, cele două fete păreau că se unesc ; că se confundă una cu cealaltă...

John White, pilota cu o dibăcie rară. Marea sclipea acum în mii de scânteeuri sub ei. Din timp în timp, Fred privea la ceas.

Vremea a trecut repede iar avionul urmând o linie orizontală, sbura cu mult mai jos decât înainte. Silueta ascuțită a turnului Eifel, a apărut.

Fred își simțea inima palpitând. Avionul lui White „Todeauna gata”, a decolat peste puțin pe aerodromul Bourget.

Reușiseră să depășească sosirea avionului de cursă cu mai mult de zece minute.

John White, s'a desbrăcat repede de costumul său de pilot, în schimb, Fred pe lângă îmbrăcămintea sa de călătorie și-a mai pus și o pereche de ochelari cari îi acopereau complet ochii.

— În această îmbrăcămintă atât de naturală pe un aerodrom, nimeni nu va fi ispitit să mă privească drept un suspect ! A spus el satisfăcut. Bine cel puțin că pe tine nu te cunosc. Imediat ce-i descopăr, îți voi face semn iar tu, îi vei urmări neîntârziat. Am reținut și un taximetru în cazul când ei se vor folosi de o mașină. Cât despre mine, te voi aștepta la hotelul Oxford, pe strada Saint-Honore. Dacă nu poți veni, scrie-mi câteva rânduri !

White, a făcut semn din cap că a înțeles.

În apropierea locului unde urma să aterizeze avionul de cursă, era strânsă o mare mulțime. Se părea că este așteptată sosirea unei personalități de mare renume. Peste câteva clipe, avionul ateriza și când ușa lui a fost deschisă, Fred

atent și cu fiecare fibră încordată, cerceta cu privirea pasagerii cari coborau.

O tânără femeie voalată și în haine de călătorie, se sprijinea de brațul unei persoane de vârstă mijlocie, care după toate aparențele era o servitoare. Urma imediat, o bătrână doamnă respectabilă la brațul unui bătrân, de statură înaltă, cu părul alb și cu aparență distinsă. Pentru o secundă bătrânul domn a ridicat capul și Fred Holm a scos o exclamație înăbușită. Recunoscuse privirea lui Nahut Sacra Ali-Bey. Cu toate că nu mai avea barbă, l-ar fi descoperit dintr'o mie de oameni, căci ochii aceia magnetici nu puteau fi uitați atât de ușor.

Sacra-Bey, care nu știa că unul dintre cei care era cu sine făcuse imprudența să-l cheme acasă după fuga lui, presupunea că i se pierduse urma la Croydon, astfel că neglijase să-și pună ochelari.

Fred l-a apucat de braț pe John :

— Iată-l — i-a șoptit. Bătrânul acela cu ochii negrii este magul. Tânăra femeie care poartă voal, este Elys pe care acum o recunosc după mers, iar ceilalți doi trebuie să fie complici.

— Las' pe mine ! L-a asigurat John printre dinți.

Cu mișcări suple, surâzător, purtân-

du-și vesel unica sa valiză, John White, s'a îndreptat către esire, fără să piardă nici o clipă din vedere pe Sacra și însoțitorii săi.

Aproape de șirul de mașini din fața aerodromului, era un grup de persoane elegante pe alături de care tocmai treceau cei urmăriți de John. Acesta a văzut spre uimirea lui că tânăra femeie cu voal, desprinzându-și brusc brațul de acela al însoțitoarei sale, a întins mâna către o tânără fată ce făcea parte din grupul persoanelor acelora distinse.

— Maud Peel! Prietena mea! A exclamat ea cu emoție.

Fata cea tânără, s'a întors cu un ușor strigăt de surpriză și a făcut câțiva pași către Elys.

Prietenii acesteia însă veghiau, și până când cele două tinere să se întâlnească, Elys a fost invitată într'un taximetru de către Sacra.

— A fost o confuzie! I'a spus el rece tinerei care se apropiase. Vă rog să ne scuzați!

S'a suit în mașină fără nici o altă explicație, și aceasta a pornit imediat.

John White, era însă de veghe.

CAPITOLUL X

In lanțuri nevăzute.

John White, se temea că cei urmăriți îl vor atrage în vre-un colț sinistru și întunecat, așa cum se întâmplă în romanele cu bandiți, deaceia a fost mulțumit când mașina s'a oprit în fața hotelului de primul rang „Luteția“.

Tânărul, a intrat în hall odată cu cei urmăriți de el și s'a apropiat de birou. Stând politicos la o parte spre a lăsa să treacă doamnele, a auzit conversația scurtă dintre Sacra și director. Orientalul, cerea trei camere cu salon și o cameră pentru îngrijitoare.

— Jane — a urmat el întorcându-se către servitoare, — însoțește pe domnișoara sus. Voi veni și eu imediat.

Elys, mergând ca un automat, a dispărut în tovărășia bonei care o susținea cu putere.

Ochii negri ai lui Sacra, s'au opirt o clipă asupra lui John White care i-a susținut privirea cu nevinovăție; apoi, la rândul său, acesta, din urmă i s'a adresat directorului:

— Vă rog! Nu a întrebat cineva azi de dimineață de domnul John Quimby din

Boston? Un gentleman înalt cu mustața neagră?

La răspunsul negativ al hotelierului, John, a urmat fără să se turbure:

— Vă rog să-mi rezervați o cameră cu baie. Il aștept aici căci trebuie să vină! Apoi, cât se poate de natural, s'a așezat într'un fotoliu în apropierea măsuței la care se așezase Sacra cu însoțitoarea sa și a luat un ziar american făcându-se că îl citește.

Cu toate că Sacra vorbea foarte încet, a reușit totuși să prindă cele ce îi comunica femeii de lângă sine:

— Nu este timp de pierdut, — spunea acesta, — *Discipolii* se vor reuni la ora cinci. Du-te direct acolo și vezi ce poți să faci. Ducea a plătit, acum este rândul olandezei dacă mai se află la Paris...

Au mai schimbat câteva cuvinte în șoaptă, pe care John nu le-a mai putut distinge și apoi el i-a auzit ridicându-se.

Nu a aruncat jurnalul decât în clipa când Sacra Bey intrase în ascensor, căci avea teamă de privirea lui ascuțită.

Când ascensorul a dispărut, John s'a îndreptat cu pași repezi spre eșire și a avut mulțumirea să vadă că doamna care îl interesa se găsea numai la câțiva pași înaintea lui. Era îmbrăcată foarte

elegant și cu gust și nu mergea prea grăbită.

După ce au trecut de încrucișarea Odeon, bătrâna a intrat sub o boltă pe care sta scris cu caractere mari: *American Tea-shop Elza Lee* — casa de ceai a Elzei Lee. A intrat apoi pe o ușă în dreapta, și John a urmat-o aproape imediat. Era într-o anticameră elegantă dincolo de care se vedea prin ușă deschisă un salon de ceai, în care plutea o atmosferă foarte plăcută. John, s'a apropiat.

A văzut pe ziduri câteva rânduri de cărți în mici etajere elegante. Vaze de flori se găseau pe măsuțe de cristal, și covoare moi înăbușeau pașii. Câțiva chinezi tineri, se strecurau cu discreție și dibăcie ducând tăvi cu răcoritoare și dulciuri printre mesele ocupate aproape cu toatele de numeroase doamne distinse. John White nu văzuse niciodată la un loc atâtea vulpi argintii, blăni de biber sau de lutru.

A voit să intre, dar o tânără surâzătoare într-un kimono, care ședea la intrare, l'a oprit, explicându-i pe un ton de scuză:

— Vă rog să mă iertați domnule, dar salonul este reținut pentru dună amiaza

de astăzi de către „Opera discipolelor Maestrului“. Astfel că...

— Sunt ziarist domnișoară — a spus John cu îndrăsneală — am venit să fac o dare de seamă.

Tânăra în kimono, s'a ridicat și intrând, a murmurat câteva cuvinte la urechea unei doamne impozante care purta o superbă blană de zibelină. Aceasta, s'a apropiat de John.

Tânărul aviator, s'a înclinat purtând pe buze zâmbetul cel mai fermecător.

— Doamnă — a spus el repede — sunt redactor al revistei din Boston „*La Bannière étoilée de la Vérité*“ și aş voi să vorbesc cititorilor noştri despre opera dv. admirabilă. Vă rog mult deaceia, să-mi daţi autorizaţia să asist la una dintre şedinţele dvs.

Doamna în zibelină, a şovăit pentru câteva clipe, dar ochii frumoşi ai unui tânăr de 28 de ani, erau fixaţi rugător asupra sa, astfel că până la urmă s'a hotărât:

— Aprobă domnul meu; — a spus ea, — dar nu uitaţi că vă fac prin aceasta o mare favoare; deaceia vă rog să vorbiţi despre noi cu multă discreţiune şi prudenţă.

John White, mulţumind, s'a așezat imediat într'un colţ la o masă neocupată;

nu departe de doamna în negru pe care o urmărise, și a comandat un ceai și câteva sandwichuri.

— Slavă Domnului — gândea el — că m'a adus într'un salon de ceai! Pretențiosul de Fred m'a făcut să bat recorduri și să-i urmăresc pe excroci, fără să se gândească măcar că aș putea să mor de înaniție!

Mușcând cu plăcere din sandwichurile sale, era atent la discuțiile ce se auzeau în jurul său.

— Scumpa mea — întreabă tocmai o doamnă trecută, plină de bijuterii și cu părul vopsit în arămiu — spune-mi cum îți mai merge *corpul astral*?

— Oh, draga mea! Din ce în ce mai bine! — a răspuns tovarășa sa de masă care nu era mai puțin pretențios îmbrăcată — sub influența lunară a maestrului, mă simt ca renăscută! Aceste prăjituri cu sirop sunt delicioase, nu găsești?

Mai încolo, doamna în negru urmărită de John, al cărui guler de vizon părea modest între atâtea blănuri scumpe, murmură cu adâncă părere de rău în voce doamnei din fața sa:

— Intuiția dvs. extraordinară scumpă doamnă van Paassen, văd că vă face să simțiți apropierea planetară a aceluia

care vă socotește superioară printre ceilalți discipoli!

Doamna van Paassen a roșit de plăcere.

— Credeți scumpă contesă? a întrebat ea emoționată.

— Fără nici o îndoială. Intuiția dvs. o depășește chiar și pe a mea! Insuși Maestrul mi-a spus acest lucru!

În acea clipă, doamna în zibelină, care după toate dovezile era prezidenta adunării, s'a ridicat și a cerut să se facă tăcere.

— Scumpele mele doamne — a declarat ea. Sunt fericită să vă văd astăzi adunate aici.

Este o dovadă a credinței dvs. de nesdruncinat în opera noastră sublimă, și un semn de nedesmințit că puterea forțelor astrale ne este asigurată. Maestrul ne-a făcut favoarea să ne trimită o scrisoare, prin care își mărturisește regretul că nu poate să asiste la această ședință, dar ne promite în scurt timp o conferință asupra încarnării lui Osiris...

Doamna care vorbise, a dat să circule printre celelalte, o scrisoare care trecea din mână în mână fiind privită cu seriozitate și dragoste.

— Atinge de trei ori această scrisoare cu inelarul mânei drepte — i-a șoptit contesa doamnei van Paassen. Scrisul

maestrului te va îmbiba de fluide cari îți vor pregăti o revelație.

— Doamnelor — a urmat președinta — intrăm în sedință.

John White, a avut atunci ocazia să asiste la cea mai ciudată scenă din viața sa.

Fiecare membră își spunea visele „excepționale” cari erau comentate și trecute într'un registru spre a fi supuse maestrului ce urma să controleze „inconștientul” discipolelor lui.

Apoi s'au pus în discuție fenomenele oculte produse în lume în ultima vreme, și însfârșit una din doamne, a vorbit despre „Crepusculul oriental și lumina Occidentului” — o așa zisă conferință din care John, cu toată bunăvoința sa, nu a înțeles nimic.

Conversația a devenit apoi generală.

— Doamnă van Paassen! — a spus încet contesa care se afla încă la masa olandezei. Este sigur că aceste doamne nu au depășit nici sfera a cincea! Pe când dumneata, află că te găsești pe sfera a optsprezecea, poate chiar mai sus.

— Am simțit eu însămi aceasta contesa! Cum aș putea însă să continui să mă înalț peste ceilalți discipoli?

— Trebuie să te pregătești pentru o purificare specială! a spus în șoaptă dar.

hotărât femeia pe care o urmărise John. Si eu mă găsesc exact în aceeași situație. Simt chiar între noi afinități fluidice. Fără nici o îndoială că ne-am mai întâlnit într-o viață trecută.

În existența aceasta, maestrul mi-a dat însărcinarea să susțin în măsura slabă a mijloacelor mele, opera discipolilor. În schimbul sacrificiilor mele, m'a răsplătit permițându-mi să-l însoțesc în călătoriile sale.

— Oh!... Da! Olandeza i-a aruncat o privire invidioasă.

— Ascultă doamnă van Paassen!

A urmat în șoaptă contesa. Te simți demnă de o revelație? Am autorizația marelui maestru să-ți descopăr un lucru necunoscut chiar de prezidentă, dacă ești în starea superioară de a-l primi!

— Contesă — a spus doamna van Paassen emoționată — tot ceiace pot, tot ceiace sunt...

— Imi juri că vei păstra pentru totdeauna acest secret?

— Jur!

— Pe voalurile sacre și pe inelul de inițiere?

— Da, jur!

— Ascultă deci: Maestrul este la Paris.

— Extraordinar, și...

— Prezența lui trebuie să rămână ne-

cunoscută tuturor în afară de câțiva aleși.

— Ah, scumpa mea! Abia a putut să îngâne olandeza emoționată. Sunt atât de recunoscătoare...

— Să vezi; Maestrul este pe pragul unei descoperiri extraordinare care va transforma lumea. Va trebui să călătorească foarte curând în Orient unde va descoperi lumina. Dar este lipsit de miserabilul metal terestru...

— Cât? a întrebat repede doamna van Paassen.

Contesa a suspinat.

— Nu știu; eu însă am avut fericirea de nesperat de a primi îngăduința să dau cinci mii...

— Dolari sau lire?

— Lire, se înțelege! Buna noastră ducasă a făcut la fel, dar experiențele planetare dela Londra au înghițit toate aceste resurse. Elys, iluzia eternă, este aici, împreună cu maestrul... Sunt într-o situație critică. Toată îmbrăcămintea mediului indian a rămas la Londra.

— Oh, scumpa mea! Aceasta nu este de admis! Spune-mi! Am o idee. Intotdeauna am voit să văd de aproape pe această copilă a astrelor! Mâine la trei după amiază, am o probă la casa de mode Malyneux. Aș fi fericită să-i ofer

câteva toalete Elys-ei. Apoi, dacă maestrul m'ar onora cu prezența sa astrală...

John White, a părăsit salonul de ceai stăpânit de o profundă uimire. Afară stelele începeau să scânteze.

Extraordinar! Și-a zis el fără voe căci înțelegea acum metodele „maestrului”. Extraordinar cum a reușit acest om să înlanțuiască pe toate aceste naive în firele lui invizibile!..

CAPITOLUL XI

Aventura fakirului

După ce Fred Holm a aflat dela John White întreaga povestire a întâmplărilor prin cari trecuse, a spus plin de convingere:

— Cred că această contesă nu este decât falsa Sarah Moor alias ziaristul Manfred! Ceiace este acum important amice, o știi prea bine! Trebuie să fim după amiază la trei la Malyneux spre a o smulge pe Elys din mâna lui Sacra.

— Bun! Să anunțăm poliția!

— Ce poliție? Cea franceză? Dar nu avem nici un fel de legitimație legală. ~~Cât despre cea engleză, nu mai avem~~

timp! Sacra ar fi avertizat și cine știe unde ar fugi! Vom lucra singuri.

— Dar sub ce pretext ne vom prezenta la această casă de mode? Ai prieteni la Paris?

Fred Hohn s'a gândit puțin și apoi fața i s'a luminat.

— Am găsit! — A exclamat el — Mariette Roy traducătoarea mea! Mă duc chiar acum să-i fac o vizită! Așteaptă-mă White!

Peste puțin, întreba de Mariette la o casă cu aspect simpatic a cărei adresă era în agenda sa.

Domnișoara Roy, o fată înaltă cu bucle blonde și ochi limpezi căprui, a tresărit când i-a auzit numele.

A înțeles repede despre ce este vorba și cu o sclipire în priviri i-a spus :

— Bine, îți voi ajuta ; îți cer însă promisiunea de a-mi asigura exclusiv traducerea acestui roman uimitor !

— S'a făcut ! A primit Fred cu un zâmbet mulțumit — să mergem !

Mariette, cunoscând din întâmplare un manechin al casei Malynes care a acceptat în schimbul unei recompense să o facă pe Elys să vină pentru a-și schimba toaleta într'un salon alăturat. De acolo, urma s'o atragă în partea din dos a ma-

gazinului, unde aștepta Marietta Roy la volanul mașinei sale.

La trei, și-au luat cu toții posturile în primire.

Adele Rasinet, manechinul casei Malyneux, a apărut brusc la ora trei și zece minute însoțită de un băiat de vreo 12 ani.

— Sunt aici — i-a șoptit ea lui Fred — vi l-am adus și pe micul Pierre care susține că îl cunoaște pe Sacra al dvs. !...

Tânăra femeie a plecat apoi ca o săgeată.

— Spui că ai recunoscut pe domnul acela micuțule ? L-a întrebat Fred încurajator pe băiatul cere-și învârtea încurcat șapca în mână.

— Da, — a șoptit el înfiorat — pe domnul acela cu barba neagră...

— Ah ! Are din nou barbă ! — se gândea Fred amintindu-și că la aerodrom Sacra nu purta nici un fel de barbă. Și-a lipit-o iarăși !

— Cu barba neagră ? A repetat el.

— Da, și cu ochii aceia ! Din cauza ochilor l-am recunoscut !

— Dar cine este ?

Micul Pierre, s'a aplecat și a șoptit misterios :

— Este fachirul

— Ce fachir ?

— Fachirul Ronath !

— Unde l-ai văzut tu ?

— La cazinoul Bécon-les Bruyères...

Băeşaşul a povestit cum asistase la o şedinţă publică de magnetism, în care Sacra hipnotiza persoane din sală, şi cum fusese şi el hipnotizat.

— Nu este mare lucru, — a mărturisit Fred, Mariettei când micuţul a plecat după ce îi dase un bun bacşiş. — Nu este vorba decât de una dintre măştile sale, cari nu pot servi să-l identifice. Cine ştie în ce colţ pierdut al Egiptului, Syriei sau Indiei este cunoscut adevăratul său nume !

— Totuşi, acest amănunt poate ne foloseşte a spus Mariette, care îşi părăsise postul său din dos spre a vedea cum stau lucrurile în interior. Aici asistase la convorbirea dintre Fred şi micuţ.

Au aşteptat aproape o jumătate de oră. În sfârşit, uşa care ducea în spre saloane, s'a deschis şi Elys a apărut condusă de manechinul Adele care s'a grăbit să plece tot aşa de repede.

Elys privea la Fred cu ochi mari, uimiţi.

— Elen ! Elen ! — I-a şoptit el cu voce hotărâtă.

Tânăra şi-a trecut mâna peste fruntea ei şi când s'ar fi deşteptat dintr'un vis

— Elen spune-mi — a insistat el —
Ai încredere în mine ?

— Am... oh, da ! — A murmurat ea.

— Vino cu mine ! Nu te teme, te vom
salva !

— Da, da !

Au mers repede în dos și mașina Mariettei a pornit imediat...

Automobilul trecea prin piața Concordiei când Mariette aruncând o privire în oglinda ce-i arăta imaginile din spatele mașinei, a exclamat :

— Atențiune mister Holm ! Suntem urmăriți !

— Sacra Bey și probabil contesa ! A răspuns Fred privind pe fereastra din spate. Pe el îl recunosc după ochi și barba neagră pe care și-a pus-o ! Au luat probabil mașina olandezei !

— Este important ca Elen sau Elys să nu se mai găsească față în față cu Sacra ! — a exclamat Mariette.

La un colț, unde erau înțeleși să-l găgăsească, îi aștepta John White.

— Repede sus John ! A strigat Fred deschizând din mers ușa mașinei a cărei iuțeală era redusă de Mariette.

John a sărit cu o mișcare suplă în interior și mașina a pornit iarăși cu mare viteză.

— Ah, — a făcut noul venit. A reușit așadar totul !

— Da, dar suntem urmăriți !

White a rămas puțin pe gânduri, apoi i s'a adresat Mariettei.

— Domnișoară, oprește la prima intrare în metrou. Aranjez eu totul. Tu Fred, ia fata și intrați în stația metropolitanului. Luați trenul și duceți-vă la adăpost. De-acest fakir, am eu grijă !

Un zâmbet amuzat i-a plutit pe figură.

Mariette Roy a făcut întocmai cum i s'a spus. Mașina s'a oprit și ca un fulger Fred și Elen s'au îndreptat spre stație.

Nu se gândiseră însă la îndemânarea lui Sacra. Ocolind mașina Mariettei, a sărit tot așa de repede la pământ și a alergat după cei doi. John White, era însă numai la un pas în urma sa.

— Elys... a voit să înceapă orientalul cu voce dominatoare — dar în aceiaș clipă John White l-a prins de umăr și l-a smucit spre el.

— Stai prietene, nu așa ! — A strigat el cu voce tare. — ce crezi că-mi scapi ?

— Domnule, sunteți nebun ? — a izbucnit Sacra desprinzându-se și voind iarăși să alerge după cei doi, pe cari îi vedea că dispar. — Dați-mi drumul !

John însă de data aceasta îi apucase mânăca.

Sacra, nebun de furie, a voit să-l lovească, dar White s'a ferit cu dibăcie strigând în acelaș timp :

— Ah, banditule ! Am să te învăț eu minte să mai furi ceasurile oamenilor !

Reușise în scurta lor atingere să bage ceasul său de aur cu monogramă în buzunarul fakirului.

Lumea se strângea tot mai curioasă în jurul lor.

— Cum ? Ce ceas ? s'a restit Sacra.

— Degeaba ! A urmat John, te-am văzut cum l-ai băgat în buzunarul drept al hainei !

— Ești nebun ! A exclamat cel învinuit. Nu am nimic în buzunar.

Mâna sa se îndreptase automat către locul ce-i fusese indicat, când deodată a tresărit scoțând un ceas cu lanț.

— Iată — a strigat John triumfător, luându-i-l din mână. Banditul ! Hoțul ! puneți mâna pe el !

Sacra a scos un urlet de furie. Înțelegea că tânărul acesta este înțeles cu cei doi fugari ; că îi scăpase prada din mână. Pumnul său a pornit, dar și de data aceasta White era atent. Riposta sa a fost atât de neașteptată, încât Sacra nici

nu și-a dat seama că celalt îi smulsese barba.

— Iată, are o barbă falsă! a urmat John triumfător, abia stăpânindu-și râsul. Este un bandit periculos!

Sacra, și-a pipăit locul unde fusese barba și o exclamație de mânie i-a scăpat printre dinți:

— Ai să-mi plătești tu câine!

Smucindu-se brusc, și-a făcut loc prin mulțime, aruncând la o parte pe cei ce i se opuneau, cu forța lui herculeană.

Încă doi pași și pătrundea în mașina sa, care sub o presiune, a pornit în aceeași clipă ca o săgeată.

— Drum bun băețăș! i-a strigat din urmă John White isbucnind spre uimirea celor din jurul său într'un hohot de râs ce nu și-l mai putea stăpâni.

CAPITOLUL XII

O dispariție... două reapariții

A doua zi, inspectorul de poliție Richard Moor, primea o scrisoare dela fraatele său vitreg Fred Holm.

— Iată Elen ce ne scrie Fred! A exclamat el întinzând scrisoarea soției sale. Este uimitor!

— Da într'adevăr! — a recunoscut tâ-

nu și-a dat seama că celalt îi smulsese barba.

— Iată, are o barbă falsă! a urmat John triumfător, abia stăpânindu-și râsul. Este un bandit periculos!

Sacra, și-a pipăit locul unde fusese barba și o exclamație de mânie i-a scăpat printre dinți:

— Ai să-mi plătești tu câine!

Smucindu-se brusc, și-a făcut loc prin mulțime, aruncând la o parte pe cei ce i se opuneau, cu forța lui herculeană.

Încă doi pași și pătrundea în mașina sa, care sub o presiune, a pornit în aceeași clipă ca o săgeată.

— Drum bun băețăș! i-a strigat din urmă John White isbucnind spre uimirea celor din jurul său într'un hohot de râs ce nu și-l mai putea stăpâni.

CAPITOLUL XII

O dispariție... două reapariții

A doua zi, inspectorul de poliție Richard Moor, primea o scrisoare dela fraatele său vitreg Fred Holm.

— Iată Elen ce ne scrie Fred! A exclamat el întinzând scrisoarea soției sale. Este uimitor!

— ~~Da~~ într'adevăr! — a recunoscut tâ-

de trei zile de când nimeni nu-i mai vizitase să le aducă mâncare și își vedeau sfârșitul apropiat. În ultima noapte, li se terminase și apa. Au bătut, au alergat disperați de colo până colo dar nimeni nu-i auzea. În sfârșit, spre zori, când zăceau epuizați la pământ, au auzit sgomotul zăvoarelor și al cheii... apoi, nimic. Au așteptat un timp, și văzând că nu se mai aude nicio mișcare, s'au târât până la ușă.

Spre mirarea și spre nebuna lor bucurie au găsit-o deschisă și au putut ieși.

Nu au mai simțit slăbiciunea și au plecat în goană spre Guildford...

Acum, în urma unei mese bune ce li se servise se simțeau mult mai bine.

Cu moartea în suflet, Richard Moor i-a pus în curent cu dispariția soției sale și cu datoria ce-i pretindea să plece imediat în Franța.

Cei doi, s'au oferit imediat să-l însoțească, în speranța că ar putea să dea de urma colecțiilor lor dispărute.

Astfel Richard Moor, a pornit spre Europa...

CAPITOLUL XIII

Fuga.

Trenul care în seara trecută îi luase din Paris pe Fred, Elys, John și Mariette se apropia de Saint-Laurent-la-Prée.

Zorile se revărsau și lumina palidă a dimineții scălda localitatea, când cei patru au schimbat trenul pentru Fourras. Au ajuns în mica localitate depe țărmul oceanului în aceiași dimineață și au făcut foarte repede drumul până la portul Fourras.

La stânga deasupra plajei, fortul era ca un castel medieval aspru și întărit; un paznic al Atlanticului.

Mariette a întins mâna.

— Iată portul! A exclamat ea cu voce emoționată. De aici s'a imbarcat Napoleon pentru Sfânta Elena!

În tăcere, având inimile pătrunse de măreția oceanului, au înaintat cu toții până la intrarea fortului.

Poarta cea grea nu era închisă. Au pătruns într'o curte lungă interioară ce era între două corpuri de clădire cu un etaj. Curtea se sfârșea la intrarea unei alte clădiri simpatice la care Mariette a bătut repetat.

Peste puțin, ușa s'a deschis și un tânăr

Înalt și bine format, ars de soarele oceanului a apărut în cadru.

— Ah ! Este Mariette ! — a strigat el vesel. Veniți cu toții, iată că s'a gândit însfârșit să vină la noi !

Încă un tânăr la fel ca el și apoi un bătrân voinic și-au făcut apariția. În urma lor a eșit o femeie micuță și musculoasă cu fața bronzată care a îmbrățișat-o liniștită.

— Ah, Mariette ! A strigat ea bucuroasă. Ai venit să pescuești cum ne-ai promis ?

— Nu încă Dorothee ! Astăzi am venit să-ți cer un mare serviciu. Scumpii mei prieteni ! — Mariette a devenit gravă, — o vedeți pe această tânără fată ? — a arătat spre Elys, — este în foarte mare primejdie. Niște ticăloși o urmăresc. De abia am reușit să le scăpăm. Nu știu că suntem aici dar sunt șireți și este posibil să ne găsească urmele.

Înainte de a anunța poliția am voit să fie în siguranță undeva. Ne dați ospitalitate ?

Trebue însă să vă previn că faptul nu este lipsit de primejdie. S'ar putea să fim atacați...

Cei doi tineri au râs batjocoritor, arătându-și mâinile puternice și bronzate.

— Fii liniștită ! A urmat bătrânul ce venise în urma flăcăilor. Nu vor reuși ei să ne smulgă din mână pe această copilă.

— Prietenii mei, familia Guernec ! A făcut Mariette prezentările.

Au dat mâna pe rând. Erau acolo cei doi frați ai Dorotheei și bătrânul Guernec, tatăl tinerei fete. Jean Louis Guernec a înaintat către Elys cu mâna întinsă.

— Ești binevenită ! a spus el. Poți să stai aici cât voiești și nimeni nu va veni să te supere !

Un murmur de aprobare a răspuns.

Spre seară, erau perfect instalați cu toții în noua lor reședință. Elys și-a exprimat dorința să facă o plimbare pe țărmul oceanului și Fred a însoțit-o.

Contemplau amândoi infinitul păstrând o tăcere completă. Vântul din larg făcea să apară pe fața palidă a Elysei o culoare roză sănătoasă, în timp ce Fred, simțind-o acolo, lângă el avea sufletul cuprins de o fericire așa cum nu încercase niciodată.

În noaptea aceea, au dormit cu toții mai bine ca niciodată, iar în zori, s'au urcat pe terasă, spre a saluta soarele ce strălucea plin de veselie și viață. Fred a povestit aventurile prin care trecuse,

nouilor săi prieteni și a hotărât să trimită imediat o scrisoare fratelui său Richard în Anglia, spre a face toate formele necesare ca poliția să ia sub protecția sa pe această Elen numărul doi.

— Cât despre Elys — a spus Mariette privind spre tânăra fată care ședea calmă dar foarte tăcută — va trebui dusă de urgență la un bun psihiatru, care hipnotizând-o la rândul său, va reuși să descopere cauza stării sale stranii!

În adevăr, Elys nu era încă stăpână pe ființa sa — mai era sclavă a forțelor invizibile — astfel că deși starea ei fizică se îmbunătățea, de câte ori era întrebată de trecutul său, ori de Sacra pe care ea îl numea „stăpânul“, pălea și cădea într'un mutism total sau repeta în neștire, cuprinsă de suspine, aceleași cuvinte :

— Nu știu... nu știu nimic... Au mai trecut astfel două zile liniștite când evenimentele s'au succedat brusc dând unul dintre cele mai neprevăzute desnodământuri acestei aventuri extraordinare.

Ședeau cu toții pe plajă, când un avion, făcând mai multe ocoluri, a lăsat să cadă în apropierea lor un mic pachetel în care când l-au desfăcut, au găsit o scrisoare legată de o piatră.

Erau numai patru cuvinte, cari spuneau totul.

„Vom relua-o pe Elys“.

Au revenit acasă unde au luat toate precauțiunile, căutând în acelaș timp felul cum au reușit urmăritorii lor să-i descopere.

— Dacă ești sigur că nu ai fost urmărit — a spus Mariette — înseamnă că inamicii noștri au fost avertizați. Dar de cine? Cui i-ai scris?

— Nimănui decât fratelui meu Richard.

— Dar miss Elys ?

— Era imposibil să scrie cuiva, căci a fost cu noi tot timpul.

— Rămâne deci numai fratele dumitale domnule Holm! a încheiat Marietta.

— Desigur! — A acceptat John White. Fratele tău onorabil o fi împărțit povestea în tot Guild-fordul! De ce nu te-ai adresat direct la Scotland Yard?

— La naiba! Trebuie să vă gândiți că la urma urmelor este fratele meu. Dacă duce la capăt această afacere încurcată, ar putea fi avansat! Pe urmă, — Fred a coborât ochii — trebuia să-i dau noutăți Elen-ei!

— Lui Elen cea blondă, noutăți despre Elen cea brună! A spus John vesel, dar la un semn al Mariettei s'a oprit.

— Desigur este o indiscreție din partea lui să-i pună pe bandiți pe urma noastră! — a recunoscut Fred necăjit.

— Stranie indiscreție! A exclamat John exasperat. — Nu-l pot crede totuși atât de redus să nu-și dea seama de ce spune, afară numai dacă n'a făcut aceasta cu tot dinadinsul!

— Ah! Crezi că a făcut aceasta intenționat?

O bănuială îngrozitoare se strecura în mintea lui Fred. A rămas tăcut.

Noaptea se lăsase de mult și ca niște reptile negre umbrele se strecurau prin colțuri. Dacă presupunerile sale erau reale, Elen cea blondă era în primejdie... Elen cea blondă, Elen cea brună... Victimele cari se asemănau așa de straniu și pe cari bandiții le urmăreau atât de intens...

— Dacă aș ști cel puțin cu ce avem de luptat! — a exclamat tânărul dând cu pumnul în masă.

— La naiba! A întărit John White.

— Dacă aș putea să-i boxez!

În aceiaș clipă, rar și distinct, au răsunat trei ciocănituri puternice în ușă...

CAPITOLUL XIV

Amenințări

Intr-o singură clipă, toată lumea a fost în picioare.

— Cine este acolo? A strigat Jean Louis Guernec cu voce puternică.

Nici un răspuns.

Cum ședeau cu nervii încordați, li s'a părut că aud pași ușori cari se îndepărtau.

Un sfert de oră a trecut într-o completă tăcere. Apoi, brusc, alte trei lovituri repezi s'au auzit în oblonul unei ferestre.

— Afurisiții! A strigat Jean Louis sărind în sus și alergând la fereastră. Orice sgomot însă încetase.

— Aceiaș tactică! A constatat John White. Voesc să ne sfărâme nervii!

Pierre-Maurice Guernec, fratele mai mare al Dorotheei, un tânăr cu fața frumoasă și gravă care până atunci vorbise foarte puțin, s'a întors către tatăl său, bătrânul Philippe Guernec, spunându-i cu voce liniștită:

— Tată, am putea să-i luăm pe prietenii noștri la casa de pe insulă. Acolo ar fi în deplină siguranță. Cu „Sirocco” am

face până acolo câteva ore ; vântul ar fi cât se poate de bun !

„Sirocco“, era un schooner ceva mai mare decât cele obișnuite cu două cataracte și trei cabine mici ; era folosit de cei trei Guernec pentru pescuit și călătorii de plăcere.

Bătrânul Philippe, a stat câteva clipe gânditor și apoi scoțând lent din buzunar o pipă veche pe care a bătut-o de câteva ori în palmă, a spus cu o nuanță de entuziasm în glas :

— Ideia ta nu este rea, băiatule ; din partea mea, eu aș aproba-o cu multă plăcere fiindcă o socotesc chiar bună, dar nu știu cum se împacă amicii noștri cu marea sau dacă vor să riște această călătorie !

— Niciodată nu am dorit mai mult altceva, decât să fiu marinar ! — s'a grăbit John White să exclame cu ochii strălucitori. Numai că lângă satul meu era un aerodrom și nu am putut rezista ispitei de a cuceri văzduhul ! Apoi meseria mea m'a furat. Dacă însă este vorba să intru ucenic la trei lupi de mare, sunt gata să primesc cu multă plăcere ! Vă asigur că îmi voi merita în curând certificatul de marinar !

— Stai — l'a oprit Marietta cu un zâmbet fin — s'ar putea să fim siliți să

debarcăm dacă vei căpăta rău de mare. Crezi că aici merge ușor ca până acum?

— Ușar, neșor, eu sunt gata! A hotărât White repede. Ce zici, Fred? În felul acesta bandiții ne-ar pierde urma!

Fred Holm și-a alungat neliniștea ce căuta iarăși să-l cuprindă și a murmurat șovăitor:

— Nu știu cum putem rezolva mai bine problema aceasta, dar este un fapt sigur că aici nu mai suntem în siguranță. Pentru mine, o călătorie pe mare cred că mi-ar face chiar bine, dar nu știu dacă Elys se va împăca ușor cu acest lucru! Ce zici micuța mea? — a sfârșit el luând mâna frumoasei victime a lui Sacra.

Elys l'a privit cu ochii ei mari în care umbrele prezentului întunecau trecutul ei misterios, necunoscut nici de ea însăși. Ceia ce se desprindea însă vizibil, din ei, era o dragoste nețărnută pentru frumosul tânăr din fața ei.

Nu căuta nicidecum să-și ascundă sentimentele cari o asaltau vijelios trecând peste orice vrajă, și a răspuns ca și când nu ar fi fost acolo decât ei singuri:

— Fred, scumpul meu! Merg cu tine oriunde! În orice loc voești tu! Trecutul meu este întunecat, dar vezi tu? Niciodată chipul tău nu-l voi mai uita orice

are să se întâmple în viitor, fiindcă inima mea nu poate să uite!

Fred a privit-o emoționat.

— Dacă tu voești Ellen, să mergem! Tu ce crezi, Mariette?

Tânăra traducătoare a lăsat iarăși să-i treacă pe figură zâmbetul său fin și ironic.

— Dacă domnul White nu are nimic împotrivă, am să vă însoțesc și eu în această călătorie. Nu-l pot lăsa singur fiindcă ar putea să facă vre'o imprudență!

— Ah, bună Mariette! A făcut White râzând. Aștept momentul când vei face și tu o călătorie pentru ca să te pot urma până la capătul pământului!

— După cum văd suntem cu toții de acord! — a exclamat Dorotheea care avea un spirit mai practic decât toți. Rămâne acum să vedem cum pregătim schoonerul așa ca inamicii noștri să nu ne observe!

— Cu aceasta mă însărcinez eu! S'a oferit repede Jean-Louis Guer nec, al doilea frate al Dorotheei, făcând un pas înainte. Propun să îmbrăcați cu toții costume de pescari așa ca să nu fiți recunoscuți când veți merge în port. Vom pleca înainte de revărsatul zorilor, atunci când pleacă de obicei și ceilalți pescari din

sat. În felul acesta putem trece cu totul neobservați. În amurg vom fi în insula noastră.

— Vezi, fiule, să ai grijă și de provizii! — a intervenit bătrânul Guernec trăgând un fum din pipa sa. Totdeauna ai obiceiul să ne lași nemâncăți la drum!

Afară, cerul se înourase și o ploaie ușoară bătea ferestrele cu un sgomot uniform, plin de monotonie. În clipa când toți cei din cameră au tăcut, din nou s'a auzit bătaia aceia curioasă în oblonul ușei.

Cu o exclamație de mânie, Jean Louis, a luat o armă agățată deasupra unui trofeu vânătorească și a deschis ușa. În depărtare, spre port în bătaia difuză a luminei farului, se vedea silueta unui bărbat ce fugea.

Tânărul s'a înapoiat necăjit.

— Aș dori să pun mâna pe unul dintre ticăloșii aceștia — a scrâșnit el. Cred că nu s'ar simți tocmai bine în fața mea! Iată ce a lăsat înfipt cu un ac în ușă.

Era o simplă foaie de hârtie pe care cineva mângălise în grabă cu creionul câteva cuvinte.

Dorotheea a luat repede însemnarea din mâna fratelui ei și a cetit cu voce tare:

„Nu încercați să ne scăpați căci vă

riscați viața. Elys este a noastră și trebuie să o reluăm! Rezistența noastră este zadarnică!"

— Scelerații! — a strigat Fred cuprins de mânie. — Socotesc că stupidele lor de amenințări ne sperie! De data aceasta vor trebui să mă ucidă pentru a reuși să mai o atingă!

Elys era palidă, dar nu spunea nici un cuvânt. Tânărul Holm i-a cuprins umerii și cu glas încurajator i-a spus repede:

— Nu te teme, nu vei mai cădea în mâna lor. Nu ne mai pot speria cu nimic!

Jean Louis Guernec, a eșit în aceiași clipă împreună cu fratele său care se hotărâse să-l ajute la pregătirea vasului, în timp ce Dorotheea a trecut într-o cameră alăturată de unde a adus două costume bărbătești de pescar pentru John White și Fred Holm. A dispărut iarăși iar când a revenit, aducea cu sine două dintre rochiile sale așa cum purtau tinerele fete din acea regiune.

Peste câteva minute, cei patru tineri erau de nerecunoscut. Bătrânul Guernec scuturându-și resturile pipei în palmă, a dat din cap mulțumit.

— Așa, copii — a aprobat el —, acum veți putea merge liniștiți la țărm. Diseară în insulă vom fi în siguranță căci

acolo cu greu ar putea cineva să ne atace! Dar să ne pregătim și noi Dorotheea! A încheiat el ridicându-se.

Cele două ore cari au urmat, au trecut anevoe pentru cei patru fugari, astfel că venirea tinerilor frați Guernec a fost salutăată cu bucurie.

Totul era pregătit pentru călătorie și peste puțin au apărut și bătrânul Philippe însoțit de fiica sa Dorotheea.

Au mai stat câtva timp și au pornit. Cei doi frați Guernec îi conducea pe cei patru urmăriți în timp ce Dorotheea cu tatăl său au rămas în urmă să încue locuința. În apropierea porții i-am ajuns pe ceilalți. Aerul nopții li s'a părut la început glacial. Ploaia însă încetase și câteva stele apăruseră pe cerul întunecat.

Au eșit și au traversat un teren gol după care au ajuns în dreptul unei poteci care ducea la mare. A urmat apoi o pantă pe care au coborât-o repede și au ajuns în curând în portul de pescari.

Alte grupuri asemănătoare cu ei veneau în tăcere dinspre sat.

Rar se schimbau câteva cuvinte scurte cari cădeau întocmai ca niște pietre în noapte. Fiecare își vedea de munca sa în tăcere.

„Sirocco”, vasul familiei Guernec, se

legănă ușor mai departe, așteptând parcă nerăbdător ca cei opt pasageri ai săi să se imbarce. De pe țărm nu se vedea decât ca o umbră albă.

„S'au îngrămădit cu toții într'o barcă mai mare și au pornit spre vasul cu pânze.

Timp de câteva minute nu s'a auzit decât sgomotul ușor făcut de vâsle când atingeau apa cea neagră. În depărtare, printre tenebre, începeau să se distingă și alte vase mari pescărești.

Pieptul și brațele călătorilor se învâțaseră cu proșpețimea nopții; respirau cu deliciu aerul nocturn în care se amesteca un gust sărat ieșit din spuma mării. Fred strângea cu putere mâna Elysei.

— Ellen! — a șoptit el. Iată viața! Aceasta este adevărata viață!

Alte câteva lovituri de vâsle și au ajuns lângă vas.

Cei doi tineri Guer nec împreună cu tatăl lor și cu un pescar luat cu ei au început să facă pregătirile de plecare. Un alt pescar ce se găsea pe vas, a coborât în barca goală și s'a îndepărtat încet către coastă.

Pe celelalte corăbii apropiate se desfășura aceias activitate ca și pe „Sirocco“.

Însfârșit, vasul cel suplu s'a pus încet în mișcare. Pânzele manevrate cu îndemânare de cei patru bărbați, s'au umflat sub acțiunea vântului și încet, încet, corabia s'a pus în mișcare.

Când cerul începea să se lumineze, erau departe de coastă. Viața pe vas, se desfășura liniștită ca în toate zilele.

Jean Louis, care făcuse toate pregătirile, a coborât în cabina de serviciu unde a pregătit cafea neagră pe care a adus-o în cești mari. Picături mici de apă sărată smulse de vânt, stropeau pâinea albă dându-i un gust ciudat dar plăcut.

Elys pentru prima oară avea ochii strălucitori. Mușcând dintr'un sanvich, a privit lung la Fred și a murmurat visătoare:

— Freddy, nu este un vis! Este adevărat că trăim!

În depărtare, se vedeau alte nave cari se răspândeau ca niște fluturi uriași în direcții diferite. În câte un loc, pescarii își aruncau plășile sau cursele.

— Nu vrei să pescuești pentru mine?
— a spus Mariette cu un râs șagalnic venind lângă John White. Dar cred că zadarnic te-aș ruga să faci aceasta fiindcă nu te pricepi!

— Ah, stimată domnișoară — a exclamat John cu o supărare comică. — Cu

toți vă îndoiiți de posibilitățile mele și nu știu cum v'ați fi descurcat fără mine! Mai întâi, — a urmat el numărând pe degete — autorul romanului acesta m'a făcut personagiu secundar. Pe urmă, cine a fost primul care a trebuit să bată un record de aviație? Eu!... Cine apoi a fost acela care i-a urmărit pe bandiți? Tot eu! Cine — în sfârșit să nu mai amintesc altele —, v'a scăpat de stimabilul Sacra-Bey în timpul urmăririi?...

— Tot dumneata...! — l-a complectat Mariette ironică. Dumneata, eroul secundar!

— Da, omul care apare câteodată! Ființa de umplutură! Și în schimb, că rămân așa de modest, ce am? La Londra, Fred nu m'a lăsat să dorm. Odată la Paris, a trebuit să umblu ca un ogar flămând după complicități lui Sacra!

Noroc că am găsit clubul chinezesc la timp, că puteam să mor pe drum...

— Mi-ar fi părut rău! — a spus ea cu o prefăcută indiferență.

— Da, mă rog! Mulțumesc — a re-
luat el tot mai aprins. Crezi că am terminat? Calvarul meu nu s'a sfârșit. Peste toate câte ți-am spus mi s'a mai dat și o parteneră ce s'a nemerit să fie logodită! Tocmai când începusem și eu să mângâi unele speranțe, câteva vise ce mă desli-

peau de pământ poftim, vine Fred Holm și cu un „veto“ de suveran îmi spune că ești logodită cu un american! Spune-mi cum s'ar putea să-mi mai fie aminte să pescuiesc? Dar... — s'a răzgândit el — să cerem o plasă! Voi face și aceasta! Ce nu face un personagiu secundar pentru a apare cât mai des pe scenă?

— Imi pare rău, John — a răspuns cu un zâmbet Mariette. Nu știam că viața dumitale este așa de tristă. Poate... poate aș fi stricat logodna...

— Ah, Mariette! — a strigat John cuprins de un entuziasm sălbatec. — Nu încerca să deștepți în mine speranțe cari ar putea să se sdrobească. Aceasta — îți mărturisesc sincer — m'ar face să mă schimb într'un personagiu principal, poate cel mai principal. Într'adevăr, de ce nu mi-aș încerca norocul! Scrie o scrisoare americanului tău! Spune-i că te-a răpit un barbar, că te-ai făcut urâtă sau prea frumoasă pentru el sau ce vrei tu, numai lasă-mă să visez un roman de dragoste!

— Nu, bunul meu Johnny, — l-a refuzat Mariette râzând cu șiretenie. — Sărmanul meu Robert — acesta este numele lui — s'ar simți prea nenorocit. Ieri trebuia să sosească la Paris și acum cred că mă așteaptă acolo răbdător în timp

ce eu umblu nepăsătoare prin alte locuri. Totuși, meriți și tu o compensație în toată chestiunea aceasta. Îți promit că voi scrie și eu un roman în care vei juca rolul personagiului principal. Vei fi eroul meu!

— Nu s'ar putea — a murmurat el vișător, dar serios — nu s'ar putea ca acest roman să fie mai bine trăit și tu să fii eroina? Eroina ce poruncește personajului secundar! Prefer să joc iarăși rolul de personaj secundar în aceste condițiuni! Ce părere ai, începem?

— Ah, ești prea pretențios — a strigat ea fugind sglobie — vino să luăm o plasă de pescuit! Ne vom încerca norocul pe rând! Cine prinde mai mulți pești câștigă partida!

— Și logodnicul american? — a întrebat-o el timid dar plin de speranță.

— Nici nu mă gândesc să pierd! — i-a spus ea cu glas tare de departe. — Dar vino odată!

* * *

În după amiaza aceia de primăvară cerul s'a limpezit complect. Pluteau sorbind aerul curat și simțeau noul farmec al mării furându-i complect. Mai aveau două ore de mers până la insulă dacă

timpul era bun și vântul nu-și micșora intensitatea.

Sedeau cu toții pe punte și cei patru fugari priveau fermecați la jocul de lumină ce-l stârnea soarele pe întinsul de ape, când pe nesimțite, liniștea aceea plăcută a fost turburată de bubuitul tot mai accentuat al unui motor.

Vraja ce ținea călătorii sub dulceața unui fior nevăzut, s'a rupt brusc și cu toții au privit cu oarecare teamă marea pasăre de oțel ce se vedea tot mai în apropiere.

În curând era chiar pe deasupra lor. Motorul a fost accelerat și avionul s'a lăsat numai la o mică înălțime deasupra apelor. Apoi, sburând în cercuri, a trecut peste corabie de câteva ori.

Fugarii au privit neliniștiți conturul mare al avionului ce își proiecta umbra întunecată și amenințătoare la fiecare nouă trecere și au știut chiar fără să vadă, că dușmanii lor le dăduseră de urmă.

Orele cari au urmat au trecut fără ca cele 9 persoane de pe „Sirocco” să schimbe un singur cuvânt. Insula cea mică a familiei Guernec se vedea în zare și în curând trebuiau să facă debarcarea.

Avionul, ca o pasăre de pradă, crudă

și cobitoare, i-a urmărit tot timpul sbu-
rând la înălțime potrivită.

Când corabia s'a oprit în apropierea
insulei, a mai făcut câteva ocoluri repezi
de recunoaștere și s'a îndreptat apoi în
linie dreaptă către uscat. În curând, cele
nouă persoane cari tocmai coborau în
barca cea mică spre a merge la țărm,
l-au pierdut complet din vedere.

— Prin aceasta nu au câștigat nimic!
— a început vorba bătrânul Philippe
Guerneec. — Orice avion nu va putea
niciodată să coboare în insula noastră,
căci stâncile l-ar sdrobi la prima încer-
care. Apoi, chiar dacă s'ar hotărî să vină
cu o corabie, vom putea să le rezistăm!
Cetățuia noastră — a terminat el mân-
dru — nu ar putea fi cucerită ușor!

— Da, tata are dreptate — a întărit
Jean Louis vâslind cu putere către
plaja insulei ce se vedea la vre'o sută
de metri. — Nu vor putea să facă ni-
mic aici! Apoi, chiar dacă ar fi să vină,
ar ajunge aici abia în cursul dimineții
de mâine, cât de grăbiți ar fi! Avem așa
dar o noapte de liniște înaintea noastră!

Prima care a pus piciorul pe nisipul
țărmului, a fost Dorotheea Guerneec.
Briza marină îi împurpurase obraji și
întinzând mâna să-i ajute Mariettei să
coboare, a strigat plină de bucurie:

— Să uităm bunii mei prieteni amenințarea lui Sacra! Natura este prea frumoasă spre a ne mai lăsa purtați de gânduri negre! Să profităm de orele de liniște pe care le avem!

— Hip, hip, hurrah! — a strigat John White sărind la rându-i din barcă. — Romanul prietenului nostru Fred Holm s'a mutat acum într-o insulă. Dacă ar fi s'o descriu, aş începe în felul următor: „Un promotoriu se ridică în fața noastră. Valurile mării se isbeau de stânci dând înapoi înspumate. Sus, pe...”

— Lasă domnului Holm osteneala aceasta! — l-a întrerupt Marietta. — Vino mai bine să explorăm insula că iată, în curând se întuneacă!

Marietta avea dreptate. Către Apus, în depărtare peste ape, soarele se cufundase pe jumătate în unde. În curând umbrele serei aveau să acopere mica insulă.

Dorotheea, făcând pe călăuza, a pornit înainte în fugă, urmată la câțiva pași de Mariette și John White. În urma lor, tocmai cobora din barcă Elys, ajutată de Fred Holm.

Au înaintat pe o potecă ce începea de pe plajă și urca în pantă lină spre o clădire de lemn cu un etaj ce se zărea la aproape cinci sute de metri.

Plaja, dispărând treptat fiind înlocuită

de o faleză scundă acoperită de o iarbă deasă și mici arbuști desgoliți de frunze.

De sus, clădirea se vedea mai bine. Era construită din bârne groase de lemn încheiate solid unele de altele.

În curând cei nouă călători erau în fața ușei masive de stejar încuiată cu un lacăt mare.

— Dar știi Dorotheea, — a exclamat Mariette, — este tare frumos aici la voi! Imi pare rău că nu am acceptat mai de mult invitația ta! Aveți după cum văd, o adevărată insulă de pirăți!

— Da! — a mărturisit Dorotheea râzând. — Unul dintre strămoșii mei a fost pirat! Dela el avem ca moștenire insula aceasta!

Clădirea, foarte solidă, avea ferestre mici cu geamuri. Partea de jos era ocupată de o sală mare ce servea de obicei — atunci când era lume mai multă — drept sufragerie și dormitor. Alături, era o mică bucătărie. Sus, se găseau trei camere ce își aveau ieșirile într'un mic holl. Singura cale de a merge la etaj era o scară de lemn care începea în sufragerie.

Cei doi tineri Guernec, s'au grăbit să deschidă obloanele la ferestre, în timp ce Philippe, tatăl lor, împreună cu bătrânul

nul pescar pregăteau căminul mare spre a face focul.

Vântul încă bătea și cu toate că vremea era mai caldă, focul era totuși necesar spre a goni umezeala.

În marea sufagerie domnea o atmosferă intimă și în curând, când căminul mare de cărămizi s'a încălzit suficient, noii veniți s'au simțit cât se poate de bine. Au băut câte un ceai fierbinte, și au rămas apoi cu toții tăcuți privind la flăcările jucăușe cari luminau slab încăperea. După un timp, Philippe s'a ridicat și a aprins o lampă mare ce se găsea pe masa mare de stejar din mijloc.

Marinarul, a făcut apoi focul în cele trei camere de sus, folosind o mare parte din provizia de lemne pe care o reînoiau în permanență pe insulă, spre a le avea în cazul când i-ar fi surprins furtuna pe mare și ar fi fost siliți să rămână izolați în conacul acesta — departe de casă — pentru un timp îndelungat.

Au hotărât ca Mariette și Elys să ocupe împreună o cameră dela etaj, în timp ce a doua cameră alăturată a fost dată celor doi tineri, prieteni: Alfred Holm și John White. În cea de a treia cameră de sus, era aranjat un mic dormitor pentru Dorothee Guernec.

~~Bătrânul~~ Philippe, împreună cu fiii

săi au hotărît să rămână să se odihnească în sufragerie. Lângă uriașul cămin, era o canapea plusată moale pe care urma să se culce Philippe Guernec. Jean Louis și fratele său, au agățat în două colțuri ale sufrageriei câte un hamac.

Pentru prima seară, s'a hotărît să vegheze bătrânul marinar. Aveau cu ei mai multe arme, dintre cari i-au încredințat un revolver.

Noaptea a trecut liniștită. Când zorile s'au ivit strălucitoare, primul ce a ieșit din cabana de lemn a fost Fred Holm. Aerul era neobișnuit de cald și el a privit încântat către soarele care se iveau roșu și plin de strălucire din adâncurile apelor. Atunci, a simțit o mână sfioasă pe brațul său și când s'a întors, a întâlnit ochii limpezi ai fermecătoarei Elys. Fără să-i spună un singur cuvânt, el i-a luat brațul, și cu pași lenți au înaintat pe potecă până la un promontoriu ce se ridica aproape de țărm.

În aceeași clipă, departe, în urma lor ușa s'a deschis iarăși lăsând să treacă pe Mariette Roy urmată aproape imediat de John White.

Cei doi tineri depe malul apei nu vedeau însă nimic. Timpul era minunat. O boare ușoară plutea peste întreaga insulă. Cerul, ce se pierdea la infinit unia-

du-se cu marea, îi părea în dimineata aceea mai frumos ca oricând lui Fred. Fără să-și dea seama, a luat mâna albă și micuță a frumoasei Elys, care a răspuns timid străngerii sale. Tânărul simțea că ar fi rămas acolo în acel decor de vis pentru totdeauna, căci niciodată nu vibrase în inima sa mai multă fericire.

Un pescăruș, bătând leneș din aripi, s'a apropiat de coastă fără să se teamă de perechea aceea de oameni cari îl priveau fermecați, și scoțând un țipăt strident, și-a ocolit grațios tovarășa ce-l întâmpina în sbor lin și repede.

Dinspre mijlocul insulei, s'au auzit apoi pași repezi de fugă, și printre micii arbori au apărut peste puțin John White și Mariette. Noua sosită, și-a apăsat răzând mâna pe piept spre a-și stăpâni sbuciumul sânelui de fecioară, stârnit de fugă, și cu obrajii rumeniți de aerul proaspăt s'a întors victorioasă către John strigându-i:

— Am câștigat! Iată-i; i-am găsit înaintea ta!

John a făcut o figură comică de om supărat și a dat din umeri indiferent:

— Văd că iar ai câștigat! A spus el. Dar până la urmă tot eu voi câștiga! Ce zici?

A zâmbit privind drept în ochii Ma-

riettei care zâmbind la rândul-i, s'a simțit cuprinsă de o sfiiciune așa cum nu simțise niciodată, și care a făcut-o să se roșească ușor și să schimbe direcția privirei.

Din câțiva pași repezi, John s'a apropiat de ea și atingându-i aproape urechea cu buzele i-a șoptit amuzat arătând spre Fred și Elys:

— Iată-i, nici nu văd nici nu aud! Sunt complet satisfăcuți că se găsesc unul lângă altul! Mare lucru și fenomenul acesta ciudat!

Tânăra fată i-a aruncat o privire curioasă și nu și-a putut stăpâni imboldul să-l întrebe:

— Este în adevăr un fenomen atât de ciudat?

— Hm! — a făcut el zâmbind — când ești pus în fața lui pentru prima oară așa cum mi se întâmplă mie, fără îndoială că îți apare ciudat!

— Eu nu găsesc nimic ciudat în aceasta! A mărturisit Mariette cu un zâmbet șiret. Dimpotrivă este ceva atât de natural, atât de... atât de atrăgător!

— Mariette! — a exclamat John White cu o sclipire de satisfacție în ochi. Mariette, te înțeleg bine?

Tânăra fată era însă departe pe po-

teca fugind ușoară ca o arătare către cabana de lemn.

John, preocupat ca de o mare problemă, cu ochii în pământ și cu fața serioasă, a pornit și el înapoi pe potecă pășind rar, fără a mai arunca măcar o singură privire către Fred și Elys care, pe micul promotoriu unde se găseau, nu mai priveau către întinsul nesfârșit al mării ci își căutau adânc în ochi aceeași taină pe care o căuta și John...

.
Ziua a trecut pe nesimțite ca un vis frumos și seara a venit aducând cu ea o liniște profundă pe mica insulă. Căldura se menținea neschimbată iar vântul încetase cu totul.

Cei nouă locuitori ai insulei, s'au adunat, în sala cea mare a clădirei de lemn și cu toate că nimic nu indica faptul că o primejdie i-ar putea amenința, și-au verificat iarăși armele cu grijă. În noaptea ce urma, se hotărîse să vegheze bătrânul Philippe Guernec. La început, fii săi nu voiseră să-l lase, dar tatăl lor insistase atât de mult, încât până la urmă au cedat cu toții.

Erau hotărîți să mai rămână cel puțin o săptămână în insulă, adică atâta timp cât Fred socotea că fratele său, inspectorul Moor va pune în curent poliția

franceză cu întreaga afacere. Atunci, când protecția autorităților țării în care se găseau le-ar fi fost asigurată nu mai aveau nici un motiv să stea ascunși.

În cele 24 de ore ce trecuseră neliniștea se risipise încetul cu încetul. Au socotit că acel avion ce îi urmărise, făcuse aceasta cu totul întâmplător, neavând nici o legătură cu Sacra și banda sa.

Au mâncat veseli și peste un timp, oboșiți de plimbările pe insulă și mulțumiți de siguranța acelui cuib primitor, au plecat să se culce întocmai cum făcuseră și în seara trecută.

Elys a ținut mai mult ca de obicei mâna sa în aceea a lui Fred, și apoi smulgându-se brusc de lângă el, a pornit în fugă pe scara de lemn ce ducea în camera sa și a Mariettei, la primul etaj.

Fred și John, au mai rămas, gânditori o vreme și apoi au plecat și ei la culcare, urcând scara în același timp.

Frații Guernec, și-au întins hamacurile ca și în noaptea trecută la câte un colț al marei sufragerii și în curând întocmai ca doi copii au adormit fără grije.

Philippe Guernec, a închis ușa cea mare din față cu zăvorul și trecând în camera de jos ce servea drept bucătărie, a urat noapte bună bătrânului pescar

José, care se pregătea la rându-i să se culce.

Incent, spre a nu-și deștepta fiii, Guernec, a revenit în sufragerie și s'a așezat lângă fiica sa, ce nu plecase încă, pe canapeaua cea lată sprijinită de marginea căminului.

Dorotheea Guernec a privit o clipă profilul energetic al bătrânului, și apoi luându-i mâna, l'a întrebat în șoaptă:

— Tată, voești să rămân și să veghez cu tine?

Guernec s'a întors spre ea și un zâmbet blând a îndulcit trăsăturile sale regulate și aspre.

— Buna mea copilă! — a murmurat el. — Pentru ce să pierzi o noapte lângă un urs bătrân ca mine? Nu fetițo, mergi la culcare și lasă numai bătrânului tău tată grija veghii! Sunt eu mai bine ca tine învățat cu așteptarea! Hai! Nu vezi că pici de somn?

Frumoasa Dorotheea s'a ridicat de pe canapea și amintindu-și de timpul când era copilă s'a așezat pe genunchiul bătrânului și i-a sărutat obrazul, mângâindu-i mustața deasă căruntă.

Philippe Guernec a sărutat-o pe frunte și după o vreme ea s'a ridicat șovăitoare și a pornit încet spre scară. Din fața trântelor i-a mai trimis o sărutare

mută cu vârful degetelor, și a pornit spre cea de-a treia cameră ce se găsea în etajul de sus. Dorotheea, dormea singură într'un mic dormitor ce și-l aranjase după gustul său cu un an și ceva mai înainte.

Bătrânul Guernec a rămas gânditor pe canapea ascultând respirația regulată a fiilor săi. A trecut astfel mai bine de o oră și Philippe căscând, s'a ridicat de pe canapea și s'a plimbat de mai multe ori cu pași scurți prin fața mesei. S'a oprit apoi și ochii i s'au fixat pe revolverul lucitor de lângă lampă. L'a luat, l'a cântărit o clipă în mână, și apoi cu gesturi tot așa de liniștite a micșorat flacăra lămpii până când un semi-întunec prielnic odihnei a învăluit întreaga încăpere. Ducând revolverul cu sine, a revenit la canapea pe care s'a așezat ușor așa ca resorturile să nu scârțâe.

Noaptea se anunța liniștită și încă două ore au trecut fără ca tăcerea să fie tulburată de ceva neobișnuit.

Guernec, s'a ridicat iarăși și venind lângă lampă, a privit de aproape ceasul de argint bătrân ca și el pe care îl purta dinaintea căsătoriei sale. Era unu și douăzeci și două de minute. A revenit la canapea purtat de gânduri cari se de-

păneau lin din caerul trecutului, și stând așa, a ațipit...

Clanța ușii s'a mișcat, dar bătrânul nu a simțit; apoi, o figură a scrutat prin mica fereastră interiorul camerei, și vârful unui diamant a mușcat ușor sticla.

Bătrânul Guernec dormea fără grijă, la fel ca fiii săi.

Un pocnet sec a răsunat ca un pahar ce s'ar sparge pe un covor moale, și apoi o mână s'a strecurat plină de grijă până la zăvorul ferestrei.

Philippe a făcut o mișcare în somn dar nu s'a deșteptat. Capul i s'a aplecat pe rezemătoarea sofalei într'o poziție mai bună, și un zâmbet de mulțumire i s'a așternut pe figură.

Mâna a dispărut dela fereastră și un cap cu părul în desordine și ochi strălucitori a apărut în locul său.

Capul s'a aplecat prudent în interiorul încăperii și a privit atent către locul unde se vedea strălucind zăvorul ușii. Erau până acolo aproape trei metri.

Încă o clipă și omul dela geam a dispărut. Când a revenit peste câteva minute, ducea cu sine bastonul lung al unei undițe. Prudent, fără a provoca un singur zgomot cât de mic, bastonul a fost introdus pe fereastră și în curând, extremitatea lui la care era fixat un ochi de

sârmă a ajuns lângă zăvor. Capătul acestuia de metal, arunca un reflex argintiu în semi-întunec.

Bărbatul, care manevra bustonul cel lung, a dovedit o dibăcie rară, căci dela cea de-a treia încercare ochiul de sânmă a prins capătul rotund al zăvorului. A tras, și fierul scârțâind ușor, a început să alunece înapoi din scobitura sa ghintuită.

O clipă, omul de afară și-a întrerupt operația, dar bătrânul continua să doarmă. După ce l-a privit, a tras din nou și o ușoară mișcare a ușii, l-a înștiințat că intrarea era liberă. Mulțumit de isprava sa, omul a tras cu aceiaș precauțiune bastonul de undiță și l-a rezemat de perețele exterior.

A făcut semn apoi altui bărbat care îi urmărise manevrele cu încordare, și amândoi au înaintat tăcuți ca niște umbre până la ușa pe care au împins-o fără sgomot.

Bătrânul Philippe Guernec, continua să doarmă nepăsător.

Primul dintre cei doi cari intraseră, era un bărbat înalt, ușor adus de spete, cu figura aspră și îmbătrânită înainte de vreme. Avea o mustață mare, căruntă peste care își trecea din când în când buza de jos într'un tic necontrolat pe care i-l provoca încordarea.

Al doilea bărbat ce pătrundea în urma sa, nu era altul decât Sacra-Aly-Bey. De data aceasta, nu avea barbă, și bărbia sa voluntară se reliefa amenințătoare înaintea. Cu o privire, a cuprins întreg ansamblul sufrageriei observând și revolverul ce strălucea slab pe canapea lângă bătrân.

Cu pași de felină s'a apropiat și fără a deplasa măcar aerul, a întins cu prudență mâna și a apucat arma.

S'a retras cu aceeași mare grijă până lângă însoțitorul său care rămăsese în mijlocul camerei, și cu gesturi mute, l-a făcut să înțeleagă ce voeste dela el. L-a întins revolverul, făcându-i apoi semn să se așeze într'un colț întunecat.

Hypolite, nu era o ființă prea inteligentă, dar înțelesese destul de bine ce voeste acest om cu ochi teribili dela el. Trebuia să stea acum să pândească și să-i rețină jos aici cu revolverul pe acei cari ar fi încercat să-l împiedice pe Sacra de a o aduce jos pe Elys.

Hyppolite era un pescar depe coastă. Străinul îi plătise foarte bine pentru călătoria aceasta, și în plus îi promisese că îi va da încă de două ori pe atât când afacerea va fi terminată.

Cei trei Guernec, erau dușmanii săi, așa că nu vedea nici un rău să-l ajute

pe acest om și să-i redea „soția” răpită de alții — după cum îi spusese el — și ținută aici în insulă prizonieră cu ajutorul familiei Guernec. Așa dar, îl ajutase și acum, în umbra scării, aștepta.

Sacra nu a întârziat mult. Cu arta sa de a se furișa nesimțit, reușise să ajungă până în camera fetelor care nu se încuia pe dinăuntru și Elys sub atingerea brațului său a tresărit înfiorată.

O șoaptă ca un suflu la ureche, a făcut-o să se ridice supusă, în îmbrăcăminte sa albă de seară. Fâșia foarte subțire de lumină ce călăuzise pașii oculistului, a țâșnit iarăși pentru o clipă din lanterna sa. Fără nici un sgomot, a luat sub un braț veșmintele și pantofii fetei și au eșit din cameră fără ca Mariette să-și simtă cât de puțin somnul turburat. Pe coridor, Elys a scâncit slab, dar o strângere ușoară a lui Sacra, a făcut-o să tacă.

Ca două fantome, au coborât scara iar la un semn al lui Sacra, Hyppolite a pornit la rândul-i cu mare precauție spre ușa ce da în afară, deschizând-o.

Elys, condusă de cel care o stăpânea, a ajuns până în mijlocul încăperii, unde o forță stranie a făcut-o să se oprească. Sacra, iritat, i-a șoptit câteva porunci scurte, dar de data aceasta, tânăra fată

părea că nu îl aude. Lanțurile lui perfide nu reușeau să aibă tăria de a o subjuga iarăși, căci un sentiment puternic se născuse în inima sa, un sentiment care întrecea forțele diabolice ale ocultismului.

Când Sacra a tras-o ușor spre ușă, ea s'a smucit și învingând pentru o clipă forța ce o stăpânea, a strigat chinuită :

— Fred, iubitul meu ! Vino ... scapă-mă ! Unde ești ?

Cu o exclamație de furie ocultistul a smucit-o spre eșire.

În aceiaș clipă, trei bărbați erau în picioare; Guernec urmărit de fii săi, năvăliau spre ușă căutând a tăia retragerea răpitorului. Sacra a fost însă mai repede ca ei. Aruncând veșmintele fetei ce le mai ținea încă într'o mână, a tras-o cu putere, reușind să iasă.

Afară, s'a produs însă un fapt care i-a dublat furia; Elys, aplecându-se peste mâna care o strângea ca și un clește, și-a înfipt în ea dinții săi miciuți și albi. Sacra învins de durere, i-a dat drumul o clipă căutând să o prindă cu mâna cealaltă. Smulsă însă ca de o forță nevăzută, Elys s'a ferit la o parte, și peste câteva clipe, se pierdea într'o fugă nebună printre arbuștii învăluiți de întunec din dreapta clădirei.

Sacra, ar fi voită să o urmărească dar o privire aruncată în urmă, l-a convins că partida era pierdută. Hyppolite, voise să folosească revolverul, dar bătrânul Guernec luându-i înaintea, l-a lovit cu pumnalul sub bărbie făcându-l să se rostogolească pe potecă și să scape arma. Când s'a ridicat, o nouă lovitură a lui Philippe, l-a făcut să scoată un strigăt de durere și să se întoarcă fugind năuc spre locul unde își lăsase barca.

Nahut Sacra-Aly-Bey, văzând venind amenințatori spre sine pe cei doi tineri Guernec, a socotit că este foarte prudent să urmeze exemplul însoțitorului său.

Nu a ezistat însă să scoată un revolver și să tragă mai multe gloanțe înapoi.

Frații Guernec s'au oprit la un strigăt prevenitor scos de Philippe și unul dintre ei, s'a înapoiat în casa de lemn revenind în curând cu două puști. Au reluat goana, dar s'au convins peste puțin — când dinspre mare, au răsunat lovituri grabite de vâslă — că era prea târziu. Când au ajuns la țărm, barca ușoară a lui Hyppolite se îndepărta cu pânzele întinse. Nu mai avea nici un rost să tragă în întunec...

S'au înapoiat și i-au găsit pe toți ai casei alarmați. Glasul lui Fred Holm, răsună în depărtare pronunțând numele

de Ellen. Jean-Louis și fratele său, au pornit imediat împreună cu John White să-l ajute în căutarea sărmanei fete și în curând, s'au înapoiat cu toții aducând-o și pe fugară. Fusesse găsită speriată și tremurând în spatele unei movele de stânci, unde se refugiase sfârșită de puteri. Se aruncase suspinând sfâșietor în brațele lui Fred, rugându-l să nu se mai despartă de ea niciodată.

Tânărul o mângăia ca pe un copil încurajând-o și promițându-i că niciodată nu o va mai lăsa singură.

Au reintrat cu toții în sala cea mare de jos a clădirei și după ce Fred a pansat rănile pe care Elys și le făcuse la picioare alergând, s'a ridicat murmurând abia perceptibil :

— Imi vor plăti bandiții ! Nu-i voi ierta niciodată !

Ca un răspuns la provocarea sa, un sgomot sec s'a auzit la ușă iar când au alergat să vadă ce este, au auzit în întunec nereg pașii unui om ce se îndepărta în fugă.

Au alergat după el, dar ca și mai înainte, barca s'a îndepărtat de țărm la timp.

Inciudat, Jean-Louis a tras câteva cartușe de carabină în întunec, către umbra vagă ce o făcea corabia în timp ce

se îndepărta. Un râs batjocoritor i-a arătat însă că nu și-a atins ținta.

De data aceasta, au așteptat la țărm până când s'au convins că cei doi atentatori au părăsit cu adevărat apele insulei.

Când s'au înapoiat la cabană, i-au găsit pe ceilalți neliniștiți și în prada unei mari turburări.

Mariette, care smulsese din ușă pumnalul ce provocase sgomotul acela sec atunci când fusese asvârlit, s'a apropiat de Fred Holm. Tânărul se aștepta la o lovitură ; deaceia, nu a fost prea uimit când ea i-a întins o hârtie scrisă în grabă cu litere mărunte.

— Scrisoarea aceasta — a explicat tătara fată — era prinsă de pumnalul asvârlit în ușă !....

Tremurând ușor de emoție, ca și când s'ar fi așteptat la o veste fatală, Fred Holm s'a apropiat de lumină și a citit cu voce tare :

„Incetați jocul de rezistență. Spre a înlătura complicațiile, vă propunem un schimb. Avem în puterea noastră pe Elen Moor. Dacă dumneata, Fred Holm pornești spre Paris fără prieteni și fără a anunța poliția, numai cu Elys, ne luăm obligația de a nu vă face nici un rău pe

Drum. În plus, o vom lăsa pe Elen Moor la hotelul unde ați tras în strada Saint-Honoré. Veți pleca împreună cu Elen Moor și o veți lăsa pe Elys în hollul hotelului. Dacă Fred Holm refuză acest schimb, o vom ucide pe Elen și o vom răpi pe Elys. Nu anunțați pe nimeni despre aceasta că riscați viața Elenei. Așteptăm până poimâine după amiază !”

Fred Holm a încheiat citirea misivei cu un oftat.

— Sărmanul băiat ! — a murmurat John White. Va trebui să o sacrifice pe Elen cea brună pentru Elen cea blondă... sau invers...

Zorile i-au prins încă nehotărâți. Iși luau tocmai masa de dimineață când Mariette a făcut o descoperire uimitoare.

— Ați observat — a spus ea — că părul domnișoarei Elys se decolorează la rădăcină ?

Constatările și presupunerile Mariettei nu se opreau aici și când ea i-a spus numai lui John White ce credea, acesta a privit-o uimit.

— Știi că ești o fată și jumătate buna mea Mariette ! — a exclamat el cu admirație. Sunt de mult în căutarea unui exemplar atât de rar !

John White a făcut apoi tot ce i-a stat în putință să-l convingă pe Fred că

cea mai bună cale era să-și salveze cumnata.

Până la sfârșit, Fred Holm era convins că datoria lui era să plece imediat.

Mariette, l-a tras deoparte pe John White și i-a șoptit :

— Dar dacă i-am spune ?

— Nu încă — a spus el — nu ne va crede căci o iubește prea mult !

Aproape de prânz, au părăsit insula triști că nu reușiseră să găsească aici un refugiu așa cum crezuseră și seara debarcau stăpâniți de tristețe pe coasta franceză...

CAPITOLUL XV

O bănuială îngrozitoare

Fred Holm, având fața unui condamnat la moarte, a coborât scara hotelului. Era ora zece fără cinci minute.

Elys, agățată de brațul său îi căuta privirea, dar el se ferea cu încăpățănare să se uite la ea.

Deodată, a simțit o tersărire în inimă. În holl, o femeie venea în întâmpinarea sa. De sub pălăria micuță, ieșeau câteva frumoase bucle blonde. Era Elen Moor.

Elys, deodată i-a lăsat brațul și cu mișcări de automat s'a dus în întâmpi-

narea celeilalte. Cele două femei s'au oprit față în față privindu-se în tăcere.

Fred, privitor mut, se simțea cuprins de amețeală. Față în față, Elen numărul unu și Elen numărul doi, se contemplant. Elen cea blondă și Elen cea brună ; atât de similare și totuși atât de mult deosebite...

— Elen ! A exclamat el cu o voce turburată.

Două perechi de ochi albaștri s'au întors în acelaș timp către sine.

— Să ne așezăm undeva. A hotărât el, făcând sforțări să vorbească liniștit.

A arătat un divan.

Cele două Elen s'au așezat una la dreapta și cealaltă la stânga sa. Continuau să se privească cu aceiaș ochi neprietenoși. După toate aparențele, aveau teamă una de cealaltă.

— Mai înainte de toate — a început Fred, — povestește-mi Elen tot ce ți s'a întâmplat și cum ai ajuns aici din Londra ?

Elen Moor și-a trecut o mână peste frunte.

— Ți reamintești de scrisoarea pe care ne-ai trimis-o Fred ? Scrisoarea dela Fouras ? A sosit la Guildford acum câteva zile în cursul dimineții. L-am ru-

gat pe Richard să ia măsuri în aceeași zi dar mi-a spus că va avea grijă el să se ocupe de cele ce-i scriai, a doua zi.

Acest fapt mi-a făcut rău, căci știam ce grabă era și aș fi voit să-ți vin în ajutor cât mai repede ție și... tânăra femeie a făcut o scurtă pauză... și acestei domnișoare...

Elen a oftat din greu.

— În aceiaș seară — a urmat ea — așteptam liniștită sosirea soțului meu când am auzit o ciocănitură în ușă. Când am deschis, am simțit numai că mi se aplică peste față un mare tampon umed cu miros dulceag, și apoi, nu am mai știut nimic...

„Când m'am deșteptat iarăși, eram în cabina unui vas; simțeam o puternică durere de cap, iar legăturile cu cari îmi erau immobilizate mâinile, mă făceau să sufăr enorm. Cineva care se afla în spațele meu, a observat probabil că mă mișc, căci fără a putea să văd cine este, a venit lângă mine și mi-a aplicat iarăși peste față acel tampon îngrozitor... Am voit să mă sbat, dar iarăși mi-am pierdut cunoștința. Nu am redeschis ochii decât într-o cameră necunoscută. O femeie a venit și mi-a adus mâncare, dar nu a voit să scoată nici un singur cuvânt, cu toate rugămințile mele de a-mi

răspunde. Am rămas acolo timp de două zile. În sfârșit, azi de dimineață, mi-a legat ochii cu o fâșie de posav negru și mi-a cerut să o urmez. M'a condus prin mai multe coridoare, apoi, am coborât mai multe scări și în sfârșit am simțit aer proaspăt ; am știut că eram lângă o mașină abia când mi-a cerut să mă urc.

Când am fost sus, mi-a spus : „Pe drum vei putea să-ți scoți legătura dela ochi. Te găsești în Paris. Acest taximetru te va conduce în strada Saint-Honore, la hotelul Oxford, unde te vei întâlni cu Fred Holm. Te așteaptă acolo.”

Sunt fericită că te văd bine și sănătos Fred. Dar cum pot să-l înștiințez pe soțul meu ? Nu a venit și el aici ?

Fred Holm a lăsat capul în jos. S'a produs o lungă tăcere.

În sfârșit, Fred a murmurat :

— Elen, trebuie să fi foarte tare și curajoasă, sunt silit să-ți dau o lovitură îngrozitoare !

— Richard este mort ! A exclamat ea pâlind.

— Nu, mai rău !

Tânăra femeie l-a privit cu ochi plini de spaimă.

— Elen — a reluat el blând amintește-ți că Richard ți-a vorbit adesea după ce te-ai căsătorit despre colierul mătu-

șei tale. Cu toate acestea, el a susținut în fața mea și a d-lui Rice, că nu a cunoscut existența lui până acum câteva zile. Amintește-ți deasemeni că miss Lydia Green a mers mai întâi la el să-i spună că ceva anormal se petrece în casa mătușei sale. Ce a urmat știi. Apoi, acel misterios Manfred nu a mai venit în apartamentul său, cu toate că nu știa că i-am descoperit secretul. Cineva deci trebuie să-l fi înștiințat. În sfârșit, ultima probă : bandiții nu știau că noi ne găseam la Fouras. Eram acolo în siguranță. Imediat însă ce Richard Moor a primit scrisoarea mea, ei au fost puși în curent...

Elen l-a privit înmărmurită.

— Voești să spui — a șoptit ea șovăitor — voești să spui că Richard... că soțul meu...

Fred a lăsat trist capul în jos.

— Da Elen. Că Richard, fratele meu și soțul tău, este un criminal. A afirmat el grav. — Să dea Dumnezeu să mă înșel ! Dar înlanțuirea matematică a faptelor este o dovadă greu de sdrobit...

Elen și-a cuprins capul în mâini.

— Este de necrezut ! Imposibil ! A strigat ea revoltată.

— Aș fi fericit să fi făcut o greșeală

monstruoasă ; era însă datoria mea să te înștiințez.

S'a căsătorit poate cu tine, tocmai pentru a îndepărta orice primejdie. Dacă s'ar fi găsit colierul în posesia sa, tu, moștenitoarea lui legitimă, era natural să-l ai și aceasta ar fi explicat faptul...

Elen a scos un strigăt.

— Atunci el ar fi...

— Da, el ar fi acel care a ucis-o pe Miss Mabel Wilson. Desigur — ținând drept bună această presupunere — multe lucruri rămân încă neexplicate. Nu pot însă decât să stabilesc faptele. Richard ar fi putut să profite de toate înlesnirile pe care i le da situația sa oficială spre a-și conduce din umbră comploturile sale diabolice. În acelaș timp, menținea o aparență de nevinovăție și o loialitate de paradă cu care a reușit să ne înșele pe toți. Acum, văzându-și complicitățile urmărite și el însuși fiind pe punctul de a fi descoperit, a socotit că este practic să ... să te ...

— Să mă suprimi? — a spus Elen cu o voce abia inteligibilă. Atunci ... dar atunci pentru ce mi-a redat libertatea?

— Pentrucă ... Fred a ezitat ... pentru că Richard, Sacra-Bey și banda lor, țin ca această sărmană copilă să revină în mâinile lor. Pentru ce țin atât de mult

la acest lucru ? Este încă un mister pentru mine ! Orice ar fi, ei m'au înștiințat că te găsești în mâna lor și că îți vor reda libertatea cu condițiunea ... cu condițiunea — a sfârșit cu voce joasă Fred — să le-o redau pe Elys...

S'a produs o lungă tăcere. Elen, își ascunsese fața în mâini.

— Copila mea ! Micuța mea fetiță ! A exclamat Fred covârșit. Ce vei face ! Ce vom face noi toți ? Mi-au dat ordin să o las aici căci dacă nu, te vor ucide pe tine.

Tânărul s'a ridicat. Elys care până atunci ascultase conversația în tăcere, s'a prins de brațul lui privindu-l sfâșietor :

— Nu mă lăsa singură Fred ! Fred, scumpul meu, cred că nu mă vei părăsi ! Mi-ai promis că mă salvezi !

Elen se ridicase la rândul său. O hotărîre sobră se citea pe fața ei îndurerată.

— O vei salva Fred. — A hotărît ea. — Trebuie să o salvezi !

— Dar tu cum rămâi ?

— De mine nu trebuie să ții seamă ! Viața mea s'a sfârșit ! Dacă mor, este cu atât mai bine !

Înainte ca Fred să fi avut timpul să o rețină, s'a îndreptat spre ușă și a dis-

22-11-16

Holm tocmai pornea în fugă să o urmărească, dar ea a apărut iarăși însoțită de doi gardieni.

Stăpânindu-și disperarea, Elen a declarat polițiștilor :

— Suntem în primejdie de moarte. Neglegiuiții ne urmăresc. Salvați-ne !

— Nu vă temeți de nimic ! — I'a încurajat cel mai în vârstă dintre polițiști. — Sunteți de acum înaintea sub protecția poliției. Vă voi duce la comisariat spre a povesti acolo toată chestiunea. Hei ! Un taxi !

Insoțiți de agenți, au părăsit hotelul și s'au urcat în automobilul ce venise în față cu grabă. Polițiștii i-au invitat să se așeze în fund și au luat loc în fața lor.

— Fără îndoială că au să ne urmărească ! A exclamat Fred cu voce aspră. Sunt capabili de orice, acești oameni !

— Nu vă temeți de nimic ! A repetat agentul. Aveți un revolver ?

— Da.

— Pot să-l văd ?

Fred a scos un revolver și agentul i l-a luat din mână ca pentru a i-l examina. Deodată însă, împreună cu celalt s'a aruncat asupra lui, l-au legat și i-au îndesat un căluș în gură.

Până când cele două tinere fete să-și

Dea seama de ce se întâmpla, au fost și ele imobilizate.

Fred, nebun de furie neputincioasă, nu ar fi putut să spună cât timp a ținut cursa prin Paris. Insfârșit, mașina s'a oprit. Pretinșii agenți au coborât împreună cu șoferul. Apoi, toți trei i-au scos pe prizonieri trăgându-i în urma lor ca pe niște pachete spre o casă situată pe un teren viran.

Ușa casei s'a deschis și Sacra Bey, a apărut în prag.

Criminalii și victimele lor tocmai erau pe cale să dispară în casă, când deodată un fluierat strident a sfâșiat aerul. Din toate părțile au apărut agenți. În câteva clipe casa a fost înconjurată și invadată.

Au răsunat strigăte puternice, câteva împușcături și apoi în tăcerea ce a urmat, o voce hotărâtă s'a auzind ordonând cu intonații de oțel :

— Toată lumea să intre în camera dela dreapta! Să se pună sentinele în toate părțile și la uși. Deslegați prizonierii!

Un agent s'a aplecat peste Fred, i-a deslegat legăturile, l-a ajutat să se ridice și l-a îndrumat spre camera unde erau ceilalți.

Prima persoană pe care a văzut-o Fred, a fost inspectorul Spoon dela Londra.

Încă zăpăcit și șovăind pe picioare, Fred Holm a făcut câțiva pași către el.
— Doamne — a strigat el din fundul inimei. — Sunt fericit să vă văd dom-
nule inspector!

CAPITOLUL XVI

O lovitură de teatru

În mijlocul camerei, ținut de mai mulți agenți se afla Nahut Sacra-Ali-Bey. Ochii săi negri scânteiau depe fața-i pa-
lidă.

Inspectorul francez Lepic, a înaintat către el și i-a pus cu asprime mâna pe umăr.

— Lenoir Jules — a spus el rece — în numele legii te arestez!

Ocultistul l-a măsurat cu o privire dis-
prețuitoare.

— Cui vorbești dumneata? A spus el calm.

— Este zadarnic să mai joci comediei! A reluat inspectorul. Acum ești demas-
cat.

În timp ce i se puneau cătușele, un sergent care îl însoțea pe inspectorul Le-
pic, a scos o hârtie și a citit cu voce tare:
Lenoir Jules, născut la Paris în anul

1898, arestat ca hoț de buzunare la vârsta de treisprezece ani și trimis la casa de corecție. Arestat a doua oară în 1919 pentru numeroase furturi și agresiuni nocturne în cartierul Belleville. Condamnat la 5 ani închisoare și evadat dela Santé în 1920. Arestat din nou în 1927 la bălciul național, unde opera escrocherii și șarlatanisme ca ghicitor ambulant. Reușește iarăși să evadeze rănind doi agenți. Dispare pentru mai mulți ani și reapare la Paris în 1932, sub numele de fakirul Renath experimentând în public experiențe de clar-vedere și hipnotism. În urma unui furt la marchiza de Beaulieu, Renath este demascată, dar înainte de a fi prins, dispare cu complicea sa zisă Elys, care-i servea drept mediu de peste un an de zile.

Abia de o săptămână, a revenit la Paris și s'a înscris în registrele hotelului „Luteția” sub numele de mister Reily. A fost însă recunoscut de către scriitorul englez Fred Holm, ca fiind Nahut Sacra Ali-Bey șeful unor nelegiuți cari operau în Anglia. În urma unei anchete, și a mărturiei doamnei von Paassen, văduva unui armator olandez, s'a stabilit că Reily și Sacra sunt una și aceeași persoană.

Copilul Pierre Picot, dela casa de mode Malyneux, a recunoscut în Reily-Sacra

pe fakirul Renath pe care l-a văzut la cazinoul Bécon-les-Bruyères.

Susnumitul, este acuzat de furtul bijuteriilor marchizei de Beaulieu, de asasinarea Mabelei Wilson din Guildford și de furtul colierului său de perle, de omorîrea prin imprudență a domnișoarelor Sarah Moor și Lydia Green la Londra, de răpirea milionarului american Georg Barney a contelui de Mirandello, a soției inspectorului Moor din Guildford precum și de alte fapte penale de importanță secundară

— Mărturisești Lenoir?

Omul cu ochii negri, a dat din umeri fără să răspundă.

— Bine, vei vorbi mai târziu! Sergent! Stabilește identitatea celorlalte persoane implicate!

Sergentul, a scos o altă hârtie și a reînceput să citească monoton:

„Kelly Thomas, fost artist, urmărit de poliția engleză pentru complicitate în afacerea răpirii colecționarilor din Londra și de însușirea unor false personalități cum sunt aceia a domnișoarei Sarah Moor și a ziaristului Manfred.

„Kelly Jane, soția sa, acuzată de complicitate în aceleași afaceri.

„Graudin André fost pilot de aviație și Pauchard Ernest fost profesor de box,

acuzati de complicitate în afacerea de răpire a scriitorului englez Holm a soției inspectorului Moor și a unei necunoscute numită Elys”.

Acuzații nu au opus nici o rezistență când li s’au pus cătușele. Toate ușile erau păzite și în împrejurimi se găseau numeroși agenți.

Printre asistenți se aflau cei trei veniți din Anglia : milionarul Georg Barney, contele de Mirandello și inspectorul Richard Moor, care s’a grăbit să-și înbrățișeze soția regăsită. Erau prezenți de mult, căci veniseră odată cu polițiștii înainte de a se produce arestările.

— Sir Peter Ormsby! — A răsunat în aceiaș clipă vocea inspectorului Lepic.

Cel interpelat a apărut palid dintr’un colț... Fusesse găsit în casa bandiților.

— Sir Peter — a reluat Lepic — vă rog să rămâneți la dispoziția inspectorului Spoon dela Scotland Yard. Vi se va comunica ceva personal! Sergent urmează lectura!

Cu aceiaș voce monotonă sergentul a reluat:

„Englezul Jack Red, spion din timpul războiului mondial. Cunoscător perfect al limbei germane și autor a numeroase excrocherii de mare răsunet internațional.

Obişnuit a se da drept profesor de preferință de arheologie sub numele de Sauerbruch.

În contact de mai multă vreme cu Sacra Bey ia sub controlul său partea financiară a bandei.

În contact cu numeroşi excroci internaţionali, îi este posibil să plaseze fructul furturilor tovarăşilor săi. Mare specialitate în plasarea bijuteriilor, tablourilor şi a altor lucruri de artă. Acuzat de spionaj în diferite ţări şi de complicitate cu Sacra-Bey“.

— Însfârşit te-am prins! A exclamat inspectorul Spoon. Ah, stimată Red, ne-ai dat tare mult de lucru!

Cel numit, un personagiu înalt cu o barbă venerabilă şi cu ochelari cu rama de aur, a zâmbit uşor dând din umeri.

— Acum, — a reluat Spoon — voesc să vorbesc cu Elen Moor născută Elen Smith...

Înainte ca soţia inspectorului Moor să se desprindă dela braţul soţului său, a răsunat din apropiere un strigăt sfâşietor :

— Eu sunt! Eu sunt aceasta!

Elys, palidă, şi în prada unei emoţii extraordinare, a înaintat şovăind pe picioare şi întinzând mâinile.

— Elen Smith! Acesta este numele meu! Eu sunt! Eu sunt aceasta! Eu sunt!

Elen Moor, soția inspectorului, s'a sprijinit de perete palidă.

— Această sărmană femeie este nebună! A exclamat ea cu voce tremurătoare. Nu știe ce spune!

Inspectorul Richard Moor roșu la față a izbucnit plin de mânie:

— Ce este demența aceasta criminală? Elen Smith este soția mea! În registrele de stare civilă dela Guildford...

Fred Holm i-a tăiat vorba:

— Imi este teamă că această sărmană copilă nu și-a pierdut mintea — a spus el cu o voce monotonă. — Cred că adevărul este altul. Biata fată este o pradă nevinovată a ocultistului Sacra, care întocmai ca și pe alte persoane, o ține sclavă a forțelor invizibile!

A hipnotizat-o adesea pentru scopurile sale diabolice și i-a impus numeroase personalități pe cari urma să le înlocuiască. Astfel, a fost complicea involuntară la tragica întâmplare din casa domnișoarei Sarah Moor când a jucat rolul unei infirmiere. Tot ea a contribuit la răpirea d-lui Georg Barney sub masca domnișoarei Ann Boles...

Barney a scos o exclamație ușoară.

— Deasemeni — a urmat Fred — a

jucat rolul fiicei contelui de Mirandello, ajutând la răpirea colecției de tablouri a acestuia. A fost pentru un timp contessina Grazzia di Mirandello...

— Santa Madonna! — a murmurat di Mirandello surprins.

— Acest om infernal trebuie că i-a sugerat acum o nouă personalitate, aceea a Elenei Smith, urmărind cine știe ce scop întunecat...

Elys, a întors către Fred Holm fața sa îndurerată.

— Fred! Scumpul meu prieten! Crede-mă! Oh, crede-mă! Nu sunt cum bănuiești tu inconștientă sau nebună! În sfârșit, în sfârșit! Acum îmi reamintesc adevăratul meu nume! Sunt Elen Smith! Eu sunt aceasta. Eu, Eu!...

John White, prietenul aviator al lui Fred, care se găsea lângă inspectorul Spoon, a înaintat pe neașteptate în centrul camerei:

— Există un mijloc de a o identifica pe această tânără — a declarat el cu voce hotărâtă. Am uitat complet să vă mai spun despre aceasta inspectore! Mi-a venit în minte deabia acum.

Când Sacra Bey a sosit la aerodromul Bourget împreună cu ea și cu ceilalți doi complici, eu, cum v'am spus, i-am urmărit.

Pe drum, lângă mașini, deodată ea s'a oprit în fața unei tinere femei foarte elegantă care vorbea cu mai multe alte persoane și i-a strigat: „Maud Peel”. Tânăra femeie s'a întors și a înaintat către ea, dar bandiții au luat-o pe Elys și eu a trebuit să-i urmăresc. Este necesar să o regăsim pe această Maud Peel.

— Peel? — A repetat inspectorul Lepic. — Sunteți sigur că a pronunțat chiar acest nume?

— Cu totul sigur!

— În acest caz, este vorba de fica ambasadorului Statelor-Unite. În acea zi, ea aștepta la Bourget, venirea tatălui său care se întorcea dela Londra. Domnișioară — el s'a întors către Elys — o cunoașteți pe Miss Peel?

Elys, l'a fixat cu o privire complet lucidă.

— Maud Peel este prietena și colega mea.

— Tatăl său este ambasador?

— Ambasador? — S'a mirat ea. — Nu, este director al băncii Statelor-Unite.

— Este exact postul pe care îl ocupa domnul Reginald Peel acum doi ani, înainte de numirea sa la ambasadă.

Inspectorul Lepic, s'a apropiat de un

birou mare pe care se găsea un aparat telefonic.

A cercetat cartea și a format un număr.

— Alo ! A vorbit el când i s'a răspuns. — Aici este inspectorul Lepic de la siguranță. Pot să vorbesc cu domnul ambasador ? Este la masă ? Imi pare foarte rău că trebuie să-l supăr dar este o problemă foarte urgentă... Sunt dela siguranță, da ! Aștept !

O tăcere complectă domnea în cameră. Toți cei de față își rețineau respirația.

— Alo ! Domnul ambasador ? — A reluat Lepic după un timp. Vă rog să mă iertați că v'am deranjat, dar este vorba de ceva foarte grav. Identificarea unei persoane amestecată într'o afacere penală importantă. Această persoană, spune că este prietena și colega ficei d-vs. și susține că ar fi văzut'o la 10 Martie pe aerodromul Bourget. Cum ? Ce spuneți ? Miss Peel v'a vorbit despre aceasta ? A crezut și d-sa că-și recunoaște prietena sub voalul care-i ascundea figura ? Care este numele acestei prietene ? Elen Smith ? Domnule ambasador, este absolut necesar să procedăm la identificare complectă. O confruntare

urgentă este absolut necesară. Miss Peel ar putea...

— Țineți-o! A strigat deodată John White. — Voește să fugă! Să scape!

În cursul convorbirii telefonice, Elen Moor dase încet înapoi până când ajunsese într'un colț al camerei. Șovăitoare, s'a sprijinit de zid și a apăsat pe ceva; o ușă secretă s'a deschis și era pe cale să se închidă. Elen Moor ar fi dispărut dacă John White din două sărituri nu ar fi ajuns'o și nu ar fi reținut'o de o cută a rochiei.

S'a auzit o împușcătură și John White rănit la braț, a lăsat rochea cu o exclamație de durere.

Încercarea de fugă a fost însă zădărnica, fiindcă peste puțin Elen Moor, a fost dezarmată și readusă în cameră de doi polițiști.

Palid ca un mort, cu ochii mari deschiși și tremurând din tot corpul Richard Moor a ridicat brațele spre cer:

— Iată! Iată Doamne! Soția legitimă a inspectorului-șef din Guildford! Ce rușine îngrozitoare pe capul meu!

Richard neputând îndura lovitura, a căzut leșinat...

CAPITOLUL XVII

Intunerecul se risipește.

Cu părul puțin deranjat, dar foarte liniștită și surâzătoare, aceia pe care Fred Holm o cunoscuse totdeauna sub numele de Elen Holm, s'a adresat inspectorului Lepic:

— Cred domnule inspector că identificarea aceia a devenit fără nici un folos. Această tânără fată — și ea a arătat spre Elys — Este în adevăr Elen Smith. Sunt gata să vă dau toate explicațiile.

— Vă previn — a spus serios inspectorul — că orice veți spune va fi scris și va putea fi folosit împotriva d-vs. deci vă va putea acuza.

— Știu lucrul acesta; dar sunt o jucătoare înăscută. Am pierdut partida și voesc să o termin frumos. Dealtfel — și-a plimbat privirea surâzătoare asupra asistenței — momentul este ales cât se poate de bine. Am un auditor cât se poate de select! Imi permiteți?

Tânăra femeie s'a instalat într'un fotoliu mare în apropierea biroului.

— Ați vorbit mai înainte domnule inspector despre afacerea Beaulieu și despre Elys, complicea fakirului Renath

care-i servea de mediu și care a scăpat împreună cu el; eu sunt aceia!

Inspectorul Lepic a măsurat-o fără să-și ascundă admirația.

— Foarte mulțumit că vă întâlnesc doamnă! — s'a înclinat el.

— Vă cred inspectore! Întâlnirea noastră din trecut a fost de prea scurtă durată! Am reușit să vă scăpăm la timp cu bijuteriile marchizei!

— Ei, acum mărturisești Lenoir? A întrebat inspectorul pe Sacra.

Lenoir-Sacra a făcut un gest de indiferență.

— Imi este egal acum! Dacă „ea” a fost prinsă nu mai contează nimic...

— L'am cunoscut pe Jules — a început să povestească tânăra femeie — în târgul dela Trône. Era ghicitor ambulant. O bătrână țigancă îi dăduse noțiuni elementare spre a putea ghici în palmă. Mi-am dat imediat seama că avea posibilități extraordinare de dezvoltat. Am avut mai înainte ocazia să studiez în amănunt hipnotismul, magnetismul, chiromancia și psihopatologia. În timpul acela, eram secretara unui financiar belgian. Vă mai reamintiți de furtul cerceilor doamnei Férier? Cu suma ce am luat-o pe ei, am avut mijlocul de a-l ajuta pe Jules să-și continue studiile.

Mai târziu, un prieten al meu, un persan, i-a complectat educația. L'am introdus apoi în lumea mare, eu dându-mă drept mediul său. După o serie de reprezentații în provincie, unde am căpătat experiență, am obținut un angajament la Empire.

Aici ne-am pus în practică marea noastră lovitură.

Renath, a hipnotizat-o pe marchiza de Beaulieu și i-a sugerat să ne cheme să dăm o reprezentație în propria ei casă. Restul îl știți.

„La New-York, Jules a luat numele Nahut-Sacra Ali-Bey. Am închiriat un apartament frumos și ne-am specializat în metoda travestirilor; eu mă dam drept o străină bogată în trecere prin New-York și astfel reușisem să mă introduc în înalta societate și să șoptesc la urechea cutărei sau cutărei doamne tânără sau bătrână, adevărate „minuni” asupra maestrului Sacra.

Ceiece ne-a făcut renumiți, a fost povestea broșei de diamante a ducesei de Rochester. I'am furat eu însămi această broșă la un bal și puțin după aceea întâlnind-o din nou, i-am dat ideea să se adreseze celebrului clar-văzător. Am aranjat lucrurile așa, ca bijuteria să fie găsită într'o vizuină de bandiți — cari

bineînțeleles „fugiseră”, și de atunci, ducesa nu mai făcea nimic fără să-l consulte pe Sacra. Prin acest început maestru, noi am avut cea mai nobilă clientelă din America și Europa. Doamnele năvăleau în toată puterea cuvântului, la locuința noastră.

Eram de față totdeauna la consultații în calitate de mediu. Clientele noastre ne spuneau cele mai interesante secrete asupra vieții lor particulare și asupra aceleia a altora. Numai mulțumită acestor femei naive am reușit să realizăm lovituri unice. Prin complicele nostru englezul Jack Red, pe care Sacra l'a întâlnit întâmplător, și care se da drept profesorul arheolog Sauerbruch, am reușit să ne plasăm toate obiectele scumpe ce le procuram.

„Intr'o zi, una din clientele noastre ne-a adus'o pentru o consultație, pe tânăra domnișoară Elen Smith...

Un fior a trecut prin cei ce ascultau. — Această copilă încântătoare — a urmat povestitoarea — era pe punctul de a se imbarca pentru Europa sau mai precis, pentru Anglia. Tocmai primise dela bătrâna sa mătușă, care o aștepta la Guildford, o scrisoare foarte gravă. Mătușă, Miss Mabel Wilson, se simțea atinsă de o boală gravă și se temea că ar

putea să moară înainte de sosirea nepoatei sale. Spre a evita orice risc, bătrâna i-a scris în această misivă recomandată un secret de familie dintre cele mai importante. Avea în posesia sa un colier de perle de o valoare neprețuită, faimosul colier al Maharajului lăsat moștenire de colonelul Wilson. Convinși că acest tezaur indian le purta nenorocire acești oameni nu profitau de el. Păstrau colierul în safeurile băncii Naționale provinciale din Guildford și foarte rar, numai la mari nevoi, se hotărau să vândă câte o perlă. În felul acesta, colierul era aproape întreg.

Miss Mabel Wilson, explicase toate acestea nepoatei sale lăsându-i libertatea să se folosească de colier cum va voi, atunci când va fi al său. Copila, nehotărâtă, venise să-l consulte pe marele ocultist Sacra : Era bine să urmeze exemplul strămoșilor săi și să nu se atingă de colierul Maharajahului, sau era dreptul său să-l vândă spre a creea un orfelinat la Guildford ?

La început, Elen Smith s'a folosit de termeni nepreciși în povestirea sa. Sacra însă a presupus existența unei afaceri serioase pentru noi și a încercat cu bună-tate să o adoarmă, spre a o face să vorbească.

„S'a lăsat hipnotizată cu multă ușurință și cu ocazia aceasta, noi am constatat că era un subiect admirabil, de o sensibilitate extremă, care intra în transă dela cea mai ușoară sugestie.

Atunci, ne-a venit ideia: Ea va păstra locul meu de mediu chiar mai bine ca mine, iar eu urma să joc rolul său de nepoată.

Am aflat totul despre ea, și îmi venea ușor să o înlocuiesc căci — noroc excepțional — între ea și mine era o asemănare vizibilă. Din clipa în care părul meu a fost vopsit blond, asemănarea a devenit isbitoare. Atunci Sacra a deșteptat-o și a lăsat-o să plece după ce am aflat dela ea data plecării și faptul că urma să treacă singură oceanul. Ne-am imbarcat și noi pe acelaș vapor fără ca ea să știe. Imediat ce a intrat în cabina sa, am urmat-o. Am adormit-o cu cloroform și schimbarea s'a operat repede. Elys, mediul maestrului — așa cum o numisem, — avea, „rău de mare” și trebuia să stea întinsă în cabina sa unde era îngrijită de către Jane; eu, în aceiaș seară, cu părul vopsit blond și cu una dintre rochile sale albe cari mi se potrivea perfect, am trecut în sala de mâncare a vaporului. La sfârșitul trecerii Atlanticului, un ofițer din echipaj,

mi-a făcut o cerere în căsătorie. Era un omagiu adus artei mele.

Tânăra femeie s'a oprit o clipă visătoare și apoi a reluat :

— Nu aveți să mă credeți, dar mi-am jucat acest rol cu o plăcere fără seamăn. La urma urmelor, poate că nu era chiar un rol... Am avut o dragoste sinceră pentru toți acei pe cari i-am întâlnit în noua mea viață. Cunosc toate capitalele lumii dar localitatea mea preferată este Guildfordul. Aici m'am odihnit admirabil după viața mea sbuciumată. Când am sosit, Miss Vilson se simțea cu mult mai bine și nu mai era vorba de moarte. Trebuia deci să fim prudenți și răbdători. Aceste luni de așteptare nu mi s'au părut însă deloc grele. Sacra era nerăbdător, dar mie îmi plăcea să mai amânăm desnodământul. În adevăr, am petrecut acolo o vacanță minunată. Pot dealtfel să afirm — fără a mă lăuda prin aceasta — că această perioadă a fost cea mai frumoasă și în viața domnișoarei Wilson. Elen, ea însăși nu s'ar fi putut purta mai bine. Miile de atenții nu mă plictiseau nicidecum : Era în adevăr, o femeie bătrână încântătoare. Mi-a părut atât de rău, când a trebuit să fie ucisă !

— Mătușa Mabel a fost ucisă ! A ex-

clamat Elen Smith tresărind plină de groază.

— Da, este opera lui Red ! A urmat doamna Moor neturburată : Mi-a părut foarte rău, dar ne trebuia colierul. După 10 luni de ședere împreună, am reușit să o conving — căci era foarte temătoare — de faptul că renumitul colier nu era în siguranță la bancă. Cum mă iubea foarte mult, m'a ascultat și l'a scos. În acelaș timp, am făcut'o să-și scoată și testamentul dela notar sub motivul dat de mine că era o faptă bună să lase o mică moștenire și bucătăresei. De îndată ce colierul a fost în casă, a urmat ceiace știți. Sacra a luat cu el colierul, iar eu urma să stau încă două sau trei săptămâni la Guilford și apoi să plec la Londra spunând acelora cari mă cunoșteau că voesc să-mi caut un loc de doamnă de companie. Apariția inspectorului Richard Moor, a schimbat însă toate planurile mele.

— Pentru ce te-ai căsătorit cu Richard Moor ? A întrebat inspectorul Spoon privind'o cu atenție.

Tânăra a ridicat ușor sprâncenele și a zâmbit.

— Domnule inspector, sper că nu aveți îndoeli asupra perfecte onorabilități și asupra nevinovăției, aș putea spu-

ne, chiar a naivității soțului meu ? L'am luat în căsătorie din mai multe motive. Primul era alibiul neașteptat și perfect pe care mi-l oferea. Dădusem o lovitură primejdioasă și aveam în perspectivă și altele tot așa de importante. Cui ar fi putut să-i vină ideia să mă bănuiască ? Richard Moor era un paravan ideal în spatele căruia puteam să mă ascund de câte ori era nevoie ; și pe urmă... Tânăra a șovăit. — Desigur, nici de data aceasta nu mă veți crede, — dar am avut aceleași plăceri și aceleași simțăminte ca și o tânără mireasă cu bunul meu Richard. Pe urmă, avea un farmec deosebit să fii șefa unei bande internaționale și în acelaș timp soția inspectorului-șef din Guildford... La început, recunosc, era mai greu și cam aspru căci nu puteam să plec decât cu mari precauțiuni. Mătușa lui Richard, bătrâna domnișoară Sarah Moor, mi-a adus însă repede un motiv ca să pot ieși fără să deștept bănueli. Bătrâna femeie a căpătat repede dragoste de mine. Îi citeam cu voce tare romanele prietenei sale Miss Lidya Green. Mi-a părut rău că și această femeie a fost sacrificată. Am convins-o să facă o călătorie în Elveția la un sanatoriu și Red a avut grijă să sfârșească și cu ea. În locul său

s'a reîntors tovarășul nostru Kelly Thomas. Actor perfect, nici nu s'a cunoscut înlocuirea. Banii, în urma sugestiilor mele fuseseră scoși pe rând pentru aceea proiectată călătorie în Elveția. Apoi, Sarah Moor, trebuia să dispară — adică falsa Sarah Moor. Nenorocul a făcut ca tocmai atunci să se amestece și Lydia Green în combinația noastră și să o sfârșească în felul acela tragic. Pentru noi a fost o adevărată calamitate accidentul acela, fiindcă prin el ni s'au descoperit primele urme...

Vă mărturisesc că viața dublă care am dus-o mă satisfăcea complect. La Londra, goneam plictiseala acumulată la Guildford iar la Guildford mă odihneam în urma petrecerilor dela Londra. Avea atâta farmec această odihnă, mai ales sfârșiturile de săptămâni sau sărbătorile pe cari le petreceam în tovarășia bunului Fred Holm! Mă emoționa profund onestitatea lui Freddy care avea teamă să nu-mi turbure cumva „puritatea” mea cristalină! Este atât de plăcut să te simți tânără copilă nevinovată! În sfârșit, mi-am dat seama că era timpul să devin văduvă. Imi părea rău pentru Richard, dar trebuia să rămân singură pe lume pentru că Freddy

să se ofere să mă protejeze. Spre a-l seduce pe Fred, trebuia ca totul să se întâmple în condițiuni romantice. Dece îl voiam pe Fred? Fiecare femeie își are slăbiciunea sa! Ce putea fi romantic? Credeam că afacerea cu colecționarii pe care o pregătisem așa de bine îmi va da ocazia să-mi realizez această ultimă dorință. Rezultatele au depășit însă intențiile mele; Sir Peter...

Sir Peter Ormsby, foarte palid, și-a mușcat buzele până la sânge.

— Sir Peter — a continuat povestitoarea — a fost acel care ne-a dat ideea. Când a venit să se instaleze împreună cu soția sa la Guildford, cu Edith O'Trundle, mi-am dat seama imediat că era o afacere pentru noi. Edith O'Trundle era irlandeză. Făcuse avere cu un han la drumul mare iar mai înainte fusese bucătăreasă. Totuși, se pricepuse foarte bine la afaceri căci avea o avere destul de mare. Sir Peter, se căsătorise cu ea de nevoie, pentrucă era scăpătat. Mi-am dat seama că urmărea să scape de plictiseală cu câinii și cu colecțiile sale, dar soția sa îi tocea nervii, cu toate că îi plătise toate datoriile și chiar îl adora. Odată, când am asistat la Lady Ormsby, la o ședință a comitetului de binefacere fondat de doamnele din Guildford, am văzut

în mîna castelanului o carte despre geniu și crimă. Acest fapt mi-a fost suficient ca să mă hotărască să intru în legătură cu el. Fiind membru în Camera Comunelor, se credea cu totul potrivit pentru rolul de geniu criminal. Ne-a fost ușor să-l facem pe sir Peter Ormsby să creadă că va deveni conducătorul forțelor oculte ale Europei, și să-i sugerăm ca între timp să cumpere cât mai multe bijuterii de valoare antică — bine înțeles fără să le plătească — și să o „ușureze” pe Edith de averea sa. Profesorul Sauerbruch adică Jack Red, făcea la rîndul său acelaș lucru cu medalii și monede vechi. După ce au acumulat numeroase bijuterii și monede de aur și argint, am simulat o răpire. Spre a face ca lucrurile să apară și mai naturale, am hotărît să răpim și câțiva colecționari autentici. Desigur că nu am putut să trucăm și colecțiile acestora, dar totuși le-am putut ridica. În toate aceste operații, Elys ne-a fost de un foarte mare ajutor. Serviciile pe cari ni le-a făcut această copilă sunt excepționale. Pot spun că nu ne-a încurcat niciodată. Cum ne supăra puțin, era hipnotizată și se liniștea imediat.

După un timp își uitase complect de propria sa personalitate și de numele

său care nu era niciodată pronunțat în fața sa. I-am tăiat și i-am vopsit părul, i-am făcut sprâncenile și o fardam așa, că nu se recunoștea nici ea însăși în oglindă. În afară de rolurile cari le juca, sedea în preajma lui Sacra care avea totdeauna un puternic control asupra ființei ei. Dacă Fred nu ar fi întâlnit-o, planul meu ar fi reușit perfect.

— Poți să ne spui, — a întrebat inspectorul Lepic — pentru ce ai simulat propria dumitale răpire?

— Din cauza lui Freddy. Situația devenise cam primejdioasă. Trebuia să sfârșesc. Ii inspirasem lui Fred bănueli asupra soțului meu Richard. Trebuia să fie îngrozit de soarta mea și să nu șo-văie nici un moment să o sacrifice pe Elys. În orice caz, eu nu riscam nimic. Chiar dacă Elys și-ar fi recăpătat cunoștința și i-ar fi descoperit ceva lui Fred, puteam oricând să-i scap din mână.

Dar dacă — așa cum era și mai posibil — el nu știa încă nimic, ceiace aveam de făcut era foarte ușor. Totul era ca Richard să dispară păstrând chipul „banditului” iar eu să scap cu Fred ca prin miracol.

Mă gândisem chiar să fac așa ca el să

ducă în brațe pe nevinovată „victimă”
fosta soție a unui inspector necorect.

Recunosc că planul meu așa de bine
conceput a dat greș. Ce voiți ! Este gre-
șala mea. Nu am privit lucrurile destul
de serios. Soțul meu avea dreptate când
spunea că ironia este mama tuturor vi-
țiilor !

— Pe cei doi colecționari cine i-a eli-
berat ?

— Eu — a răspuns tânăra femeie. Am
făcut aceasta înainte de a porni spre
Franța. Mi-i imaginam murind de foa-
me și de sete și... ce voiți ? Cu toată con-
cepția mea specială asupra moralei, nu
puteam să-i las acolo ! Mi-a fost ușor să
mă duc până la pavilion și apoi să mă
reîntorc spre a mă îmbarca să vin aici !

Aplecându-și capul frumos și blond pe
piept, tânăra femeie s'a lăsat furată de
gânduri.

Inspectorul Lepic a lăsat-o liniștită
câteva momente și apoi a întrebat-o
blajin :

— Care este numele dumitale ? Ai o-
mis să ni-l spui !

— Da, într'adevăr ! Am uitat de acest
mic amănunt ! Numele meu nu are nimic
extraordinar în sine. Nu mă numesc
Ellen Moor ci mai simplu, Nancy Brown.
M'am născut la Bristol, într'o mahala în-

tunecată. Mama mea era funcționară, iar tata profesor de psihologie. Dacă tata nu ar fi avut atât de multe cărți asupra crimei, asupra criminalilor, asupra fenomenele de dedublare, de vieți paralele, niciodată nu aş fi devenit ceiace sunt. Nu regret însă nimic. De copilă eram atrasă de gări, de sirenele vaselor... Trebuia să plec, și la 16 ani am fugit de acasă. Alți 16 ani au trecut de atunci și am astăzi 32 de ani. Nu ar spune nimeni aceasta, nu este așa? Iată ce înseamnă a respecta o igienă ideală! Viața în Guildford m'a reîntinerit. În fond Ellen Smith și cu mine avem același suflet așa cum avem și aceiași figură — fața străbunice-lor noastre din timpul reginei Victoria. Pe când însă ea nu a avut ambiții de mărire și comandă, eu am avut! Ce ați zice să vă spun că în fond tocmai sufletul provincial și ochii albaștri pe cari îi am sunt elementele cari m'au trădat? Prin ele am ajuns să am o oarecare slăbiciune pentru Fred... Acea slăbiciune care m'a îndemnat să-i dau ordin lui Sacra să nu se lege niciodată de el...

— Ți-am spus eu că prin el vom cădea în capcană! A murmurat Lenoir-Sacra cu o sclipire în ochii săi negri.

— Nu fii supărat amicul meu! Arată-te că ești demn de regulile jocului! În

definitiv mai știi ? Poate reușim să evădăm...

— Vă garantez contrariul ! — a observat inspectorul Spoon cu un zâmbet semnificativ.

— Ah ! Domnule inspector ! Voiam și eu să știu ceva ! — a exclamat Nancy Brown. Cum ați reușit să fiți aici la timp spre a ne prinde ?

— În mare parte grație lui Jack Red. Colegul Lepic împreună cu mine aveam oarecari bănueli împotriva „profesorului” Sauerbruch. Am reușit repede să stabilim că el se ascunde în spatele acestui nume. Prin cei cari îl cunoșteau am reușit să-i dăm de urmă și am ajuns până la casa aceasta. Am pus-o sub observație și ne-am dat repede seama de cele ce se petreceau. În acelaș timp, prin colegul Richard Moor (Richard s'a închinat) am aflat întreaga aventură a domnului Fred Holm.

Am pus locul sub observație și l-am urmărit tot timpul.

Când ne-am dat seama că vine la Paris am întărit forțele în jurul acestei case și am așteptat evenimentele cari cum vedeți nu au întârziat să se desfășoare. Dumneavoastră doamnă, nu ați fi fost însă demascată fără domnul John

White care a venit să ne prevină de ieri de jocul dublu ce-l foloseați !

— Ah ! D. White ! Dar prin ce mijloc ați ajuns ieri la Paris, domnule White ? A întrebat Nancy Brown, fosta Ellen Moor, întorcându-se spre John. Ați rămas doar la fort când Fred a luat trenul spre capitală !

— Foarte simplu doamnă ! Mariette Roy și cu mine, ne-am dus la aerodromul militar din apropiere de Rochelle. Un ofițer de acolo, printr'un noroc de nesperat fusese coleg cu mine. L-am convins repede să intervină să ni se dea un avion și să ne ducă până la Paris. În câteva ore am fost aici și am înștiințat poliția.

— Dar pentru a lua această hotărîre și pentru a mă urmări imediat ce am eșit din hotel, înseamnă că trebuia să mă bănuieți. — A urmat fosta Ellen Moor. — Inseamnă adică mai simplu, că cineva, mai înainte chiar ca Ellen Smith să-și fi reamintit numele ei, a presupus că eu joc dublu. Cine este ? Nu poate fi Fred căci mă iubea prea mult. Nu poți fi nici dumneata White, căci nu ești atât de inteligent. Nu-mi lua aceasta în nume de rău căci recunosc, ești un tânăr foarte simpatic și cu mult bun simț. Ești acelaș gen cu Freddy. Imi pare rău că te-am

rănit la braț, dar nu este decât o mică zgârietură, din fericire. Insfârșit, nici inspectorii nu cred să fi ghicit adevărul; atunci? Cine este în cazul acesta?

— Și totuși este ușor de presupus — i-a răspuns John White. Ai uitat-o pe Mariette!

— Ah! Da.

— Mariette — a reluat John. — Această tânără fată care a privit întreaga afacere prin ochi femenini, neinflențați de nici un farmec! Ea a remarcat faptul că părul Elysei se decolora la rădăcină și astfel a descoperit că în realitate era blondă. Convingerea sa instinctivă în nevinovăția fetei, a făcut-o să se gândească profund. Faptul că era blondă, așa cum erai dumneata și în plus se avusese grija de a i se vopsi părul, o nedumerea.

Pentru ce Elys tresărea și ieșea din apatia ei atunci când era chemată pe numele de „Ellen”? Apoi, era încă ceva: De fiecare dată când Richard Moor afla un secret, bandiții erau în curent cu el; când însă Richard știa un lucru, îl știai și dumneata! Puteai să fii deci bănuită la fel cu el! Din toate aceste fapte, Mariette Roy a fost îndreptățită să facă o presupunere.

Faptele au dovedit că era cea adevărată!

Nancy Brown, a oftat ușor

— Poate că este mai bine așa. Mai ales pentru Freddy; el credea că dorește aventuri, dar în realitate nu l-au mulțumit. Este făcut să le scrie, nu să le trăiască! Ceiace adora el la mine, sau prin mine, era sufletul curat și nevino-văția Elenei Smith!

— Să lăsăm vorba! A intervenit inspectorul Lepic. Pregătește-te doamnă să ne urmezi!

— Sunt pregătită domnule inspector — a spus ea amabil — numai o clipă încă. Câteva cuvinte de rămas bun dela cei cari mi-au fost apropiați...

S'a întors către Richard Moor care învins de slăbiciune ședea pe un scaun și o privea palid și indignat.

— Bunul meu Richard — i-a spus ea — să nu-ți faci hara-kiri! Dă-ți demisia și schimbă-ți numele — căci al tău va deveni prea celebru — și apoi retrage-te într'un mic orașel scoțian. Apucă-te de pescuit, colecționează mărci postale și dacă voești căsătorește-te cu fiica băcanului sau învățătorului! Vei mai putea să fii fericit. Niciodată însă — vocea ei blândă a tremurat — niciodată nu vei mai găsi o femeie care să-ți gătească ca mine!

Cu ochii umeziți, Nancy Brown s-a întors spre Fred și adevărata Ellen Smith.

— Copiii mei, vă binecuvântează. Dacă nu aș avea cătușe aș ridica mâinile ; dar aceasta nu interesează, căci inima mea este cu voi. Nu vă temeți de vre-o răzbu-nare întunecată din partea mea. Nu-mi este în fire. Ai multă grijă de ea Freddy, căci este foarte sensibilă. Iubiți-vă cât mai mult copii ! Nu există pe lume decât două lucruri cari fac viața suportabilă : Sunt amorul și umorul. Dacă voi îl aveți pe primul, eu în schimb îl am pe al doilea ! Altfel cum aș fi reușit să trăiesc trei ani alături de Richard Moor fără să mor ?

CAPITOLUL XVIII

Un nume potrivit !...

Yachtul alb aluneca încet pe undele fermecate ale Mediteranei. Soarele se oglindea în milioane de sclipiri din apa albastră creind în sufletul călătorilor o profundă impresie de mulțumire și veselie.

Dimineața aceia de Mai, era așa cum nu fuseseră multe, caldă, plină de lumină și liniște.

Un vânt împingea corabia cu adierea

sa lină tot mai departe, spre orizontul pierdut la nesfârșit al mării.

Era mai mult de o săptămână de când pe bordul micului yacht porniseră două perechi fericite...

Erau Fred Holm împreună cu frumoasa lui soție Ellen Holm, care în urma unui tratament realizat la un medic psihiatru, își revenise complet la vechea sa stare de sănătate fizică și spirituală.

A doua pereche, ce era pierdută în visare la prora vasului, lăsa să respire din sine eterna tinerețe și viață ce veșnic se caută într'un avânt ce nu poate fi secat niciodată...

— Așa dar — tocmai întreba John White — ai renunțat la americanul tău definitiv ?

— I-am spus că plec în India să studiez fakirii. — A răspuns Mariette râzând. — Mi-a comunicat că aceasta nu intră în planurile sale și deci se vedea silit să renunțe la mine... Când ne-am imbarcat, i-am trimis inelul de logodnă... Așa dar...

— Așa dar ești liberă ! — A strigat el entuziasmat. — Și a trebuit să treacă o săptămână pentru ca să te hotărăști să-mi spui acest lucru ! Ah, Mariette știi tu ce înseamnă aceasta pentru mine ?

Tânăra fată a plecat privirea și de

data aceasta, mâna sa nu a mai părăsit-o pe aceia a tânărului...

Pe bord se mai găseau Dorotheea, frații și tatăl său Philippe Guer nec. Aceștia, după ce îl pedepsiseră pe marinarul Hyppolite care îl ajutase pe Sacra să vină pe insula lor în noaptea aceia memorabilă, primiseră cu bucurie să vină la invitația lui Fred Holm pentru o călătorie de plăcere pe Mediterana. Yachtul împrumutat pentru călătorie de frumoasa Mand Peel, prietena Ellenei, era un adevărat giuvaer, pe care tinerii Guer nec l-au admirat plini de entuziasm.

Fred Holm, se plimba mulțumit pe covertă când un marinar s'a apropiat respectuos de el și i-a spus :

— Domnule, ne apropiem de Cannes.

— Perfect, măriți viteza căci voesc să ajungem acolo înainte de prânz. Trebuie să trec pe la bancă.

Yachtul a aruncat peste o jumătate de oră ancora și a rămas nemișcat printre celelalte nave înșirate în radă.

— Cobori cu mine Ellen? a întrebat tânărul.

— Nu Freddy ! Am să te aștept aici ; pământul nu mă ispitește căci iubesc mai mult casa noastră fermecată și plutitoare. Vino însă repede!

Fred Holm, i-a cuprins umerii cu delicatețe și buzele lor s'au apropiat. Chiar răposata domnișoară Green, autoarea celebrelor sărutări ce țineau câte cinci pagini în „Cruciada cavalerului” nu ar fi avut nimic de zis asupra focului pus în sărutul celor doi tineri.

Suplu și ușor, cu grația puțin stângace a tinerilor sportivi americani, Fred a sărit grăbit pe țarm și s'a îndepărtat către o eșire.

La bancă, așteptând banii ce urma să-i încaseze, a luat automat depe birou un ziar englezesc. Nu citise ziarele de mai bine de o săptămână astfel că l-a privit curios, parcurgând rând pe rând titlurile. Deodată, un titlu mare i-a atras atenția : „*Evadarea celebrei înșelătoare Nancy Brown*”, iar mai jos un subtitlu cu litere mai mici numai pe două coloane : „*Misterioasa stea a Indiei, a reușit să fugă în America pe bordul hidroavionului Clipper*”.

Fred nu a avut timp să reflecteze prea mult, căci în aceiaș clipă, funcționarul însărcinat să-i remită banii, a venit la ghișeu.

— Aveți și o scrisoare domnule — i-a spus el respectuos — a venit cu poșta aeriană încă de aseară!

Tânărul a luat scrisoarea cu un gest

mecanic gândindu-se intens la aceia care fusese pentru el atât de multă vreme Ellen Moor, când deodată a tresărit puternic: Acolo pe plic era un scris pe care l-ar fi cunoscut dintre alte o mie; era scrisul ei atât de frumos și totuși atât de simplu.

Cu o teamă de a nu fi văzut, ce nu și-o putea explica atunci, a plecat grăbit dela bancă strângând scrisoarea în mână ca și un vinovat. A trecut repede strada și a pornit pe plajă.

Când a ajuns într'un punct unde nu putea fi văzut de nimeni, la mai mult de o sută de metri de unde era ancorat yachtul său, ce urma să-l ducă mai departe spre deplina fericire, s'a oprit privind plicul acela misterios cu o oarecare teamă. O voce a răsunat atunci în urechile sale, o voce candidă și copilărească „Nu te teme din partea mea de vre-o răsbunare întunecată“. Atunci? Pentru ce această scrisoare?

Cu un gest brusc, a rupt plicul și a smuls scrisoarea. Pe o simplă față de hârtie, era scrisul ei :

Scumpul meu Freddy,

Când primești rândurile mele eu sunt departe, atât de departe încât nu vei

mai auzi poate niciodată de mine. Totuși înainte de a pleca, m'am gândit să găsesc un titlu pentru cartea ta. Romanul tău ar trebui să se numească „Sclavii forțelor invizibile“. Căci în definitiv nu am fost noi cu toții sclavii aceleiași forțe? Dă-i acest titlu în amintirea mea! Dacă nu vei avea succes, nu va fi însă greșala mea!

FINE

ATI CITIT

„ZIMBRII DE ARGINT“?

Este un roman senzațional de un gen unic în care imposibilul se împletește cu sclipiri de realitate iar până la urmă situațiile cele mai inexplicabile apar sub cea mai clară lumină.

În „Zimbrii de Argint” logica cea mai strânsă este desorientată iar cititorul plin de încordare, nu poate lăsa volumul din mână până ce nu află deslegarea unuia dintre cele mai pasionante mistere.

Cereți „Zimbrii de Argint”, roman apărut în colecția de 15 lei, și veți avea satisfacția de a fi citit un bun roman detectiv !

„SCLAVII FORTELOR INVIZIBILE“

este o poveste extraordinară în care cele mai delicate fibre ale sufletului omenesc, vibrează într'un cadru ce se desfășoară între real și fantastic.

Un tânăr, un romancier în plin succes, este nemulțumit de scrierile sale; voeste ceva real, eroi adevărați, elemente prin care să compună un adevărat roman...

Pe neașteptate, aventura îl prinde, îl înlanțue și îl aruncă în cele mai extraordinare situații. Fenomene ciudate, sedințe magice, mistere, vin să se suprapună pe rând... iar peste acestea toate plutește imaginea unei femei... Sfârșitul? Suntem convinși că are să vă placă!

Imprimeriile „CURENTUL”
Strada Belvedere Nr. 6
BUCUREȘTI

Prețul romanului: 15 lei
cu adaus de 1 leu timbrul obligatoriu pentru „Casa scriitorilor”
Total: 16 lei